

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

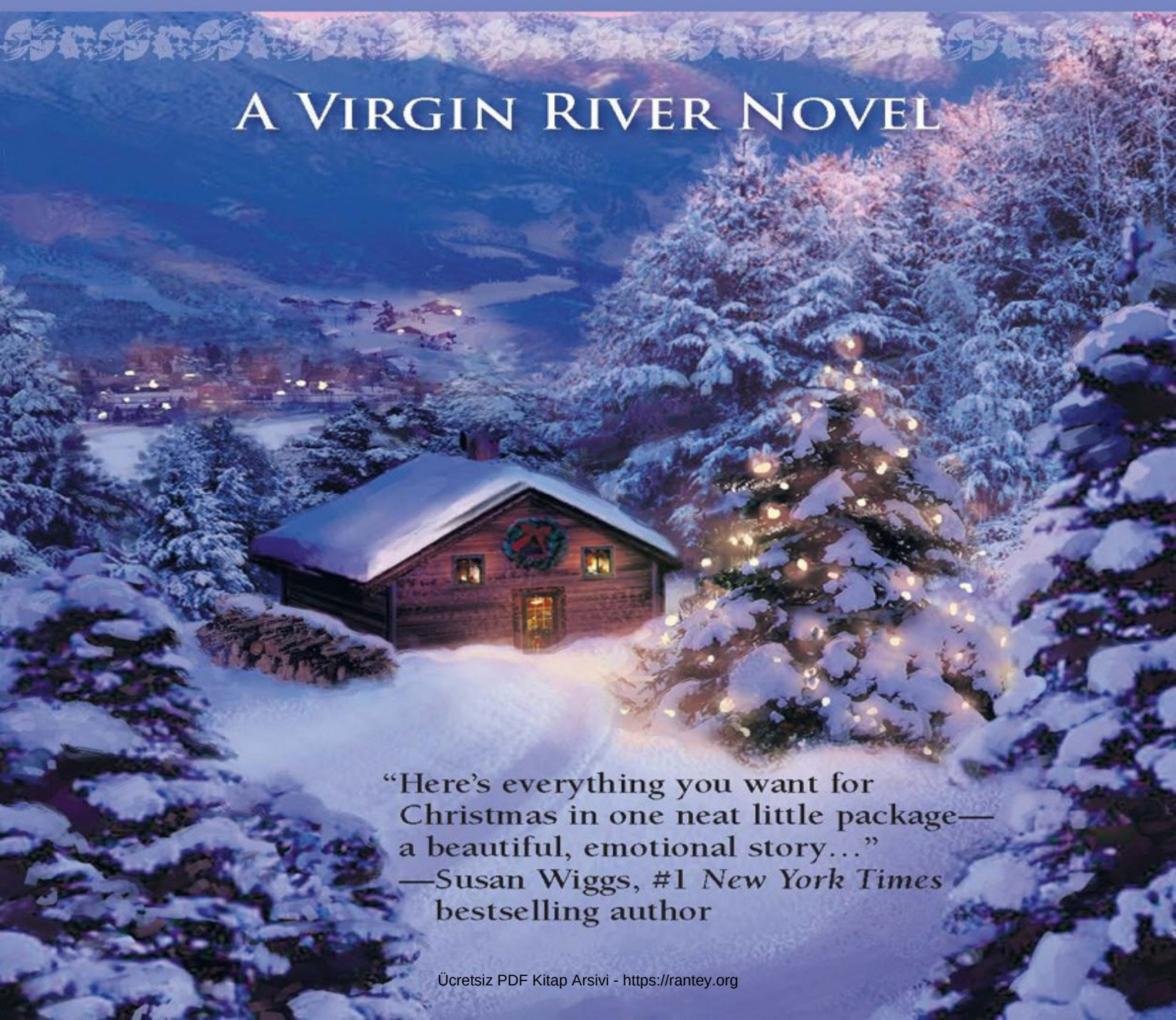
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ROBYN CARR

A VIRGIN RIVER CHRISTMAS

A VIRGIN RIVER NOVEL

“Here’s everything you want for
Christmas in one neat little package—
a beautiful, emotional story...”
—Susan Wiggs, #1 *New York Times*
bestselling author

**New York Times ve New York Times yazarlarının
romanlarına övgüler
USA TODAY çok satan yazarı ROBYN CARR**

"Virgin River kitapları çok etkileyici - karakterlerle anında bağlantı kurdum ve daha fazlasını, daha fazlasını istedim."
-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Debbie Macomber

"Bakir Nehir seksi, gerilimli, duygusal ve tatmin edici. Daha fazlası için sabırsızlanıyorum!"
-New York Times çok satan yazarı Carla Neggers

"Robyn Carr tutku ve entrikayla örülü güzel bir aşk romanı yazıyor."
-New York Times çok satan yazarı Clive Cussler

Amerikan Kütüphane Derneği'nin Booklist'i Virgin River'ı 2007'nin en iyi on aşk romanından biri olarak seçmiştir.

"Jennifer, içsel yolculuğunu seyretmesi harika olan, güzel çizilmiş bir karakter."
Kaçak Metres hakkında -RT Book Reviews

"İşte Carr'ın uçabileceğini kanıtlayan bir yazar."
-Kitap Yorumcusu Mavi Gökyüzü hakkında

"Robyn Carr okuyuculara güçlü ve düşündürücü bir çağdaş kurgu eseri sunuyor."
Vadinin Derinliklerinde üzerine -Midwest Book Review

"Olağanüstü bir hikâye anlatıcısı."
-Library Journal

"Kadınların dostlukları, aşkları ve aileleri hakkında sıcacık,
harika bir kitap. Bayıldım!"
-New York Times çoksatın yazarı Susan Elizabeth Phillips,
Zeytin Sokağındaki Ev üzerine

"Son derece eğlenceli bir
roman."
Düğün Partisi hakkında -Midwest Book Review

**New York Times ve USA TODAY'den de temin edilebilir
çok satan yazar ROBYN CARR ve MIRA Books**

Virgin River, Birinci Seri
VİRGİN NEHRİ
BARINAK DAĞI FISILDAYAN KAYA

Virgin Nehri, Seri İki
İKİNCİ ŞANS GEÇİDİ
TEMPTATION RIDGE
CENNET VADİSİ

Virgin River, Üçüncü Seri
YASAK ŞELALELER
MELEK TEPESİ AY IŞIĞI
YOLU
BAKIR NEHİR NOELİ

Grace Valley Serisi
VADİNİN
DERİNLİKLERİNDE, DAĞIN
HEMEN ÖTESİNDE
NEHRİN AŞAĞISINDA

Romanlar
ASLA ÇOK GEÇ DEĞİL
KAÇAK METRESİ MAVİ
GÖKYÜZÜ
DÜĞÜN PARTİSİ
ZEYTİN SOKAĞINDAKİ EV*

Çok Yakında
ZEYTİN SOKAĞINDAKİ EV
SONOMA'DA BİR YAZ
(mevcut Temmuz 2010)

ROBYN CARR
BAKIR NEHİR NOELİ

BİR BAKIR NEHİR ROMANI

Sevgili okuyucu,

Virgin River'da geçecek bir Noel hikayesi yaratmamın istenmesi büyük bir onurdu, özellikle de Noel mucizesi benim zihnimde bu özel kasaba ile eş anlamlı olduğu için. Virgin River nezaket, dostluk, sevgi ve mucizelerle dolu bir yer gibi görünüyor.

Bu hikayede iki cesur insan olan Ian ve Marcie ile tanışacaksınız.

Genç yaşamlarında çok fazla fırtına atlatmış insanlar. Her ikisinin de iki şeye ihtiyacı vardır

Huzur ve mutluluğun yeri: yani inanç ve aşk. Aralarında çok fazla geçmiş var ama aynı zamanda birbirlerini yeni yeni tanımaya başlıyorlar. Ve yenilenen ilişkilerinde buldukları şey, onları her ikisinin de çok ihtiyaç duyduğu huzur ve dinginliğe yaklaştırabilir.

Virgin River romanları devam eden bir serinin parçası ve A Virgin River Christmas bu seriye özel bir ek.

Tanınmış Virgin River karakterlerinin çoğu bu kitapta yer alsa da, burada kendinizi evinizde hissetmek için serinin ilk üç kitabını okumanıza gerek yok. Ama bu kitabı okuyanlar için

Baştan başladıysanız ve bir sonraki kitabı sabırla beklediyseniz, sizi zaman dilimine sokmama izin verin. Bir Virgin Nehri Noel'i, Noel'den sadece birkaç hafta önce, devam eden serinin üçüncü kitabı olan Whispering Rock'ın tam ortasında geçiyor.

Noel her birimiz için çok farklı anlamlar ifade edebilir. Marcie ve Ian için özel bir zaman yaratmaya çalıştım. daha fazla hak edemeyecek insanlar.

Bu hikayeyi yaratmak benim için bir ayrıcalıktı. Umarım değerini bilirsiniz.

Size ve ailenize en iyi dileklerimi
sunarım, Robyn Carr

Bir Virgin Nehri Noel'i, yardımlarınız için derin şükranlarımızla Kris ve Edna Kitna'ya adanmıştır, eşsiz misafirperverliğiniz ve dostluğunuz için teşekkür ederim.

İçindekiler

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Onikinci

Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört

Bölüm On Beş

Bölüm On Altı

Önsöz

Marcie kireç yeşili Volkswagen'inin yanında durmuş, Kasım soğuşunda titriyordu, sabah güneşi ufukta henüz belirmişti. Toplanmış ve hazırды, bu girişimden korktuğı kadar heyecanlıydı da. Arka koltukta içinde atıştırmalıklar ve gazlı içecekler olan küçük bir soğutucu vardı. Bir kasa da Bagajda şişe su ve yolcu koltuğunda bir termos kahve vardı. Motel yataklarının kendi standartlarına uygun olmaması ihtimaline karşı bir uyku tulumu getirmişti; giysiler

Çantasında çoğunlukla kot pantolon, sweatshirt, ağır çoraplar ve küçük dağ kasabalarında dolaşmaya uygun botlar vardı. Yola çıkmak için can atıyordu ama küçük erkek kardeşi Drew ve ablası Erin vedalaşmayı uzatıyorlardı.

"Sana verdiğim telefon kartları sende mi? Cep telefonun iyi çekmezse diye?" Erin sordu.

"Aldım."

"Yeterince paran olduğuna emin misin?" "İyi olacağım."

"Şükran Günü'ne iki haftadan az kaldı."

"O kadar uzun sürmez," dedi Marcie, çünkü başka bir şey söyleseydi yine bir hesaplaşma olacaktı. "Ian'ı çabucak bulacağımı sanıyorum. Sanırım yerini tespit ettim."

"Bunu bir daha düşün Marcie," dedi Erin, son bir kez daha deneyerek. "Bu işteki en iyi özel dedektiflerden bazılarını tanıyorum - hukuk bürosu onları her zaman işe alır. Ian'ın yerini tespit edebilir ve ona vermek istediğın şeyleri teslim ettirebiliriz."

"Bunu konuşmuştuk," dedi Marcie. "Onu görmek, onunla konuşmak istiyorum."

"Önce onu bulabiliriz, sonra da sen-" "Söyle ona, Drew," diye yalvardı Marcie.

Drew bir nefes aldı. "Onu bulacak, onunla konuşacak, neler olup bittiğini öğrenecek, onunla biraz zaman geçirecek, beyzbol kartlarını verecek, mektubu gösterecek ve sonra eve gelecek."

"Ama yapabiliriz-"

Marcie bir elini ablasının koluna koydu ve kararlı yeşil gözlerle ona baktı. "Dur. Bunu yapana kadar hayatıma devam edemem ve bunu kendi yöntemimle yapacağım, senin yönteminle değil. Bu konuda konuşmayı bitirdik. Bunun aptalca olduğunu düşündüğünü biliyorum ama yapacağım şey bu.

yapmak için." Erin'e doğru eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu. Erin, çok şık, güzel, başarılı ve sofistike - Marcie'ye hiç benzemeyen - küçüklüğünden beri onun için bir anne gibiydi. Annelik duygusunu bir kenara bırakmakta zorlanıyordu. "Merak etme, endişelenecek bir şey yok. Dikkatli olacağım. Uzun sürmez."

Sonra Drew'un yanağını öptü ve "Ona Xanax falan veremez misin?" dedi. Drew tıp fakültesindeydi ve hayır, reçete yazamazdı.

Güldü ve kollarını ona dolayarak bir anlığına sıkıca sarıldı. "Sadece acele et ve şu işi bitir. Erin beni delirtecek."

Marcie gözlerini Erin'e dikti. "Üzerine fazla gitme," dedi. "Bu benim fikrimdi. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

Sonra arabaya bindi ve onları ayakta bıraktı. evin önündeki kaldırıma çarparak uzaklaştı. Gözlerinin yaşla dolduğunu hissetmeden önce otoyola kadar gelmişti. Kardeşlerini endişelendirdiğini biliyordu ama başka seçeneği yoktu.

Marcie'nin kocası Bobby neredeyse bir yıl önce, Noel'den hemen önce, yirmi altı yaşında ölmüştü. Üç yıldan fazla bir süre hastanede kaldıktan sonra Irak'ta görev yapan bir deniz piyadesi olarak aldığı yaralar nedeniyle beyni hasar görmüş ve engelli bir şekilde bakımevinde kalıyordu. Ian Buchanan onun çavuşu ve en iyi arkadaşıydı, denizci Bobby.

yirmi yapacağını söyledi. Ama Ian Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldı.

Bobby yaralandıktan kısa bir süre sonra ve o zamandan beri görüşmüyorduk.

Bobby'nin asla iyileşemeyeceğini bildiği için, Bobby'nin kaybından önce uzun süre onun yasını tutmuştu. öldüğünde, Marcie onun ölümüyle bir rahatlama duygusu hissetmeyi beklerdi - en azından onun için. Yıllardır askıya alınmış olan yeni hayatına adım atmaya fazlasıyla hazır olduğunu düşünüyordu. Yirmi yedi yaşında, dul bir kadın olarak, eğitim, flört, seyahat gibi şeyler için hâlâ bolca zamanı vardı - pek çok olasılık. Ama sadece bir yıl geçmişti ve o sıkışıp kalmıştı. İlerleyemiyordu. Bobby'nin kardeşi gibi sevdiği adamın neden gözden kaybolduğunu ve hiç arayıp sormadığını merak ediyordu, hep merak ediyordu. Bobby'den uzaklaşmıştı.

Denizci kardeşleri ve babası. En iyi arkadaşının karısından uzaklaştı.

İşte bu beyzbol kartları vardı. Hayal gücünün sınırlarını zorlasa, avukat kız kardeşinin, Ian'ın Bobby'nin beyzbol kartlarına sahip olduğundan emin olmak istemesinden daha saçma bulacağı bir şey bulamazdı. Ama Bobby'yle on dört yaşında tanıştığından beri, onun koleksiyonuna ne kadar takıntılı olduğunu biliyordu. Ezberlemediği bir oyuncu ya da istatistik yoktu. Ian'ın da bir beyzbol delisi olduğu ve kendi koleksiyonu olduğu ortaya çıktı; Bobby'nin mektuplarından takas hakkında konuştuklarını biliyordu.

Irak'ın çöllerinde ve kasabalarında, isyancıları avlayıp intihar bombacıları ve keskin nişancı ateşi hakkında endişelenirken, Bobby ve Ian beyzbol kartlarını takas etmekten bahsetmişlerdi. Gerçeküstü bir şeydi.

Bir de Bobby'nin yaralanmadan önce Irak'tan ona yazdığı bir mektup vardı. Ian'dan ve Ian gibi olmanın onu ne kadar gururlandıracağından bahsediyordu. O bir denizcinin denizcisiydi - adamlarıyla birlikte karışıklığa giren, liderlik eden

Onları güç ve cesaretle destekledi, asla hayal kırıklığına uğratmadı, her şeyde onlarla birlikte oldu.

Bir kavgada boyunlarını büküyor ya da bir mektup için ağlıyorlardı. Hepsini güldüren komik bir adamdı, ama aynı zamanda onları çok çalışmaya, öğrenmeye ve güvende olmaları için her kurala harfiyen uymaya zorlayan sert bir çavuştu. O mektupta Bobby ona, bunu bir kariyer yapmaya karar verirse kendisini destekleyeceğini umduğunu söylemişti. Ian Buchanan'ın yaptığı gibi. Eğer Ian'ın yarısı kadar bir adam olabilseydi, çok gurur duyardı; tüm erkekler onu bir kahraman, efsane olma yolunda ilerleyen biri olarak görüyordu. Marcie, Ian Buchanan'dan ayrılabilceğinden emin değildi.

Mektup Ian'la ilgili olsa bile. Ama bilmeliydi. Ian, Bobby'nin onun hakkında ne hissettiğini bilmeliydi.

Bobby'nin sessiz ve huzurlu bir ölüme taşınmasından bu yana geçen bir yıl içinde onun doğum gününü, yıldönümlerini, her tatili geride bırakmıştı ama yine de sanki yarım kalmış bir iş vardı. Eksik olan büyük bir parça vardı; henüz çözülmemiş bir şey.

Ian, Bobby'nin hayatını kurtarmıştı. Tam olarak kurtulamamıştı ama yine de Ian, Bobby'yi güvenli bir yere taşımak için ölüme meydan okumuştı. Ve sonra ortadan kayboldu. Tırnak batması gibiydi.

Onu yalnız bırak. Gitmesine izin veremezdim.

Marcie'nin fazla parası yoktu; beş yıldır aynı sekreterlik işini yapıyordu, iyi insanlarla çalıştığı iyi bir işti ama bir aileyi geçindiremeyecek bir maaşı vardı. Bobby yaralandıktan hemen sonra patronu ona istediği kadar zaman verdiği için şanslıydı, çünkü Bobby'nin yanında olmak için önce Almanya'ya, sonra da Washington'a gitmişti ve masraflar

maaşının taşıyabileceğinden çok daha fazlaydı. Üçüncü sınıf bir deniz piyadesi olarak ayda bin beş yüz dolardan az kazanıyordu. Erin ve Bobby'nin ailesinin ona yardım etme isteğine rağmen kredi kartlarını sonuna kadar kullanmış ve kredi çekmişti. Sonunda, onun Askeri hayat sigortası bu faturaları ödemeye yetmemişti ve dul eşin ölüm parası da fazla değildi.

Mucize, onu Chico'daki evine götürmekti ve bu da muhtemelen tamamen Erin'in zorbalığı sayesinde oldu.

Yüzde 100 engelli olan ve uzun süredir tedavi gören birçok asker ailesi

devlet hastayı eve göndermediği ya da gönderemediği için hastanın yakınına taşındı. Ama Erin onları CHAMPUS'a sokmayı başardı.

Üniformalı Hizmetlerin Sivil Sağlık ve Tıbbi Programı tarafından ödenen Chico'daki özel bakımevi. Çoğu asker bu kadar şanslı değildi. Bu karmaşık ve artık kayıplarla dolu gergin bir sistemdi. Erin her şeyle ilgilenmiş, mükemmel avukat zekasını kullanarak Kolordu'dan mümkün olan en iyi ödenek ve maaşı almıştı. Erin, Marcie'nin her şeyin üzerine bir de sosyal yardımlar ya da para kaygısıyla strese girmesini istememişti. Erin her şeyi yapmış, hatta evin tüm faturalarını bile ödemişti. Tüm bunlara ek olarak, Drew'in tıp fakültesi masraflarını da bir şekilde karşılıyordu.

Yani bu gezi için kız kardeşinden tek kuruş bile alamazdı. Erin zaten çok şey vermişti. Drew'un cebinde biraz bozuk para vardı ama fakir bir tıp öğrencisi olduğu için fazla parası yoktu. Ian Buchanan'ı aramak için Kuzey Kaliforniya'nın küçük kasabalarına ve dağlarına gitmek için bahara kadar beklemek -biraz daha kenara koyma şansı bulana kadar- çok daha pratik olurdu ama

Bobby'nin ölüm yıldönümü ve Noel'in yaklaşmasıyla ilgili bir şey, onu bu meseleyi sonsuza dek çözüme kavuşturmak için şiddetli bir özlemle dolduruyordu. Ne güzel olurdu, Düşünmeye devam etti, eğer sorular cevaplanabilir ve tatilden önce temas yenilenebilirse?

Marcie onu bulmak istiyordu. Hayaletlere huzur vermek için.

Ve sonra hepsi hayatlarına devam edebilir....

Bir

Marcie Sullivan arabasıyla küçük bir kasabaya girdi, bu gün altıncı küçük dağ kasabasıydı ve kendini bir Noel ağacı budama işiyle karşı karşıya buldu. Toplanan personel bu iş için yeterince büyük görünmüyordu; ağaç devasa boyutlardaydı.

Geniş bir verandası olan büyük bir kulübenin yanında durdu, Volkswagen'ini park etti ve indi. Yaklaşık otuz metre uzunluğundaki bir Noel ağacı üzerinde çalışan üç kadın vardı. Biri Marcie'nin yaşlarındaydı, yumuşak kahverengi saçları vardı ve elinde muhtemelen içinde süs eşyaları olan açık bir kutu tutuyordu. Bir kadın, sanki biri onu görevlendirmiş gibi yukarıya doğru işaret eden, yay gibi beyaz saçları ve siyah çerçeveli gözlükleri olan yaşlı bir kadındı ve üçüncüsü de uzun, A çerçeveli bir merdivenin tepesindeki güzel bir sarışındı.

Ağaç, kulübe ile iki uzun çan kulesi ve bir vitray penceresi hâlâ sağlam olan eski bir kilise arasında duruyordu - bir zamanlar güzel bir yapı olması gereken bir kilise.

Marcie kesimi izlerken, bir adam dışarı çıktı. kulübenin verandasına çıktı, durdu, yukarı baktı ve küfretti, sonra merdivenin dibine doğru uzun adımlarla ilerledi.

"Kımıldama.

Nefes alma," dedi alçak ve emredici bir sesle. Basamakları birer birer çıkararak sarışına ulaşana kadar hızla tırmandı. Sonra bir kolunu sarışının etrafına doladı, Marcie'nin fark ettiği küçük bir hamile şişkinliğinin üzerinde ve göğüslerinin altında bir yerde, "Aşağı. Yavaşça."

"Jack!" diye azarladı. "Beni rahat bırak!"

"Gerekirse seni aşağı taşıyım. Merdivenden aşağı, yavaşça. Şimdi."

"Oh Tanrı aşkına-"

"Şimdi," dedi eşit bir şekilde, şiddetle.

Kadın, adamın büyük ve sağlam ayakları arasında her seferinde bir basamak inmeye başlarken, adam da onu kendine doğru sımsıkı tutuyordu. Dibe vardıklarında ellerini kalçalarına koydu ve ona ters ters baktı. "Ne yaptığımı çok iyi biliyordum!"

"Beynin nerede? Ya o yükseklikten düşersen?" "Bu mükemmel bir merdiven! Düşmeyecektim!"

"Sen de mi medyumsun? İstedğin kadar tartışabilirsin, bu halinle seni o kadar yükseğe çıkarmayacağım," dedi, Elleri de kalçalarında. "Gerekirse başınızda nöbet tutarım." Sonra omzunun üzerinden diğer iki kadına baktı.

"Bundan hoşlanmayacağını düşündüğümü söyledim," dedi kahverengi saçlı olan çaresiz bir omuz silkmeye.

Beyaz saçlı kadına ters ters baktı. "Ben ev işlerine karışmam. Bu senin sorunun, benim değil," dedi büyük gözlüklerini burnuna doğru iterek.

Ve Marcie evini özlemeye başladı. Hem de çok. Bu bölgede arabayla dolaşmaya başlayalı sadece birkaç hafta olmuştu ama tüm o aile kavgalarını, can sıkıcı karmaşaları özlemişti. Kız arkadaşlarını, işini özlemişti. O Otoriter ablasının müdahalesini, şapşal küçük erkek kardeşini ve şu anki kız arkadaşı her neyse onu özlüyordu. onu gölgeliyordu. Merhum kocasının geniş, eğlenceli ve tutkulu ailesini özlüyordu.

Şükran Günü için eve gidememişti - bir ya da iki gün bile gitmeye korkuyordu, Erin'in pençesinden ikinci kez kurtulamayacağından korkuyordu. Evi sadece birkaç saat uzaklıktaki Chico, California'ydı ama hiç kimse -ne erkek kardeşi ne de kız kardeşi, ne de Bobby'nin ailesi- yaptığı şeyin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Bu yüzden arıyor, yalan söylüyor ve

lan hakkında ipuçları aldığını ve onu bulmaya yakın olduğunu söylüyordu. Her aradığında, en azından gün aşırı, yaklaştığını söylüyordu ama aslında yaklaşmamıştı. Ama vazgeçmeye hazır değildi.

Ama bir sorun giderek büyüyordu; parası bitmek üzereydi. Son zamanlarda moteller yerine arabasında uyuyordu ve dağlarda sıcaklık düştükçe bu durum rahatsız edici olmaya başlamıştı. Aralık ayının başlarında olduğumuz için her an kar yağabilir ya da yağmur karla karışık yağmura dönüşebilir ve küçük VeeDub dağın yamacından bir füze gibi fırlayabilirdi.

Bu görev tamamlanmadan eve dönmekten nefret ederdi. Her şeyden çok, bu işi sonuna kadar götürmek istiyordu. Şimdi başarılı olamazsa, sadece biraz para kazanmak için eve gidecek ve sonra her şeyi yeniden yapacaktı. Ondan vazgeçemezdi. Kendinden de.

Hepsi ona bakıyordu. Çılgınca kıvırcık, kontrolden çıkmış, parlak kızıl saçlarını sinirli bir şekilde bir omzunun üzerinden itti.

"Ben... Ah... İstersen oraya çıkabilirim. Yükseklikten falan korkmuyorum..."

"Merdivenden yukarı çıkmak zorunda değilsin," dedi hamile kadın. dedi sarışın ve sesi oldukça yumuşamıştı. Tatlı tatlı gülümsedi.

"Merdivenden yukarı çıkacağım," dedi adam. "Ya da lanet olası merdivene çıkması için birini bulurum ama bu sen olmazsın."

"Jack! Kibar ol!"

Boğazını temizledi. "Merdiven konusunda endişelenmeyin," dedi daha sakin bir şekilde. "Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Ben... Ah..." Onlara doğru yürüdü. Yeleğinin içinden bir resim çıkardı ve onlara doğru uzattı

Adam. "Birini arıyorum. Üç yıl kadar önce gözden kayboldu ama buralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Fortuna Postanesi'nde posta alıyor gibi görünüyor. Ofis genel teslimatı."

Resmi adama uzattı. "İsa," dedi adam. "Onu tanıyor musun?" diye sordu umutla.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Hayır, bilmiyorum ve bu çok garip. Adam bir deniz piyadesi," dedi üniformalı bir adamın resmini inceleyerek. Bu lan'ın resmi Deniz Piyadeleri portresiydi; traşlı, yakışıklı bir adam.

mavi elbiseli, şapkalı ve madalyalı. "Buranın elli mil yakınında en azından tanımadığım bir denizci olduğuna inanamıyorum. hakkında."

"Bu gerçeği kendine saklıyor olabilir - o ve Deniz Piyadeleri'nin son zamanlarda sorunlu bir ilişkisi vardı. Ben de öyle duydum..."

Yüzüne tekrar baktı ve ifadesi çok daha şefkatliydi. "Ben Jack Sheridan," dedi. "Karım, Mel.

Bu Paige," dedi genç kadına doğru başını sallayarak. "Ve Hope McCrea, kasabanın işgüzarı." Elini Marcie'ye uzattı.

Kendininkini onunkinin içine yerleştirdi. "Marcie Sullivan," dedi. "Neden bu denizciyi arıyorsun?"

Jack sordu.

"Uzun hikâye," dedi. "Rahmetli kocamın bir arkadaşı. Artık böyle görünmediğinden eminim, bazı yaraları vardı. Sol yanağında bir yara izi var ve aynı tarafta kaşı yok. Muhtemelen sakalı da vardır. En son üç ya da dört yıl önce görüldüğünde sakallıydı."

"Buralarda sakal sıkıntısı yok," dedi Jack. "Keresteci köylüler bazen biraz pejmürde görünürler."

"Ama başka şekillerde de değişmiş olabilir. Mesela daha yaşlı. Şu anda otuz beş yaşında - bu fotoğraf yirmi sekiz yaşındayken çekilmişti."

"Kocanızın arkadaşı mı? Kolordu'dan mı?" Jack onayladı.

"Evet," dedi. "Onu bulmak istiyorum. Bilirsiniz, çünkü uzun süredir kendisinden haber alınamıyor."

Jack resimdeki yüzü incelerken düşünüyor gibiydi. Birkaç sessiz anın ardından şöyle dedi: "Bara gel. Bir şeyler atıştır, belki bir bira iç, ya da

Ne istersen. Bana biraz ondan ve onu neden bulmak istediğinden bahset. Nasıl?"

"Bar mı?" dedi, etrafına bakınarak.

"Burası bir bar ve ızgara," dedi gülümseyerek. "Yiyecek ve içecek. Yemek yiyebilir ve konuşabiliriz."

"Oh," dedi. Midesi öfkeyle guruldadı. Saat geç olmuştu, yaklaşık dörttü ve henüz bir şey yememişti ama benzin deposu için para biriktiriyordu ve bir süre daha yemek yemeyi unutabileceğini düşündü. Belki de onu oyalayacak gerçekten ucuz bir şeyler alırdı, mesela bir somun Arabadaki yarım kavanoz fıstık ezmesinin yanına bir günlük ekmek.... Sonra park edecek güvenli bir yer bulur ve gece için düğmelerini iliklerdi. "Bir bardak su gerçekten iyi olurdu.

Hoş geldiniz - saatlerdir etrafta dolaşıyorum, bakacak herkese onun resmini gösteriyorum. Ama aç değilim."

"Çok suyum var," dedi Jack gülümseyerek. Bir elini kızın omzuna koydu ve onu barın verandasına doğru yönlendirmeye başladı, ama sonra aniden durdu. Kaşları çatıldı. "Devam et," dedi ona. "Ben haklıyım. Arkanda."

Marcie verandaya çıktı ve ne yaptığını görmek için döndü. Merdivene el koyuyordu, böylece hamile Karısı bir daha tırmanmazdı, onun yaptığı da buydu. Kısa ya da uzun bir A iskelet merdiven olabilecek çakı gibi bir şeydi ve onu çökertti, tek elle kaldırabilecek kadar katladı. Söküldüğünde yaklaşık iki metre uzunluğundaydı. ve onu barın içine taşıdı. Marcie arkasından karısının bağırıldığını duydu: "Sen tam bir baş belasısın! Ne zaman senden emir alacağımı söyledim ki?"

Jack karşılık vermedi ama sanki kız ona bir öpücük atmış gibi sırıttı. "Atla şuraya," dedi Marcie, barı göstererek. "Hemen döneceğim." Ve merdiveni barın arkasındaki kapıdan içeri taşıdı.

Derin bir nefes aldı ve şöyle düşündü: "Lanet olsun, ben kokulara dayanabilecekti! Midesi yine sesini duyurdu ve bir elini karnına bastırarak itti. Mutfaktaki bir şey dalga dalga lezzetli kokular yayıyordu - kaynayan, zengin, sıcak ve yoğun bir şey, etli, terbiyeli çorba gibi; taze ekmek; tatlı bir şey ve çikolata.

Jack adındaki adam geri döndüğünde, üzerinde dumanı tüten bir kâse olan bir tepsi taşıyordu. O koydu Önünde her şey vardı; acı biber, mısır ekmeği ve ballı tereyağı, küçük bir kase salata. "Tanrım, özür dilerim," dedi. "Gerçekten, aç değilim..."

Adam soğuk bir hava akımı çekti ve kadının ağzı sulandı. Şükürler olsun ki barın üzerine salyası akmadı. Sertçe yutkundu. Yaklaşık otuz doları vardı ve bu parayı süslü bir yemek için harcamak istemiyordu, hele de tüm bu küçük dağ kasabalarını gezmek için benzin parasına ihtiyacı varken.

"Peki, o zaman sadece istediğini yiyeceksin," dedi. "Sadece tadına bak. Resmi aşçım Preacher'a gösterdim. O da adamı görmemiş. Mike'a sorarız -kasabanın polisi ve tüm arka yolları dolaşıyor, dışarıda kimin olduğunu bilmek için- belki bir ya da iki ipucu bulabilir. Onlar da denizci."

"Tam olarak neredeyim?" diye sordu.

"Virgin River," dedi. "Son sayıma göre nüfusu altı yüz yirmi yedi."

"Ah, bu haritayı yaptı."

"Umarım öyledir - buradaki pek çok küçük kasabaya kıyasla biz çığlık atan bir metropolüz. Sadece deneyin," dedi ve kâseyi başıyla işaret etti.

Kaşığı eline alıp o güne kadar yediği en güzel acı biberin tadına bakarken eli biraz titredi. Ağzında eridi ve gerçekten de iç çekti.

"Geyik etiyle yapıldı," dedi. "Güzel bir geyiğimiz var. Birkaç ay önce ve bu olduğunda, aylarca dünyanın en iyi biber, güveç, hamburger ve sosislerinden bazılarına sahibiz." Barın üzerinde duran büyük bir kuru et kavanozunu okşadı. "Vaiz de inanılmaz geyik eti kurutması yapıyor."

Gözleri yaşardı, yemekler çok güzeldi. Erin ve Drew'a verdiği tüm sözlere rağmen, iyi beslenmiyor ya da dikkatli davranmıyor, yemekten kısıyor ve arabada uyuyordu. Erin kot pantolonunun küçük bedeninden nasıl sarktığını gördüğünde, ortalık karışacaktı.

"Isırıkların arasında bana adamımızdan biraz bahsetmek ister misin?" Jack sordu.

Oh, ne olacak ki, diye düşündü Marcie. Günlerdir gerçekten iyi bir sıcak yemek yememişti ve bir kez dışarı çıktığında eve gitmekten başka çaresi kalmayacaktı. Sadece o paranın birazını harcamak zorunda kalacak, belki de dağları istediğinden bir gün önce terk edecekti. Yemek yemesi gerekiyordu, Tanrı aşkına! Yiyecek olmadan insan avı yapamazdı!

Doymak bilmeyen açlığını bastırmak için birkaç hızlı ısırık aldı, sonra da buz gibi biradan bir yudum içti. Cennet gibiydi, saf cennet. "Adı Ian Buchanan. Aynı kasabadan geliyoruz ama büyürken birbirimizi tanı mıyorduk, Chico küçük olmasına rağmen - sadece elli bin kadar. Ian bizden sekiz yaş büyük.

Öyleydi. Kocam ve ben birlikte büyüdük, liseyi birlikte okuduk ve çok genç yaşta, on dokuz yaşında evlendik. Bobby liseyi bitirir bitirmez Deniz Piyadeleri'ne girdi."

"Ben de öyle," dedi Jack. "Yirmi yaşındaydım. Kocanızın adı neydi?"

"Bobby Sullivan. Robert Wilson Sullivan. Bir ihtimal...?"

"Bobby Sullivan ya da Ian Buchanan diye birini hatırlamıyorum. Bir tane Kocanızın fotoğrafı?"

Elini yeleğinin cebine attı ve bir cüzdan çıkardı, çevirerek açtı ve Jack'e doğru çevirdi. Şeffaf plastik kılıfların içinde birkaç resim vardı. O yemek yerken Jack On dokuz yaşındakilerin düğün fotoğrafı, Bobby'nin resmi Deniz Piyadeleri portresi, iyi görünümlü genç bir adam, güzel bir adam. Güçlü profilini, güçlü omuzlarını ve kollarını gösteren birkaç sıradan fotoğraf vardı ve sonra sonuncusu - Bobby, neredeyse tanınmaz halde, zayıf, cılız, solgun, gözleri açık ama odaklanmamış, yükseltilmiş bir hastanede Marcie onun yanında oturuyor, başını omzuna yaslamış, gülümsüyordu.

Jack bakışlarını resimlerden kaldırdı ve ciddiyetle ona baktı. Kaşığı biberin içine koydu ve dudaklarını sıvazladı peçete ile. "İlk dalgada Irak'a gitti," dedi. "Yirmi iki yaşındaydı. Yaralandığında yirmi üç yaşındaydı. Omurilik yaralanması ve beyin hasarı. Bu şekilde üç yıldan fazla zaman geçirdi."

"Ah, evlat," dedi Jack, güçlü sesi zayıflamıştı. "Çok zor olmalı..."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ama gözleri yaşarmadı. Evet, zaman zaman korkunçtu, zaman zaman yürek parçalayıcıydı, hatta Deniz Piyadeleri'nin genç yaşta onu baş etmek zorunda bıraktığı şeylere çok içerlediği zamanlar bile oldu.

Yatakta onun yanına uzandığı, onu kollarına çektiği, dudaklarını yanağına bastırdığı ve orada öylece tuttuğu, hatırladığı zamanlar da vardı. "Evet, bazen," dedi cevap verdi. "İdare ettik. Çok fazla destek vardı. Benim ailem ve onun ailesi. Bu işte tek başıma değildim." Yutkundu. "Acı çekiyor gibi görünmüyordu."

"Ne zaman vefat etti?" Jack sordu.

"Neredeyse bir yıl önce, Noel'den hemen önce. Sessizce. Çok sessizce."

"Başınız sağ olsun," dedi Jack.

"Teşekkür ederim. Ian'la birlikte görev yaptı. Ian onun çavuşuydu.

Bobby onu severdi. Bana sürekli ondan bahseder, onu Kolordu'daki en iyi çavuş olarak nitelendirirdi. Neredeyse hemen iyi arkadaş olmuşlardı. Ian adamlarıyla iç içe olan bir liderdi. Bobby, Ian'ın bizim memleketten çıkmasına çok sevinmişti. Kolordudan ayrıldıktan sonra da sonsuza dek dost kalacaklardı."

"Ben de hemen Irak'a gittim. İlk kez ben de gittim. Muhtemelen aynı zamanda oradaydım. Felluce."

"Hmm. İşte orada oldu."

Jack başını salladı. "Çok özür dilerim." Jack cüzdanı geri kaydırıldı. "Buchanan'ı bu yüzden mi arıyorsun? Ona söylemek için mi?"

"Zaten biliyor olabilir, ona çok yazdım. Fortuna'daki genel dağıtım şirketine. Mektuplar geri gelmedi, sanırım onları o aldı."

Jack'in alını merakla kırıştı.

"Ian'a ne olduğunu bilmiyorum. Bobby yaralandıktan hemen sonra, Almanya'da ve ardından Washington, D.C.'de Walter Reed'de hastanede yatarken Ian'a yazdım ve o da mektuplarıma cevap verdi. Bobby'nin durumunu ve benim nasıl olduğumu öğrenmek istiyordu. Mektuplarını dört gözle bekliyordum, Bobby'nin gördüklerini görebiliyordum. Bobby'nin mektupları sayesinde kendimi Ian'a yakın hissettim.

ve ben de onu tanımaya başlayınca, o da benim arkadaşım gibi hissetmeye başladı. Bunu açıklayamam, sadece mektuplardı. Ve çoğunlukla Bobby hakkındaydı. Ama sanırım ona yakınlaştım."

"Birçok asker mektup arkadaşlarına gerçekten bağlanıyor," dedi Jack. "Özellikle de böyle izole turlara çıktıklarında."

"Ian'ın bana yaklaştığına dair bir belirti yok ama ben ona yaklaştım. Sonra Irak'tan döndü, bir kez bize baktı ve kısa bir süre sonra Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldı. Uzaklaştı ve Chico'ya geri dönmedi. Irak'tan sonra orduda bazı sorunlar yaşadı. Ayrıntıları bilmiyorum ama babası onun bir ömür boyu kalacağını düşünüyordu, yine de ilk fırsatta, çok zor zamanlar geçirdikten hemen sonra ayrıldı." Hüzünlü bir kahkaha attı. "Bir daha ne aradı ne de yazdı. Kız arkadaşından ayrıldı, babasıyla kavga etti ve gitti. Yaklaşık bir yıl sonra, bir evde yaşadığını öğrendim. yaşlı bir münzevi gibi ormanda."

"Ormanda olduğunu nereden biliyorsun?" "Chico'da bir VA polikliniği var.

Bobby yüzünden. Oradaki birkaç kişi Ian'la temasa geçmek istediğini biliyordu. Eminim bana bir şey söylememeleri gerekiyordu ama veterinerler birbirlerine ellerinden geldiğince yardım ederler.

Ian'ın kliniğe bir kez geldiği ortaya çıktı; bu onun için en yakın tesis olmalıydı. Ormanda olduğu için adresi olmadığını söyledi ve en yakın

Büyük kasaba Fortuna'ydı ve orada her türlü VA formunu ya da başka bir şeyi genel dağıtımdan alabiliyordu. Kendini yaraladı.

Odun kesiyordu ve dikiş atılması, tetanos aşısı ve antibiyotik gerekiyordu. Tam oradaydı - bizim olduğumuz yerde, babasının olduğu yerde - ve iyi olduğunu söylemek ya da Bobby'nin nasıl olduğunu sormak için telefon bile etmedi. Bu, kocamın bana tarif ettiği adama hiç benzemiyor. Benim tanıdığım adama."

Jack bir an sessiz kaldı ve Marcie yemekten birkaç ısırık daha aldı. Mısır ekmeğinin üzerine tereyağı sürdü ve yarısını yalayıp yuttu, "aç değil" durumunu yalanladı.

"Ondan sonra Fortuna'ya mektuplar göndermeye başladım ama cevap vermedi. Sanırım ona ondan çok kendim için yazdım ve mektupları okuduğunu hayal ettim ama... Beni araması için davet ettim ama ondan hiç haber alamadım."

"Ve sen de onun peşinden mi gidiyorsun?" Jack sonunda söyledi.

"Onu bulacağım," diye onayladı. "İyi olup olmadığını bilmek zorundayım. Bu konuda çok düşündüm, belki de Irak'tan Bobby'ninki kadar çıplak gözle görülemeyen bazı ciddi sorunlarla dönmüş olabilir. Ben olsam Eğer durum buysa, ona yardım etmediği için Deniz Piyadelerini suçlayın."

"Haklısın, eğer yardıma ihtiyacı varsa, yardım etmeleri gerekirdi. Ama Kolordu'nun üzerine fazla gitmemeye çalış. İşler karışıyor - bir denizciyi korkusuz olması için eğitiyorsunuz, sonra da yardım istemesini mi bekliyorsunuz? Akla yatkın değil. Nasıl olduğunu anladığımda Bunu aşmaları gerekiyor, Dışişleri Bakanlığı'na yazacağım."

"Aynen öyle..."

"İstediği yaşam tarzını seçmiş olabilir. Kolordu'dan avlanmak ve balık tutmak için sakın bir yer aramaya geldim. Virgin River'ı buldum. Ben de bir süre saklandım."

"Ailenle irtibatını mı kaybettin?" diye sordu bir al kaşını kaldırarak. "Mektuplara cevap vermeyi mi reddettin?"

Jack sadece ailesiyle değil, ekibiyle de sürekli temas halindeydi. Ve bunu takdir ediyordu. "Hayır. Anladım."

"Onu bulmaya gidiyorum. Bazı şeylerin halledilmesi gerekiyor. Bitirilmesi. Anlıyor musun?"

"Dinle, ya iyi değilse?" Jack iki elini bara dayayarak ve ona yakından bakarak cüret etti. Yoğun bir şekilde. "Ya biraz kaçık ya da başka bir şeyse? Hatta tehlikeliyse?"

"Hâlâ yaşlanan ve iyi olmayan bir babası var. İkisi arasında huzursuzluk var. Bay Buchanan inatçı, huysuz bir ihtiyar, ama bahse girerim tüm bu kabuğun altında ne olursa olsun oğlunu geri istiyordur. Ben isterdim." Salatasını yemeye başladı.

"Bunu anlıyorum," dedi Jack. "Ama ya senin için tehlikeliyse?"

Kısa bir kahkaha attı. "Sanırım bu mümkün, ama bundan şüpheliyim," dedi. "Polis departmanına, şerif departmanına ve etraftaki her benzin istasyonuna, hırdavatçıya ve bara gittim - sabıkası yok ve kimse onu tanımıyor. Eğer tehlikeli biri olsaydı, muhtemelen dikkatleri üzerine çekerti, öyle değil mi? O

Muhtemelen okuldan ayrılmanın yüküyle uğraşmaktan daha iyi olduğunu düşünen somurtkan, sorunlu, berbat bir denizcidir. Ve yanılıyor da olabilir."

"Bunu iyice düşünmek ister misin?" diye sordu. "Savaş yüzünden mahvolmuş denizcilerin bir sürü gizemli nedeni vardır.

Bu yolu seçerek, bu şekilde bırakarak. Unutmak istiyor olabilir ve seni görmek işleri daha da kötüleştiriyor olabilir."

"Şey, savaşta bulundunuz, dolayısıyla bu konuda bir şeyler biliyorsunuzdur-"

"Karımın dediği gibi, "Vay canına. Kendi pisliğimi taşıdım, TSSB ile ilgili bir iki sorun yaşadım. Neyse ki güçlü bir desteğim var."

"O sadece otuz beş yaşında, yeniden başlamak için yeterince zamanı var, kendini yabancılaştırdığı herkesle arasını düzeltmek için

Bobby'ye olanlardan dolayı yaşadığı travmanın ötesinde. Kavgı ettiklerinde babası biraz kızmış olabilir ama yaşlı adam oğlunu hâlâ seviyor. Buna bahse girerim."

Birasından bir yudum aldı ve sessizce, "Paramı kaybedebilirim ama bahse girerim," dedi.

"O zaman babası neden onu bulmaya çalışmıyor?" Jack sordu. "Neden kimse aramadı? Eski nişanlısı ondan gerçekten nefret ediyor.

Onu terk eden babası yetmiş bir yaşında ve hasta. Dul, acılı, inatçı. Söylemeliyim ki, çok acımasız ve affetmeyen bir ihtiyar. Ama bunun için bir yardım olmasa bile, Bobby'nin en iyi arkadaşını tekrar tanıyabilirim. Sadece birkaç ay yazıştık ama onu tanıdığımı sanıyordum. Ve çok tatlıydı. Kulağa aptalca gelecek ama el yazısı güçlü ve güzeldi, yazdığı şeyler nazik ve duyarlıydı. Bir arkadaşımı kaybetmiş gibi hissediyorum.

arkadaş ve..." Jack'e gülümsedi. "Ayrıca, kimse benim kadar kararlı olamaz."

"Peki neden? Neden bu kadar kararlısınız?"

Yere baktı. "Kocamın en çok sevdiği, en çok hayranlık duyduğu adamın neden böyle ortadan kaybolduğunu öğrenmeden hayatıma devam edemem. Bizi o şekilde görmezden geldi. Bir orman tarafından yutulmasına izin verdi ve ailesiyle, arkadaşlarıyla hiçbir teması olmadı. Gerçekten, işin çılgınca kısmı da bu. Nedenini bilmek zorundayım. İyi olduğundan emin olmak istiyorum. Sonra peşini bırakacağım."

Yukarı baktı. "O zaman belki hepimiz yolumuza devam edebiliriz."

Jack ona sırtımdan edemedi; ne yapacağını çok iyi biliyordu.

istedi. Salatasının son kısmını da ağzına tıktırmasını izledi. "Çikolatalı pasta mı?" diye sordu. "Seni dizlerinin üstüne çöktürecek."

"Hayır, teşekkürler. Bu iyiydi." Cüzdanı hâlâ barın üzerinde duruyordu. Birayı boşalttı, sonra cüzdanındaki banknotları karıştırmaya başladı. "Borcum ne kadar?"

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Kardeşlerimden birini bulmak için ormana gidiyorsun ve benim senin Para mı? Yardım etmeyi teklif ederdim ama görüyorsun, yapamam.

Melinda'yı bir saniye yalnız bırak. O bir bela. Hayır, sana

küçük bir yemek vermek benim için bir zevk. Ne zaman istersen, aslında. Burayı düzenli olarak kontrol edin, karnınızı doyurun, bir şey bulursanız bize haber verin... herhangi biri. Hepimiz minnettar olunuz. Buralarda Felluce'den gelen bir sürü mankafa var."

"Neden burada denizciler var?"

"Tatlım, her yerde denizciler var." Sırıttı. "Barı açtıktan sonra, eski ekibimin çoğu avlanmak ya da balık tutmak için gelmeye başladılar. Birkaçı daha iyi seçenekleri olmadığı için buraya taşındı. Gerçekten, türümüzü korumaya çalışıyoruz. Hepimiz birimiz için," diye ekledi.

Cüzdanı kapattı ve ona gülümsedi, sevecen, minnettar bir gülümseme. Teklif edilen her yardımı kabul etme konusunda iyi eğitilmişti. "O zaman pastayı ben alayım," dedi.

"Peki ya kahve?" diye sordu.

"Ah, Tanrım, evet, kahve," dedi, neredeyse iç geçirerek. Soğuk bir bira, sıcak bir fincan iyi kahve - en büyük iki zayıflığı.

"Hayatında tadacağın en iyi kahve," dedi ve onun için bir fincan doldurdu. Kalın bir dilim kek önüne konduğunda, "Onu bulduğunda planların ne olacak?" diye sordu.

"Bobby'ye karşı çok iyiydi, ona teşekkür etmek istiyorum. Onunla konuşmak. Onu tekrar tanımak, daha önce başladığım gibi. Bobby'nin ona vereceğim bir şeyi var. Ona neler olduğunu sormayı planlıyorum, bakalım onun için yapabileceğim bir şey var mı? Belki tüm bunları atlattığımızda ikimiz de daha mutlu oluruz.

Belli ki o hayatına devam etmemiş ve benim de biraz daha yakınlaşmaya ihtiyacım var. İkimiz de bunu yapabilirsek harika olmaz mıydı? Bilmiyorum, Jack. Özgürlük mü? Geçmiş geçmişte bırakma özgürlüğü?"

Jack'in kaşları kalktı. "Peki ya konuşmaya meyilli değilse?"

Kadifemsi, zengin çikolatalı kekten büyük bir çatal dolusu ağzına attı, dişleri ve dudaklarıyla çatalın üzerindeki kremi sıyırdı. Gözlerinin kısa ve lüks bir an için kapanmasına izin verdi. Sonra Jack Sheridan'a gülümseyerek, "O zaman kendine gelene kadar onun en kötü kâbusu olacağım. Ben değilim

Vazgeçmek."

Marcie kahvesini bitirmeden önce, yakışıklı bir adam İspanyol bir adam yan kapıdan bara girdi. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı ve elinde bir katalog taşıyordu.

"Karınız bana mükemmel ağacı aratıyor. topper," dedi Jack'e. "Bu kimin fikriydi?"

"Sanırım senindi," dedi Jack. "Ve bana şikâyet etme, o ağacı kiraz toplayıcı olmadan süslemenin bir yolu yok. Mel'in tepeye çıkmak için halat ve makara kullandığını görmeden önce bir tane kiralamam gerekecek. Mike, Marcie'yle tanış. Marcie, Mike Valenzuela'ya merhaba de."

"Nasılsınız?" dedi elini uzatarak.

Aldı, gülümsedi ve dedi ki, "Memnun oldum. Bu onun fikriydi, büyük ağaç. Karısını etkilemeye çalışıyordu. Bir ağaç istemiş.

Büyük bir ağaç - tek parça halinde indirebileceğimiz en büyük ağacı bulana kadar bizi bütün gün tepelerde dolaştırdı."

Jack biraz utanarak Mike'ın sözünü kesti: "Marcie Irak'tan sonra okulu bırakan bir denizciyi arıyor. Ona resmi göster, Marcie."

Fotoğrafı tekrar çıkardı ve bir kez daha fotoğrafın çekilmesinden bu yana görünüşündeki olası değişiklikleri açıkladı.

"Onu tanımıyorum," dedi Mike.

"Ama çok farklı olabilir..."

"Gözleri tanımıyorum," dedi

Mike.

Ağır bir iç geçirdi. "Nereye bakabileceğime dair bir fikrin var mı?" Mike çenesini kaşıyarak, "Şey," diye başladı.

"Daha önce hiç

ama bu onun görülmediği anlamına gelmez. Dağlarda yıllardır orada olan pek çok insan var ve pek sosyal değiller - belki içlerinden biri onu görmüştür."

"Bana nereye gideceğimi söyleyebilir misin?" diye sordu.

"Size birkaç işaret verebilirim," dedi. "Daha da önemlisi, size uzak durmanız gereken birkaç yer söylemek istiyorum - orada gerçekten bölgeci olan bazı yasadışı yetiştiriciler var. Gerçekten düşmanca. Bazen mülkleri bubi tuzağı." Altından büyük bir pecete çıkardı

barda, gömleğinin cebinden kalemini çıkardı ve bir peçetenin üzerindeki çizgi. "İşte 36. otoyol..." On dakika içinde, dağlarda Ian Buchanan'ı görmüş olabilecek insanların yaşadığı yarım düzine kulübenin kabaca bir haritasını çizmişti. Ayrıca, Ian Buchanan'ın yaşadığı üç yeri de listelemiştir. kaçınılmalıdır.

Mike'ın haritada işaretlediği kulübeler, terk edilmiş ağaç kesme yollarının aşağısında, bazen kapılı, ağaçların ve çalılarının arkasına gizlenmiş, dışarıdan görülmesi imkansız

Otoyol. Bu dağ arazisinin büyük bir kısmı çiftlik haline getirilir ve ağaçlandırılırdı. Bir arazi bir kez ağaçlandırıldıktan sonra, sahibinin tekrar ağaçlandırmak için otuz ila elli yıl daha beklemesi gerekiyordu.

Meşe, madrone, genç köknar ve elli ila altmış metre boyunda çamlarla dolu bir arazi haline geldi - gerçekten güzel, ancak ağaç kesimi için yeterince olgun değil.

"Dışarıda kimlerin olduğunu öğrenmek için etrafı kontrol ediyordum. Dışarıda yalnız yaşayan birkaç yaşlı adam ve birkaç yaşlı dul kadın var. Bir ya da iki kadın ve erkek var, hatta bir beş kişilik bir aile. Ama şu ana kadar otuz beş yaşında bekâr bir erkek yok." "Belki de artık bekâr değildir."

Mike başını salladı. "O yaş grubunda kimse olmadığına eminim; o gözlerle değil. Sakallı bile olsa."

"Ona inanın," dedi Jack. "Mayberry'nin Andy'si olmadan önce gerçek bir polisti, LAPD, neredeyse hiç polisimiz yoktu. suç."

"Güzel," dedi Marcie. "Suç yok ve büyük bir ağaç. Sanırım daha önce hiç böyle büyük bir ağaç yapmadınız?"

İkisi de güldü. "Yirmi yedi fit," dedi Jack. "Kendimize böyle büyük bir tane bulduğumuz için çok erkeksi olduğumuzu düşündük, ta ki onu indirene ve neredeyse bir açık kasa kamyon kiralamak zorunda kalana kadar.

kasabaya geri getirdik. Kolları sıkıca bağladık ve bir kamyonun arkasında sürükledik. Ve işin zor kısmı bu değildi. Onu ayağa kaldırmak bir gün sürdü."

"İki gün," diye düzeltti Mike. "Ertesi sabah kalktığımızda

sokakta yatıyordu. Üzerine düşmemesi bir mucizeydi.

barı ve çatıyı ezin."

Onlara güldü. "Neden şimdi? Karına hava atmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Şimdi tam zamanıydı. Irak'ta bir yoldaşımızı kaybettik.

ve yerel çocuklardan biri - gerçekten özel biri - Kolordu'ya girdi. Hizmet eden kadın ve erkekler için bir sembol, bir anıt dikmenin iyi olacağını düşündük. Gelecek yıl, sanırım biraz daha küçük bir sembol arayışına gireceğiz. Daha ucuz ve sinirler üzerinde daha kolay. Ama Eureka'ya gidip kiralık bir kiraz toplama aracı bulacağım ve bu işi halledeceğim. Melinda ve diğer kadınlar mükemmel bir ağaç olması için çok çaba sarf ettiler."

"Oldukça harika bir ağaç," dedi Marcie, biraz melankolikleşerek. Noel'den önce Ian'ı bulmayı gerçekten çok istiyordu. Bazı nedenlerden dolayı bu çok önemli görünüyordu.

O ayrılırken güneş alçalıyor ve bar yerli halkla dolmaya başlıyordu. Mike'ın ona bahsettiği birkaç kulübeyi kontrol etmek için arka ormana gitmek için hava çoktan kararmıştı. Gece için park edecek bir yer bulmasının zamanı gelmişti, güvenli bir yer ve sabah işeme, yüz yıkama, diş fırçalama ritüelleri için bir benzin istasyonundan çok uzak olmayan bir yer. Sabah yeniden başlayacaktı ama erkeğini bulacağı konusunda pek iyimser değildi.

Pek çok kez hayal kırıklığına uğramıştı. Arayışının bu noktasında, listesindeki tüm yerlerin üstünü çizmek, para kazanmak kadar önemliydi.

Ama arabasına gitmeden önce, yaklaşık on iki metreye kadar kısmen süslenmiş olan ağaca yaklaştı. Yaklaştı ve bazı süslere baktı. Kırmızı, beyaz ve ve mavi toplar ve altın yıldızlar, çeşitli Deniz Kuvvetleri ve diğer askeri komutanlıkların armalarıydı - üniformaya takılan türden. Birine saygıyla dokundu; 1. Tabur, 8. Deniz Piyadeleri; 2. Tabur, 10. Deniz Alayı; 1. Deniz Özel Harekât Taburu, hepsi de dış hava koşullarına karşı korunmak için lamine edilmişti. Hava indirme Tümeni, Keskin Nişancı Mangası, 41. Piyade Taburu. Boğazı düğümlendi; gözleri bulanıklaştı.

İşte tam da bu yüzden Ian'ı bulmaya kararlıydı. Buchanan, çünkü bu adamlar asla unutmadılar, asla çekip gitmediler. Asker arkadaşlarını, Kolordusunu, ailesini ve şehrini terk etmesi için güçlü sebepleri olmalıydı. Bir yoldaşın hayatını kurtarıp sonra da onu görmezden gelemezsiniz. Ian Buchanan'a hem Bronz Yıldız hem de Mor Kalp verildi.

Bobby'yi keskin nişancı ateşi arasından tıbbi nakil aracına taşıyordu. İki kurşun yedi ve devam etti. O bir adam değildi vazgeçti. Peki neden? Neden şimdi pes ediyorsun?

İki

Marcie'nin otuz doları - tam olarak 28.87 dolar - otuz altı saat daha sürdü. Yirmi beşi benzin deposuna gitti; Küçük yeşil böceğiyle yaptığı harika kilometreye rağmen benzin parasını zor karşılıyordu. Bir somun için üç dolar ekmek ve iki elma aldı ve fıstık ezmesini bitirdi. Sonra o küçük Virgin River barına geri döndü ve kız kardeşini aramak için telefonu kullanıp kullanamayacağını sordu- Telefon kartlarını neredeyse bitirmişti çünkü bu kadar uzun süre ortalıkta olmaması gerekiyordu ama bir tanesinin bitmesine az kalmıştı. Marcie'den yedi yaş büyük olan Erin, uzun zaman önce ailenin sorumluluğunu üstlenmişti ve Marcie'nin uzakta olduğu süre boyunca son derece sinirli olmaya başlamıştı.

Aşçı, herkesin Vaiz dediği adam, onu mutfağa aldı.

Marcie Erin'i aradı ve midesini bulandırmasına rağmen para istedi. "Borç diyelim," dedi. Yalan söyledi ve çok yaklaştığını, lan'ın görüldüğünü söyledi.

"Bir anlaşmamız vardı, Marcie," dedi Erin. "Sadece birkaç haftalığına gideceğine söz vermiştin ama bir ay oldu. Şükran Günü için bile eve gelmedin."

"Yapamadım. Bunu açıklamıştım. Bir bahşişim vardı-"

"Artık eve dönme ve onu bulmak için başka bir yol düşünme zamanın geldi."

"Hayır. Durmayacağım. Vazgeçmeyeceğim," dedi Marcie kararlılıkla.

"Tamam, ama Chico'ya geri dön ve benim yolumu deneyelim - senin için onu bulması için bir profesyonel bulacağız - sonra oradan devam edebilirsin. Gerçekten, seni eve götürmek ve bu çılgınlığı bitirmek için bildiğim tek yol hayır demek. Para yok, Marcie,

Kendi iyiliğın için. Sana göndereceğim tek para eve gitmene yetecek kadar. Hemen eve gel. Hemen şimdi. Bu beni ölümüne korkutuyor."

"Hayır," dedi. "Daha bitirmedim!"

Marcie daha sonra küçük kardeşı Drew'u aradı, Drew onun yaptıklarına Erin'den daha fazla katılmıyor olabilirdi ama daha yumuşak bir dokunuşa sahipti. Dedi ki, "Marcie, yapamam. Erin haklı, bu iş çok uzadı. Artık bundan vazgeçmelisin. Hadi ama, yaptığın şeyi düşünmeye dayanamıyorum. Tek başına bir delinin peşinden gidiyorsun!"

"Lütfen," diye inledi. "Onun bir deli olduğunu bilmiyoruz. -Tamamen normal olabilir. Ya da belki sadece üzgün. Lütfen, sadece birkaç gün daha. Lütfen. Çok yaklaştım."

Drew yenilmiş bir halde nefesini bıraktı. "Sana yüz dolar göndereceğim, sonra geri geleceksin, duydun mu beni? Ve sakın Erin'e ne yaptığımı söylemeye cüret etme."

"Söylemem," dedi yanaklarını silerek ve telefona gülümseyerek. "Teşekkür ederim, Drew. Seni çok seviyorum."

"Evet, korkarım bunu yaparak sana ne kadar değer verdiğimi göstermiyorum. Senin için endişeleniyorum."

"Merak etme Drew," dedi burnunu çekerek. "Çek hesabıma biraz nakit para yatırabilir misin? Fortuna'ya gideceğim

ve oradaki şubeden çekeceğim. Bir saatten az bir süre içinde orada olacağım ve benzinle çalışıyorum. Neyse ki yolun çoğunu yokuş aşağı gidebiliyorum."

"Nerede görülmüş?" Drew sordu.

"Um... O... um... otoyolun dışında bir kulübede görülmüş. Gerçekten o olup olmadığını görmek için daha sonra oraya bakacağım," dedi ve sonra yanakları gerçekten kızardı. Hoşça kal dedi, bağlantıyı kesti ve yüzünü yelpazeleyerek şöyle dedi,

"Whew." Kafasını kaldırdı ve kendini mutfaktaki devin öfkeli gözlerine bakarken buldu. Gerçekten başladı.

Preacher kalın kara kaşlarını çatarak, "Onu gören olmadı," dedi. "Öyle mi?"

"Belki de öyledir. Ve ben de bunu öğrenmek üzereyim."

"Bazen bir erkek sadece bir süre yalnız kalmak ister. Bunu hesaba katıyor musunuz?" Vaiz sordu. Konuşurken çekmecedan plastik bir market poşeti çıkardı, sonra dönüp buzdolabından paketlenmiş sandviçe benzeyen bir şey aldı ve poşetin içine koydu. Sonra ikinci bir tane daha koydu.

"Bir süreden daha uzun zaman oldu," dedi. "Ama ben Eğer durum buysa bana söylemesi için ona bir şans vereceğim. Eğer durum buysa, kendisine teşekkür etme fırsatım olacak.

Kocamla dostluk kurduktan sonra Chico'ya dönüp babasına ve ilgilenen herkese onun sadece yalnız kalmak isteyen bir adam olduğunu söyleyeceğim. Ama bunda bir 'tuhaflik' yok mu? Yıllardır kendisinden haber alınamıyor olması?"

Vaiz buzdolabından büyük bir kâse çıkardı, kapağını çevirdi ve patates salatasını daha küçük bir plastik kaba kaşıkla koyup ağzını kapattı. "Bu konuda çok ısrarcısın, o zaman?"

Nedensiz yere Ian Buchanan'ın kayboluşunu takıntı haline getirdiğini kabul etmek istemiyordu. Ona birkaç düzine mektup yazmıştı, ilk başta onun için, Bobby ve ailesinde, hayatında olup biten her şey hakkında onu bilgilendiriyor, bilgi veriyor ve güvence sağlıyordu. Sonra, daha çok kendisi için - günlük tutmak gibi. Nedenini tam olarak bilmiyordu ama adam uzun zamandır onunla birlikteydi. O yüzden omuz silkti. "Bilmek isteyen birkaç kişi var. Bir de ben varım. Ben bilmek istiyorum." Sessizce ekledi, "Bilmek zorundayım."

Vaiz çantaya bir kap ve bir kaşık ekledi. Sonra kocaman bir turşu kavanozu çıkardı ve üç büyük turşu seçerek kullanışlı bir kilitli poşete koydu. "O zaman, sanırım erken bırakmayacaksın."

"Sanırım hayır," dedi.

Bütün işi ona doğru itti. "Patates salatasını bekletip ısınmasına izin verme. Sıcak bir yerde değil de bagajda bırakırsan dışarısı bütün gün bekletecek kadar soğuk.

Araba. Unutmayın, eski sıcak patates salatasının kötü bir ünü vardır."

"Bu da ne?"

"Araba kıyıya yanaşabilir," dedi, şu arabalardan birini kaldırarak

tehditkâr siyah kaşlarını kaldırdı. "Öte yandan sen, ancak bu kadar uzun süre dumanla çalışabilirsin."

Ağzı biraz açık kaldı ve ona bakakaldı. Bir zamanlar dar olan kot pantolonunun poposundan sarktığını gördüğü için mi böyle yaptığını merak etti. "Bu çok hoş," dedi sonunda. "Ben... ah... kaşığı geri getireyim."

"Eğer uğrarsanız, iyi. Uğramazsanız, bir sürü kaşığımız var."

"Teşekkürler," dedi çantayı kabul ederken.

"İyi şanslar," dedi Vaiz. "Umarım işler istediğiniz gibi gider."

"Ben de," dedi mahcup bir gülümsemeyle.

Birkaç saat sonra, gün öğleden sonraya yaklaşırken, beşinci ya da altıncı işaretlenmemiş toprak yolda ilerliyordu ama artık yüz dolar daha zengindi. Daha doğrusu seksen dolar daha zengindi, Volkswagen'in yarım deposuyla geçiriyordu. O

yarım jambonlu ve peynirli sandviç, bir turşu ve hayatında yediği en iyi patates salatasını yerken, adamın haşlanmış patates konusunda bir dahi olduğunu düşünüyordu.

Yolların hepsi ağaçlara sırtını dayamıştı ve çoğu berbat durumdaydı. Küçük böceği zıplıyor ve mücadele ediyordu, ancak küçük bir şampiyon gibi orada asılı duruyordu. Marcie Keşke bir Jeep ya da başka bir dört çeker araç almanın bir yolunu bulabilseydi. Bu arayışa başlamak için daha uzun süre bekleyebilirse, bu mümkün olabilirdi peşinat için yeterince para biriktirmiş olması gerekiyordu ama o kadar bekleyemezdi. Tam da bu amaç için kenara koyduğu azıcık parayı aldı ve rotasını planladı. Yaptıklarına rağmen

Erin ve Drew'e birkaç haftalığına uzakta olacağını söylediğinde, işinden ücretsiz izin almıştı. Yılın ilk günü. Sigorta şirketinde çalışıyordu.

Bobby beş yıl önce Irak'a gittiğinden beri şirketteydi ve patronu anlayışlıydı.

Erin en başından beri Ian'ı bulması gerektiği fikrine tamamen karşıydı. Aylarca sürdü Marcie'nin bu arayışta bir amacı olduğuna onu ikna etmeye çalışıyordu. Sonra Erin'in aklına kendi başının çaresine bakmasını önerdiği yüzlerce iyi fikir gelmişti: insan araştırmaları, özel dedektif, Marcie'nin onun peşinden tek başına gitmesi dışında her şey. Ama Marcie'nin içinde onu görmek, tanımak, onunla konuşmak, daha önce olduğunu düşündüğü gibi yeniden bağ kurmak için itici bir güç vardı.

Bobby'nin ailesi de bu fikre pek sıcak bakmıyordu, ama bu Ian'a karşı herhangi bir kötü niyet içermiyordu - onu çok az tanıyorlardı. Bobby, Marcie'ye sürekli Ian hakkında yazıyordu ama ailesine yazdığı kısa mektuplarda ondan sadece birkaç kez söz etmişti. Sullivan'lar, Bobby huzurevindeyken Ian ortalıkta olmadığına göre, aralarındaki bağın Bobby'nin sandığı kadar sağlam olmadığını düşündüler. Bir de Ian'ın babası vardı - Marcie'nin tanıdığı en kötü ve olumsuz yaşlı adamlardan biriydi. Ona zamanını boşa harcadığını, tek oğlunu bulmakla ilgilenmediğini söyledi. "Tek kelime etmeden gitti ve bir daha hiç iletişime geçmedi. Bu benim için yeterli bir mesaj."

Marcie azmi sayesinde yaşlı Buchanan'ın son birkaç yıldır sağlık durumunun iyi olmadığını öğrendi. Hafif bir felç geçirmişti, yüksek tansiyon tedavisi görüyordu. Tansiyon, prostat kanseri, Parkinson ve bir miktar bunama olduğundan şüpheleniyordu.

"Onu özlemiyor musun?" diye sordu. "Acaba ona ne oldu?"

"Senin hayatın üzerine değil," dedi. "Köprüleri yakıp kaçan o."

Ama bunu söylediğinde yaşlı gözlerinin altındaki kıvrımlarda ıslaklık vardı ve kadın düşündü: Bundan fazlasını veremez ama oğlunu bir kez daha görmeyi ya da en azından iyi olduğunu bilmeyi çok isterdi. Öyle değil mi?

Ian'ın eski nişanlısı Shelly, evlenmiş olmasına rağmen terk edildiği için hâlâ öfkeliydi.

Üç yıl önce başka biriyle evlenmişti ve şimdi ilk bebeğine hamileydi. Onun için nazik ya da sempatik bir kelime yoktu. Keskin nişancı ateşinden kaçan, bir yoldaşını kurtarmak için yaralanan, hem Bronz Yıldız hem de Mor Kalp kazanan adam. Onu terk edip kaçtığı için Ian'dan nefret ediyordu. Marcie'nin aklına bir düşünce geldi: Eğer Shelly şu anda hayatından memnunsaydı, Ian'ın bariz sorunları neden bu kadar uzun süreli bir nefrete neden oluyordu? Savaşın onun düşüncelerini nasıl değiştireceğini, duygusal karmaşasına neden olacağını göremiyor muydu? Bir çocuk sahibi olduktan sonra

Uzun süredir hayatı kısıtlı olan kocası - ona gülümseyemeyen umutsuz bir sakat - biraz sabır ve

Büyük bir travma geçirmiş bir adama anlayış göstermek küçük bir şey gibi görünüyordu.

Ama Marcie kendi kendine, başkalarının yükünün ağırlığını bilmediğini, sadece kendi yükümü bildiğini hatırlatmıştı. Yargılamadı. Yargılayacak kadar zeki ya da güçlü hissetmiyordu.

Marcie için Ian'ın yüzüne bakıp genç ve güzel kocasının hayatını nasıl kurtarabildiğini sormak ve sonra da mektuplarına hiç cevap vermemek çok önemliydi.

Belki de Ian, ona bu sorulara cevap veremezdi. Her şey onun için yoluna girmiş gibi hissediyordu ve bu nedenle bu konuyu konuşmalarının mantıklı olacağını düşünüyordu. Sonuna kadar konuşmak. Psikiyatri kulübünde buna "kapanış" diyorlardı.

Küçük, kabaca yontulmuş bir evin önüne geldiğinde, köşeden kolları odun yüklü bir adamın geldiğini gördü. Tıraşlıydı ama kamburdu, bacakları yaşlılıktan eğilmişti, başı keldi. Onu görünce yürümeyi bıraktı. Arabasından indi, sonra ona doğru gitti. "İyi günler, efendim," dedi.

Kütükleri yere bıraktı ve yüzündeki çatık kaşlar ondan şüphelendiğini gösteriyordu.

"Acaba bana yardım edebilir misiniz? Birini arıyorum." Fotoğrafı tekrar çıkardı. "Bu yaklaşık yedi yıl önce çekilmiş, yani belli ki yaşlanmış ve duyduğuma göre

Şimdi sakalı var ama söylentiye göre bu tepelerde bir yerde yaşıyormuş. Onu bulmaya çalışıyorum. Otuz beş yaşında, iri bir adam - sanırım 1.80'in üzerinde."

Adam fotoğrafı bükülmüş, romatizmalı parmaklarının arasına aldı. "Aileden misiniz?" diye sordu.

"Aşağı yukarı," dedi. "O ve kocam Deniz Kuvvetleri'nde iyi arkadaşlardı. Ona söylemeliyim, kocam geçti."

"Onu hiç görmedim. Kimsenin böyle göründüğünü görmedim."

"Peki ya adam artık tükenmişse?" dedi. "Yani, daha yaşlı, belki daha kilolu, sakallı, belki kel, belki göbekli ya da çok zayıf - kim bilir?"

"Ot mu yetiştiriyor?" diye sordu adam, resmi ona geri uzatırken.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Buralarda sadece o yaşlarda tanıdıklarım ot yetiştiriyor. Aileden biri olsa bile, ona fazla yaklaşmamak isteyebilirsin. Yetiştiricilerin etrafında bazen sorun çıkabiliyor."

"Bunu duydum, evet. Yine de böyle birini tanıyor musun? bir göz atmalı mıyım? Sadece onları elemek için mi? Çok dikkatli olacağım."

"Tepede bir adam var, bulması biraz zor. Yirmi yaşında da olabilir, elli yaşında da, ama sakalı var ve iyi büyüklükte. Geldiğiniz yere geri dönmek zorundasınız, 36 mil kadar aşağı inip sonra tekrar yukarı çıkacaksınız. Toprak bir yol ama tepenin yarısında demir bir kapı var. Hiç kilitlenmemiştir çünkü ana yoldan kapıyı ya da evi göremezsiniz. Bunu bilmemin tek nedeni, eskiden Orada tek bir odada yaşadığını bilmek. Güzel büyük bir oda ama. En az birkaç yıl önce gitmiş. Şu anda orada yaşayan adam son günlerinde onunla birlikteydi."

"Hangi yol olduğunu nasıl bileceğim?"

Omuz silkti. "İşaret yok. Sağa doğru gidiyor ve yaklaşık yarım mil sonra ya bir kapıya geleceksiniz ya da geri dönüp bir sonraki yolu deneyeceksiniz."

"Benimle gelmek ister misin? Bana nereyi göstereceksin? Ve seni geri getireceğim?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Onunla işim olmaz. Garip biri. Kendi kendine konuşur, ısıklık çalar ve güneş doğmadan şarkı söyler. Ve kendini ayı sanıyor."

"Ha?"

"Evinin yakınlarındayken bir hayvan gibi kükrediğini duydum. Muhtemelen onu kendi haline bırakmalısın."

"Elbette," dedi ve fotoğrafını bir kenara koydu. "Tamam. Teşekkürler."

Ve bu tanıma neredeyse uyan başka bir kaçık hakkında cesaretlendirilerek yola koyuldu. Bu pek de ilk değildi; VA'ya, Eureka'daki evsiz barınaklarına, hastanelere, Gospel Mission'a gitmişti. Seraserileri takip etmişti.

Ara sokaklarda ve köy yollarında, ormanda dolaşıyor, çiftlik sahipleri ve oduncularla buluşuyordu. Ama asla o değildi; kimse Ian Buchanan'ı duymamıştı. Tek yapması gereken gözlerinin içine bakmaktı.

Onun gözlerini asla unutamazdı. Kahverengiydiler, aynı Kahverengi saçlarıyla aynı tonda, ama içlerinde bir ton kehribar vardı. Bobby'yi görmeye geldiği ilk ve tek seferde onları on beş dakika içinde hem yumuşak ve neredeyse saygılı hem de sert ve öfkeli görmüştü. Ian izinliydi ve Marcie Bobby'yi alabilecek bir tesis beklerken ona bakması için Chico'ya getirmişti.

Ian'ın kocaman elini Bobby'nin alnında gezdirmesini izledi.

"Ah, dostum... Ah, dostum..." diye mırıldanıyordu. Tabii ki Bobby cevap vermedi; o günden beri tepkisizdi.

Yaralanma. Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra neredeyse vahşi gözlerini ona çevirdi ve gözlerindeki altın rengi parladı. "Bunun başına gelmesine izin vermemeliydim. Bu yanlış, tüm bunlar yanlış."

Ian'ın ziyareti Bobby'nin ölümünden beş ay sonra gerçekleşmişti.

Felluce'de yaralanmıştı ve yarım saatten az sürmüştü. Hep geri döneceğini düşündü ama hepsi bu kadardı. O zamandan beri onu hiç görmedi.

Eğer mektuplarını okusaydı, Bobby'yi bir kez ziyaret ettikten kısa bir süre sonra huzurevine yerleştirdiklerini bilirdi. Zamanla Bobby'nin onu tanıdığını hissetti - bazen başını çeviriyor, ona bakar gibi yapıyor, hatta sanki ona sokuluyormuş gibi başını yaklaştırıyor, sonra sanki onun orada olduğunu biliyormuş, kokusunu alabiliyormuş, hissedebiliyormuş gibi gözlerini kapatıyordu. Bu şekilde düşünen tek kişi o olabilirdi ama içinde bir yerlerde böyle bir şey olduğuna inanıyordu.

Tamamen etkisiz hale gelmiş bedeniyle biraz olsun yaşıyordu, karısının ve ailesinin yanında olduğunu biliyordu, sevildiğini biliyordu. Bunun yaşaması için yeterli olup olmadığını bilmiyordu. Ailesi

ölmesi için beslenme tüpünün çekilmesini istedi ama bunu yapamadı. Nihayetinde, her şeyin kendisine bağlı olmadığı, sorumluluğun kendisinde olmadığı gerçeğiyle huzur buldu. Onun görevi onunla kalmak, onu rahatlatmak ve sevmek için elinden geleni yapmak, ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmaktı. Gerçek bir dindar değildi ve nadiren kiliseye giderdi. Korktuğunda ya da başı derde girdiğinde dua eder, işler yolunda gittiğinde ise unutturdu. Ama tüm bunların altında, Tanrı'nın onu koruyacağına inanıyordu.

Zamanı geldiğinde Bobby eve dönecekti. Ve ne olacaksa olacaktı.

Olan olmuştu.

Sonunda karşısına çıkan dördüncü küçük toprak yoldu ve küçük böceği çalkalandığı, yağ yaktığı, tümsekleri aşmak ve dik yokuşları çıkmak için zorlandığı için duyulabilir bir rahatlama ile iç geçirdi. Kapı kapanmamıştı ve çok uzak olmaması için dua ederek yoluna devam etti. Gerçekte ne kadar uzak olduğunu kim bilebilirdi ki? Saatte sadece on mil hızla gidiyordu. Bu arada, küçük bir araba görece kadar yaklaşmıştı.

Dışarıda park edilmiş eski bir pikap vardı. Öğleden sonra geç oluyordu. Yılın bu zamanında karanlık çok geçmeden çökerdi.

Marcie o kadar yorgundu ki, eğer bu o olursa ne yapacağını hiç düşünmedi; daha önce pek çok kez o olmamıştı. Arabayı evin önüne çekti ve kornayı çaldı,

taşralıların anons etme şekli

kendin. Dağ insanlarının kapı zilleri yoktu. İçeride ya da dışarıda, avluda, ormanda ya da dere kenarında bir yerde olabilirlerdi. Bir ziyaretçi olduğunu anlamalarının tek yolu birinin bağırması, silahını ateşlemesi ya da korna çalmasıydı.

Zavallı

küçük VeeDub bir patlama yaşamadı, ama acınası bir bip sesi çıkardı.

Dışarı çıktı ve etrafına bakındı. Ev, aslında bir kulübe, elli yıldan daha eski olmalıydı. Sanki bir zamanlar turuncuya boyanmış gibi görünüyordu, uzun, çok uzun zaman önce önce. Etrafındaki arazi ağaçlardan temizlenmişti ve evin yakınında bir muşambanın altında büyük bir kütük yığını vardı ama ne ağıl, ne çiftlik hayvanı ne de ahır vardı. Sundurma yoktu; pencereler küçük ve yüksekti. Küçük bir bacası, bir müştemilatı vardı.

ve 8'e 10 ölçülerinde bir depo. Bir insan burada, insanlıktan bu kadar uzakta, tüm kolaylıklardan bu kadar uzakta nasıl yaşar?

Bir dakika içinde kapıya gidecekti ama önce burada yaşayan adamın kendini gösterip göstermeyeceğini görmek için bekledi. O

umutlu olmalıydı. Ama kahretsin, o

Erin ve Drew'a tamamen yalan söylemişti; kimse lan'ı görmemişti ve kasabalarda, kırlarda, dağlarda onlarca, hatta yüzlerce insanla konuşmuştu. Çok yorgundu ve sandviçin kalanını ve daha fazlasını yemeye hazırdı.

patates salatası, bir benzin istasyonu tuvaletine girip gece için park edecek bir yer bulmak.

Sonra elinde bir baltayla evinin köşesinden döndü.

Korkunç iriydi, omuzları çok genişti ve sakalı gürdü ve çenesinin birkaç santim altına kadar uzanıyordu. Etekleri ve kolları yıpranmış kirli taba rengi bir ceket giymişti; ekose astarın bir kısmı yırtılmış ve dışarı sarkmıştı.

Botları çok çalışmıştı; pantolonunun dizleri yamalıydı. İlk bakışta, lanet olsun, lan olamaz, diye düşündü. Kafasındaki saçlar kahverengiydi, uzun ve atkuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı ve iki kaşı da vardı, yani bu o olamazdı.

"Merhaba," dedi. "Kusura bakmayın, sizi rahatsız etmek istemezdim ama..."

Yüzünde öfkeli bir kaşla ona doğru birkaç uzun adım attı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Gözlerinin içine baktı ve kehribar rengi gözlerinde canlandı, alev aldı, parladı. Cennetteki sevgili İsa, bu oydu.

Sersemlemiş bir halde bir adım öne çıktı.

"İlan?" "Dedim ki, burada ne halt ediyorsun?"

"Ben... Ben... Ben seni arıyordum. Ben-"

"Kim olduğunu biliyorum! Şimdi beni buldun, artık gidebilirsin."

"Bekle! Şimdi seni buldum, konuşmalıyız."

"Konuşmak istemiyorum!"

"Ama bekle, sana Bobby'den bahsetmek istiyorum. O öldü. Vefat etti. Neredeyse bir yıl önce. Sana yazmıştım!"

Gözlerini kıstı ve uzun bir süre kıpırdamadan durdu, kolları iki yanında kaskatı kesilmiş ve yumrukları sıkılmıştı.

Acı. Gördüğü acı ve kederdi. "Sana yazdım-"

"Tamam," dedi daha yumuşak bir sesle. "Mesaj iletildi." "Ama İlan-"

"Evine git," dedi. "Hayatına devam et." Sonra döndü ve küçük kulübeye girip kapıyı çarptı.

Marcie bir an için kulübeye ve kapalı kapı. Sonra güneşin alçaldığını görmek için tepeye baktı. Sonra da saatine. Saat daha beşti ve bir tepenin zirvesinde duruyordu, yani alçalan güneş bu Aralık öğleden sonrasında onlara biraz daha gün ışığı veriyordu. Eğer dağın aşağısında olsaydı, uzun ağaçlar gün batımıyla birlikte onu neredeyse karanlığa gömecekti.

Hava karardıktan sonra aralarında bitmemiş bir iş kalmasından hoşlanmıyordu ama yaşadığı onca şeyden sonra şimdi onun kaçmasına izin verecek değildi. Birkaç derin nefes aldı, onun muhtemelen sadece sıkıntılı olduğunu ve

delirdi ve eve doğru tepindi. Kapıya vurdu. Sonra güvende olmak için birkaç adım geri çekildi.

Kapı sarsılarak açıldı ve adam ona ters ters baktı. "Ne istiyorsun?"

"Hey! Neden bana kızgınsın? Sadece seninle konuşmak istiyorum."

"Konuşmak istemiyorum," dedi ve kapıyı iterek kapattı.

Açıklanamaz bir cesaretle çizmeli ayağını onun yoluna koydu. "O zaman belki dinleyebilirsin."

"Hayır!" diye bağırdı.

"Beni korkutamayacaksın!" diye bağırdı ona.

Sonra vahşi bir hayvan gibi kükredi. Dişlerini gösterdi, gözleri içinde altın alevler varmış gibi parlıyordu ve çıkardığı ses uhreviydi.

Geriye sıçradı, gözleri jant kapakları kadar genişti.

"Tamam," dedi, ellerini kaldırdı, avuç içleri ona dönüktü.

"Belki de beni korkutuyorsun. Birazcık."

Gözleri öfkeli yarıklara dönüştü ve kapıyı tekrar çarptı.

Kapalı kapıya doğru bağırdı. "Ama çok uzun yoldan geldim ve uzun süre korkmak için çok fazla zahmete katlandım!" Kapalı kapıyı olabildiğince sert bir şekilde tekmeledi, ardından ayak parmaklarındaki acıdan dolayı inledi ve hopladı.

Belli ki onun üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı. Marcie bir an durup kapalı kapıya baktı. Bir an için

ne yapacağına karar verdi. Büyük kabadayı kükredi diye kuyruğunu kıstırıp kaçacak gibi değildi ama yine de onunla hemen yüzleşmeyecekti. Görünüşe göre onun bir Sakinleşmek ve pes etmeyeceğini anlamak için biraz zamanı vardı. Bu yüzden en iyi hareket tarzının beklemek olduğuna karar verdi. Ve yemek.

Küçük böceğe gitti ve Vaiz'in ögle yemeğinin geri kalanını portatif buzdolabından, yani bagajdan aldı. Sonra arka koltuğa geçti, ön koltukları gidebildikleri kadar yukarı itti ve üzerine oturmak için uyku tulumunu serdi. Bu

küçük bir yuva gibi; yerleşti. Çantayı yavaşça açıp sandviçinin ikinci yarısını çıkarırken, onun yüzündeki ifadeyi ve kükremesini düşündü.

Pekâlâ, diye düşündü, böyle olmaması gerekiyordu. Onu bulmakla ilgili kurduğu her hayalde birçok olasılık vardı. Onu gördüğüne memnun olabilirdi, onu kucaklayarak. Ya da içine kapanık olabilir. O Hatta başka bir gezegende, bu dünyadan tamamen kopmuş bir deli bile olabilirdi. Ama onun bir deli olabileceğini hiç düşünmemişti. ona bir kez bakacak, Bobby'nin ölüm haberiyle bariz bir çaresizlik içinde kıvranacak ve zalimce, kalpsizce, acımasızca ona gitmesi için bağıracaktı.

Ağzı yemek için biraz kuruydu ve termosundan biraz su içmeye çalıştı - şişe su çok pahalı olmuştu. Bir gözü kulübenin ön kapısında idi. Yanaklarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu, öfkeliydi. Onun için bu kadar çabaladıktan sonra bunu ona yapabiliirdi. Her şey

Dünyada istediği tek şey onun iyi olduğundan emin olmaktı. Pislik herif. Ve sonra aynı sebepten dolayı gözlerinin dolduğunu hissetti. Verdiği tepki onu gerçekten incitmişti. Ne ona ne yapmıştı? Bu onu hem çok öfkelenlendirmiş hem de kalbini kırmıştı. Nasıl yapabilmişti

Bu mu? Ona kükreyip kapıyı öylece çarpmak mı? Onu duymadan mı? Tek yapması gereken onu içeri davet etmek, iyi olduğunu söylemek, yalnız kalmak istediğini açıklamak, beyzbol kartlarını kabul etmek ve...

Bir an için gözyaşlarının yanaklarından aşağı sessizce yuvarlanmasına izin verdi. Ağlamayalı uzun zaman olmuştu. O

O zaman bunun nasıl sonuçlanacağına dair umutlarının fazla idealize edilmiş olduğunu fark etti - tam da Erin'in bu iş için bir profesyonel tutmak istemesinin nedeni buydu. Ian Buchanan gitmişti, çünkü eski hayatından kimseyle bir şey yapmak istemiyordu, yardıma ihtiyacı olduğu için değil. Özellikle de onun yardımına.

Marcie hıçkırıklarla dolu bir duyguyla kendi kendine itiraf etti

onun yardımına ihtiyacı olabilir. Bu devam etme işi

belki de Ian'ın, kızın, onun Bobby'yle ve kendisiyle olan ilişkisi ve her şeyin nasıl değiştiği. Ian'ın hırlaması ve kapıyı suratına çarpması onu gitmesi gereken yere götürmeyecekti. O anlayana kadar oturup beklemesi gerekecekti - onunla işi henüz bitmemişti. Ve bütün bu iş karmaşıklaşacaktı, çünkü iyi ihtimaller vardı. aslında deliydi.

Artık hiç iştahı olmamasına rağmen sandviçini kemirmeye çalıştı. Güneş yavaşça battı ve sonunda sarıp sarmalayıp market poşetine geri koyuyordum. Mesele şu ki, eğer o kadar yemediyse, canınız da o kadar yemek istemiyordu.

Güneş ufkun altına daldı, kulübenin ışıkları parladı ve küçük bacadan ince bir duman kıvrımı yükseldi. Uyku tulumuna yaslandı, fiziksel olarak Duygusal bir enkaz olsa bile rahattı. Ama karar verilmişti - ne yapacağını bulana kadar burada oturacaktı.

Daha pratik bir konu olarak, gece işemek zorunda kalmayacağını umuyordu. Uyuyacağı yerleri dikkatle seçiyordu, böylece gecenin karanlığında doğa onu çağırırsa, küçük böcekten uzaklaşmak zorunda kalmayacaktı.

Hiçbir zaman kampçı olmamıştı, bir hevesle dolu bir mesaneyi boşaltma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. O çömelme işini hiçbir zaman tam olarak çözemedi; sanki hep sağ ayağını ıslatıyormuş gibi görünüyordu. Ama bir aydan biraz fazla bir süre tepeleri araştırdıktan ve çeşitli otoparklarda, sessiz yerleşim caddelerinde, dinlenme tesislerinde ve köy yollarında arabasında uyuduktan sonra, bunu çözmüştü. Çömeliyor, vınıyor, işi bitiriyor, arabaya geri atlıyor ve kapıları bir dakikadan kısa bir sürede kilitleyebiliyordu.

YWCA'da ve kimlikleri çok yakından kontrol etmedikleri toplum kolejlerindeki egzersiz odalarında duşlar vardı. İlk hafta motellerde kalmıştı ama sonra parasının daha fazla gideceğini fark etti.

arabasında uyuyordu. Ve Ian'ın nerede olduğuna dair hiçbir ipucu olmadığından, parasını kalıcı hale getirmesi gerekiyordu.

Sonra hatırladı - orası bir tuvaletti, değil mi? Vay canına, bir tuvalet gördüğüne sevineceğini düşünmek ne kadar komik! Hayat gerçekten ilginleşmişti.

Drew ve özellikle de Erin onun böcekte uyuduğunu öğrenirlerse kesinlikle ölürlerdİ. Başını salladı. Ben de en az onun kadar deliyim. Sonra böceğin camına vuran kar tanelerini fark etti. Çok güzel, hafif, kabarık kar taneleri azalan ışıktaki dar bir Batıdan gelen güneş ışığı bulutların arasından süzölüyordu; taneler düşerken parıldıyordu. Sırtın üzerindeki manzara inanılmazdı - uzun çamların üzerine düşen karların arasından parlayan bir gökkuşaağı vardı - muhteşemdi. Bu yerde üzgün olamazdı. En azından Ian'a karşı. Belki de arkadaş olduklarını unutmuştu.

Muhtemelen onun böyle kükreyerek deli olduğunu düşünmesini istiyordu, ama Bobby'nin bu kükremenin altında, Ian Deniz Kuvvetleri'nden ayrılmadan önceki ilk mektuplarında söylediği her şey olacağına inanmak istiyordu: güçlü, şefkatli, nazik, sadık. Cesurdu. Yaptığı şeyi yapmak için çok cesurdu.

Kar hafifçe yağarken ve güneş gökkuşaağının alacakaranlıkta kaybolmasına neden olurken, rahatladı ve sadece bir saniyeliğine gözlerini kapattı. Düşünmek için.

Üç

lan pencereden dışarı bakmamak için kendini zor tuttu; kapıyı açarsa lanetlenirdi. Dağlardaki sessizlik öyle bir şeydi ki, eğer arabayı çalıştırmak için kontağı çevirmiş olsaydı, klik sesini duyabilirdi. Bu yüzden odun sobasındaki ateşi tazeledi, propan ocağı yaktı ve banyo için ısıtılmış büyük su tencereleri.

Bu kulübede küvet, duş ya da elektrik olmadan bir yıl geçirmişti ama birkaç ayarlama yapmıştı; bir jeneratör satın almış ve içeriye birkaç ışık bağlamıştı. Bir hurdalıkta eski bir küvet bulmuş ve onu tamir edip yamalayarak mutfak lavabosundan daha büyük bir şeyle yıkanmasını sağlamıştı.

Her zaman sığ bir banyoydu - evin altındaki kaynaktan lavabodaki bir tencereye elle pompalanan birkaç tencere soğuk su ve birkaç büyük tencere Kaynar su uzun süre bekletmezdi. Kışın suya girer, temizlenir ve hemen çıkardı. O yapardı Muhtemelen pompa dışında hiçbir zaman su tesisatı olmayacaktı; para konusunda endişeliydi ve su tesisatını kendi başına yapacak kadar becerikli değildi. Yıllardır doğru dürüst bir duş almamıştı. Ama o bir erkekti, süslenip püslenmezdi. Gerçekten ihtiyacı olan tek şey buydu. Onu güzelce temizledi.

Hızlı bir fırçalamadan ve temiz giysilerden sonra, ocakta biraz güveç ısıttı ve kâğıdı yırtılmış teneke kutunun içinde bıraktı. Onun nerede olduğunu, ne yaptığını görmek istiyordu ama buna izin vermiyordu. Onu görmezden gelecek, onunla konuşmayı reddedecek ve o da gidecekti. Yakında, diye umuyordu.

Bunca zamandan sonra, lan bu konu üzerinde durmamayı başarmıştı. dağlardan önce gelen her şey, ama bir bakışta

Ateş kırmızısı yelesi ve parlayan yeşil gözleri her şeyi geri getirdi. Onu ilk kez gördüğünde Bobby'nin yanında taşıdığı bir fotoğrafta küçük, güzel bir yüz vardı.

Bu çocuk başka bir şeydi. İlk tanıştıklarında Ian yirmi sekiz, Bobby ise yirmi yaşındaydı ve birkaç yıl deniz piyadesi olarak görev yapmıştı. Bobby'nin zaten birkaç rütbesi vardı. Ian yeni bir komuta alıyordu ve Bobby çocuğu hemen benimsedi; komik ve korkusuzdu. Ian gibi iriydi - yaklaşık 1.80 boyunda sert bir vücudu vardı- ve tavırsızdı. İlk başta Ian onu ölesiye çalıştırdı ama Bobby'nin inanılmaz dayanıklılığına ve bağlılığına hemen karşılık verdiğini fark etti. Ian'ın ona akıl hocalığı yapması uzun sürmedi; ona öğretiyor ve onu en iyilerden biri haline getiriyordu. en iyisiydi. Ayrıca, ara sıra onunla bira içiyor ve ev hakkında, askeri olmayan şeyler hakkında konuşuyordu. - spor, müzik, araba ve avcılık. Ve sonra birlikte Irak'a gittiler.

Kızlarının fotoğraflarını çıkardılar ve birbirlerine yazdıkları mektupları okudular, bazen daha kişisel kısımları atladılar, bazen de atlamadılar. Bobby kızıyla evlenmişti, Ama aynı birlikle Irak'a gittiklerinde Ian bir yıldan az bir süredir nişanlıydı.

O zamanlar Shelly Ian'ın elindeydi. O yokken, Shelly döndüğünde gerçekleşecek bir düğün planlıyordu. Bobby ve Marcie bir aile kurmayı umuyorlardı. Kadınları çok güzeldi - Marcie ufak tefek ve kırılgan görünümlüydü, kıvırcık kızıl saçları ve muzip gülümsemesiyle dikkat çekiyordu. Shelly uzun boylu, zayıf, sofistike görünümlü bir kadındı. Uzun düz saçlı sarışın. Ian, Marcie'nin Bobby'ye erkeklere gururla gösterdiği ama kimsenin dokunmasına izin verilmeyen bir çift külot gönderdiğini hatırladı. Shelly de Ian'a bir tutam saç göndermişti ama o külotu tercih ederdi. Marcie, Bobby'ye iç çamaşırlarıyla Bobby'nin motosikletinin üzerinde çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi; Shelly ise bir Noel ağacının önünde poz vermiş, pantolon ve balıkçı yaka kazak giymiş bir fotoğrafını gönderdi.

Kızları da onlara kurabiyeler, kitaplar, kartlar, çoraplar ve kasetler, akıllarına gelebilecek her Şeyi gönderdi. Uçaksavar ceketleri azaldığında ve askerler kendi ceketlerini almaya başladığında, Marcie ve Shelly adamlarına zırh da gönderdiler.

Bunu düşünmek istemiyordu. O olamaz mı? Bunu anladın mı? Bunun peşini bırakmasını istemiyordu. Bu konuda kesinlikle konuşamazdı. Başını ellerinin arasına almış, küçük masasında oturuyordu ama yine de anılar ona saldırıyordu.

Felluce'de rutin görev diye bir Şey yoktu. Ian'ın ekibi fazla hareket görmemişti ama o gün kapılarını açarken binalara sıkıca tutunmuşlardı. Kapılarda isyancıları arıyorlardı. Sokak neredeyse terk edilmişti; birkaç kadın kapı girişlerinde durmuş onları izliyordu temkinli bir Şekilde. Sonra hızlı ve sert bir Şekilde vurdu. Birkaç ani patlama oldu -bomba yüklü bir araç ve el bombası- ve ardından keskin nişancı ateşi başladı. Ian denizcilerinden birinin patlamanın etkisiyle havaya fırladığını grd. Gürültü biraz azalınca, Ian yere düşenin Bobby olduğunu gördü. Takımının geri kalanını hızla değerlendirdi; siper almışlardı ve ateşe karşılık veriyorlardı. Ancak Bobby ifte darbe almıştı; patlamanın şiddetiyle muhtemelen yirmi metre uzağa fırlamıştı ve Ian ona ulaştığında kafasında ve gövdesinde birkaç kurşun yarası vardı.

Bobby ona baktı ve boğuk bir fısıltıyla, "Siper al, avuş," dedi.

Ian da "Siktir git. Seni buradan çıkaracağım." Ian onu kucağına aldı ve o anda bunun ne kadar kötü sonuçlanacağını biliyordu. Bunu hemen anlamıştı. Bobby yüz seksen kiloluk bir kum torbası gibi gevşekti. Onu omzunda taşıyan Ian, yıkılmış bir binanın duvarının arkasına götürdü ve bir sağlık görevlisi çağırdı.

savaş alanında ilk yardım uygulayabilirdi. Ian kanamayı durdurmak için elini Bobby'nin başındaki yaranın üzerine koydu ve yardım gelmesini bekledi.

Ekipleriyle birlikte seyahat eden sağlık görevlisi sonunda geldi.

Bobby'nin çöl kamuflajı savaş giysisi olan BDU'larını açtı. Onu dikkatlice yuvarladı. Gövdesindeki yara için, "Baştan aşağı yara," dedi ve kanamayı durdurmak için bir kompres uyguladı. "Yakından bakana kadar ne kadar hasar olduğunu bilemeyiz. Hayati değerleri yerinde duruyor."

Bobby baygın olmasına rağmen Ian, "Başaracak," dedi.

"Hızlı bir yere gitmiyoruz," dedi sağlık görevlisi, başındaki yarayı kapatmak için gazlı bezini ve bandını çıkarırken. "Bu kadar yakına helikopter getiremeyiz. Yaralıyı taşımak zorundayız. yaralı ya da altlık kullanın."

Ian, "Nakil aracı gelene kadar onu tutmaya devam edin," diye rica etti. Ama sağlık görevlisi başka bir yaralı için çağırılmıştı.

Marine ve Ian, Bobby'yi hayatta tutmak ve helikoptere götürmek için elinden gelen her şeyi yapmanın ona bağlı olduğunu biliyordu.

Bobby baygındı ve zorlukla nefes alıyordu.

Sağlık görevlisinin telsizinden birkaç blok ötede bir helikopter olduğu uyarısı gelene kadar geçen süre o kadar da uzun değildi ama bir ömür gibi gelmişti. güvenli bir bölgede. Ian Bobby'nin bu işten sağ salim çıkamayacağını içten içe biliyordu ama bunu düşünmeyi reddetti. "İyi olacaksın, dostum," deyip duruyordu. "Benimle kal, seni buradan çıkaracağım."

Keskin nişancı ateşi azalır azalmaz, Ian Bobby'yi kollarına aldı ve tozlu yolda koşmaya başladı, Felluce'nin kurşunlarla delik deşik olmuş sokaklarından helikoptere ve daha iyi ekipmanlara sahip olan sağlık görevlilerine doğru sahada mevcut. Kalçasından keskin nişancı ateşi aldı ama kemik değil kastı ve acıya rağmen koştu. Yüzüne bir tane daha yedi ama acıyı hâlâ hissetmiyordu. Ateşi yavaşta hissetti. Sonra diğer tarafında tıbbi nakil araçlarının

bulunduğu binanın köşesini gördü.

Bobby'yi kurtarma ekibinin devraldığı helikoptere götürdü. Ekibine geri dönmeye çalışırken sağlık görevlilerinden biri kolunu tutarak, "Orada dur, Çavuş. Bir göz atalım."

Ian yere baktı. Üstü başı kan içindeydi. Kendi kanıyla Bobby'ninkini ayırt edemiyordu. Tam o anda bacağı zonkladı ve

Yüzü yandı; gözüne kaçan kan yüzünden görüşü bulanıklaştı.

"Çavuş, hiçbir yere gitmiyorsun. Bakmamız lazım-"

"Ona iyi bak," dedi Ian sert bir sesle. "Ben iyi olacağım."

"Herkesin icabına bakılıyor, Çavuş," dedi sıhhiye eri. dedi, makası pantolonuna götürdü ve kanayan bir deliği ortaya çıkarmak için uyluğuna kadar kesti.

"Oh," dedi Ian. "Lanet olsun." Ve biraz sallandı.

Doktor yüzündeki yaralarla ilgilenirken o da oturdu - kaşının üzerinde bir kesik ve kontrolünün uzunluğu boyunca uzanan bir et yarası. Bunlar olurken, birkaç yaralı denizciyi daha beklerken, Ian Bobby üzerinde çalışmalarını izledi.

Sağlık görevlilerinden biri "Bugün kayıp yok."

dedi. Çok az şey biliyorlardı.

Helikopter nihayet havalandı ve en yakın kamp hastanesine yöneldi. Çadırlarda ve aceleyle inşa edilmiş binalarda tam bir ameliyat düzeni vardı. Ian'ın Bobby'den ayrıldığı yer orasıydı. Ian bir tedavi alanına götürülürken Bobby doğruca ameliyata girdi. Genç bir doktor Yaraya güzel ve temiz bir dikiş atmak için Ian'ın kaşını tıraş etti; hemşire kaşın bir daha asla çıkmayabileceğini söyledi. Ian bir bandaj ve koltuk değnekleri aldığı anda Bobby'nin durumu stabilize edilmiş ve uçakla Almanya'ya nakledilmişti.

Ian Irak'ta kaldı. Yaraları bazı çirkin izler bıraktı ama iyileşmesi nispeten kısa sürdü. Ian iki ay boyunca cephe gerisindeyken Bobby'nin eşine mektuplar yazdı ve Bobby'nin iyi olacağından emin olduğunu söyledi. Marcie hemen Almanya'ya gitti ve Ian'a cevap yazdı. Sonra

Bobby'yi Washington D.C.'ye, Walter Reed Tıp Merkezi'ne kadar takip etti ve biraz daha yazdılar.

Ian savaşa geri dönerken, Bobby Almanya'dan Walter Reed'e, oradan da Teksas'taki bir VA hastanesine gitti. Eve, karısına. Ian yazışmaları sürdürdü; Marcie'den sürekli haber alıyor ve her mektubuna cevap veriyordu. "Hâlâ neredeyse hiç tepki vermiyor ama fizik tedavide onunla çalışıyorlar", "Solunum cihazına falan bağlı değil" ve "Yemin ederim Ian, bugün bana gülümsedi" gibi şeyler söyledi. Biraz felç olduğunu ve kurşun yarısından değil ama beyin şişmesinden kaynaklanan beyin hasarından korktuklarını söyledi. "Korkuluyor" diye yazmıştı. Ve "bazı felç."

Birkaç ay sonra Ian'a tekrar yazdı: "Bununla yüzleşmek zorundayız, iyileşmeyecek. O iyileşmeyecek. Boynundan aşağısı felçli ve bilinci yerinde ama tepkisiz." Bu haber Ian'ın karnına bir torpido gibi çarptı. Önceki mektupları tekrar okudu; kıyamete dair en ufak bir ipucu yoktu ama gerçekler oradaydı. Onun inkârı ve kadının

Umut, kaçınılmaz kötü haberi uzakta tutmuştu.

Sonra Marcie şöyle yazdı: "Eve döndüğü için çok rahatladım."

Bobby'nin hayatını kurtardığı için Ian'a madalya verildi. Her gün kendine bunun için neden madalya alması gerektiğini soruyordu.

Ölü bir bedende yaşamak için bir adamı kurtarmak.

Ian arkadaşı hakkında temel bilgilere sahip olduğundan, bir sonraki izninde yapacağı ziyaret için hazırlıklı olduğunu düşünüyordu. Marcie onu görmek, kollarını ona dolamak ve teşekkür etmek için çok heyecanlıydı. Ne beklediğinden emin değildi ama gördüğü şey kesinlikle bu değildi. Sadece daha önceki fotoğraflardan bile Marcie'nin zayıfladığını, solgunlaştığını, hatta daha kırılgan bir görünüme büründüğünü anlayabiliyordu. O kadar küçük, o kadar çelimsizdi ki.

Ya Bobby? Gördüğü adam arkadaşına hiç benzemiyordu. Bu adam Bobby'nin bir deri bir kemik kalmış haliydi.

-Kasları gitmiş, hiçbir şeye bakmıyor, besleniyor.

genç karısına ya da en iyi arkadaşına cevap vermiyordu. Bobby gitmişti, tamamen gitmişti, ama kalbi pompalandı ve ciğerleri kendiliğinden hava ile doldu. Bu bir rezaletti. Ve Ian bunun için madalya mı kabul etmişti?

Ian gözlerini açtı ve kum gibi hissettiler. Sandy. Kelimenin tam anlamıyla geçmişe, yıllardır kaçtığı bir şeye ışınlanmıştı. Ne olduğundan hiçbir zaman tam olarak emin olamamıştı.

Bundan sonra yaşananlar, tüm Irak deneyiminden ya da Bobby'nin hayatını geri dönülmez bir şekilde değiştiren olaylardan kaynaklanıyordu.

Her neyse, Irak'tan döndüğünde çirkin bir şekilde sona erdi, berbat bir haldeydi, kafası allak bullak olmuştu. Irak'ı ziyaret etmişti.

Bobby muhtemelen on beş dakikadan daha az bir süre Bobby'yi kurtarmak için ne yaptığını görmek onu mahvetti. Böyle bir hayat yaşamak. Düğününü iptal etti ve Shelly'yi paramparça etti. Göreve geri döndüğünde artık aynı yiğit adam değil, inanılmaz derecede çabuk sinirlenen bir enkazdı.

Marcie'nin kız kardeşinden bir telefon geldi ve Ian'ın en azından onunla iletişim halinde olmasının iyi olacağını söyledi - Bobby'yle çok fazla sorun yaşıyordu ve bu da Ian'ın suçluluk duygusunu artırıyordu.

şeytanların büyüyen listesi.

Ian birdenbire beladan uzak duramaz oldu. Daha ziyade bir örnek olarak, o bir problemdi. Aptalca, rastgele kavgalar yüzünden birkaç geceyi hapiste geçirdi ve babası ona hayatında hiç bu kadar utanmadığını söyledi. Ian'ın buna cevabı, Kolordu'nun ayrılma zamanının geldiğini söylemesine neden olacak kadar çuvallamak oldu.

ve sivil olarak daha iyi olup olmayacağını görmek için. Bunların hiçbirisiyle yüzleşemezdi. Bobby'yi hayal kırıklığına uğratmış, babasını utandırmış, kadını paramparça etmiş ve terk etmişti. Ve ondan daha iyisini hak eden Marcie'nin yanında olamamıştı. Kafasını toparlamaya çalışarak oradan uzaklaştı ama bu görevin imkânsız olduğu ortaya çıktı.

Şu anda Marcie'yi görmek istemiyordu. İstemiyordu. Tüm bunları yeniden yaşamak. Yeterince özür dilemesinin, yaptıklarını geri almasının hiçbir yolu yoktu. Gitmeli, canavarlarıyla tek başına nasıl bir arada yaşayacağını bulmasına izin vermeliydi, Zarar vermeyeceği bir yere. Bulmuştu.

Burada biraz hoşnutluk vardı; ayrıntıların üzerinden tekrar geçerek kazanılacak bir şey yoktu. Tanrı biliyordu ki, çoğu kez istemeden de olsa ayrıntıların üzerinden çok geçmişti.

Korkunç bir suçluluk duygusu vardı. Bobby boşa harcanmış bir hayata mahkûm edildiyse, neden kaldığı yerden devam edip gelişsin ki? Yapamazdı, yapamazdı. Ama travmatik son birkaç yılın tüm ayrıntılarını duymaktan kaçınabilirdi.

Saatine baktı. Saat ondu ve işemesi gerekiyordu. Birkaç saatten fazla bir süredir bir anının içindeydi. Acil durumlar için sakladığı küçük tencereyi kullanmayı ciddi ciddi düşündü ama o diğer dünyadayken kızın gidip gitmediğini görmenin zamanı gelmişti.

Arka tarafa gitmek için ceketini giydi, kapıyı açtığı anda o küçük Volkswagen'in gitmiş olacağını umuyordu.

Ama lanet olsun, tam oradaydı; ince bir kar tabakasıyla kaplıydı. Bu onu öfkелendirdi ve yüksek sesle, korkutucu bir kükreme çıkardı.

Ama arabanın içinden hiçbir tepki gelmedi. Cama vurdu. "Hey! Sen! Defol git buradan! Evine git!" Yine de içeriden bir ses gelmedi. Büyük ellerini küçük arabanın üstüne koydu ve onu sallamaya, sarsmaya başladı. Yerine oturduğunda ne bir hareket ne de bir ses vardı.

Kahretsin, diye düşündü. Hava buz gibi. Sıcaklık düşerken ve küçük araba karla kaplıyken orada uyuyakalmaz mıydı? Kimse o kadar aptal olamaz. Yolcu kapısını açtı. Kız gitmişti.

"Lanet olsun!" diye küfrederek kendi etrafında döndü. "Lanet olsun sana, Marcie! Hangi cehennemdesin?"

Gece sessizdi. Kar tembelce yere sürükleniyordu. Sonra belli belirsiz bir menteşe gıcırtısı duydu ve

karanlığa baktı. Tuvaletin kapısı açıktı ve hafif esintiyle sürükleniyordu.

İçini kış göğünden daha soğuk bir korku kapladı ve küçük kulübeye doğru koştu. Kadın açık kapı aralığına yığılmıştı, vücudunun üst kısmı içerideydi ve bacakları karla kaplıydı. Aman Tanrım, bacakları karla kaplanacak kadar uzun süredir bu haldeydi.

Hiç düşünmeden onu hızla kollarının arasına aldı ve vücut ısınıp ölçmek için dudaklarını alnına dayadı. Kız buz gibi soğuktu. Onu kollarına alarak kulübeye koştu, kaskatı kesilmediğinin, donmadığının farkındaydı ve uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaptı uzun süre dua etti. Tanrım, öyle kükremek istememiştim - sadece gitmesinin ikimiz için de en iyisi olacağını düşünmüştüm! Lütfen, iyi olmasına izin ver! Her şeyi yaparım... her şeyi... Onu içeri götürdüğünde, kanepeye yatırdı, sonra da hemen Odun sobasına birkaç kütük daha.

Sonra aceleyle ona döndü ve nabzını kontrol etti. Bilincini kaybetmesine neden olacak kadar hipotermik olsa da hâlâ iyiydi. Ne yapması gerektiğini biliyordu ve başladı onu soğuk ve ıslak kıyafetlerinden kurtarmak. Önce kapitone yeleği, sonra botları ve kot pantolonu. En azından kalın kot pantolonlar ve sağlam deri botlar vardı; bu onu donmaktan kurtarabilirdi. Adam kazağını başından çekerken kadın güçsüzce yere yığıldı. Sonra kendi ceketini çıkardı, gömleğini yırttı, botlarını yırttı ve pantolonunu çıkardı. Küçük bedenini kendi bedeniyle kapladı ve onu ten tene ısıttı,

Ağırlığıyla onu ezmek için kendini tutuyordu.

Kadının yüzünü çevirerek hafifçe omzuna yaslanmasını sağladı. Dakikalar geçtikten sonra, soğukluğu hissedebiliyordu.

vücudunu terk ediyordu. Neredeyse iki yüz kiloluk bedenini onun üzerinde tutmaktan kolları titriyordu ve aklına çok tuhaf bir görüntü geldi. Bırak ve bana ver Yirmi! Ve yirmi! Ve yirmi! Tanrım, kaç tane sınav çekmişti, sonra talep etti....

Bir saat boyunca onu ısıtırken aynı zamanda odun sobası da kulübeyi ısıttı. Kadının nefesi omzunda yumuşak ve eşitti; vücudu hareketsiz ve dokunulduğunda sıcaktı. Onun üzerinde gereğinden biraz daha fazla kaldı. Biraz isteksiz bir şekilde kendini onun üzerinden itti, sonra onu kanepenin ayakucunda duran yumuşak, eski bir yorgana sardı.

Yeniden giyinerek odun sobasını besledi ve ocağa bir çaydanlık su koydu.

Tek odalı evinin içinde bir kanep, bir masa ve iki sandalye, pençe ayaklı küvet, odun sobası ve bir Coleman Lavabonun yanındaki tezgahta propan gazıyla çalışan bir ocak vardı. Üzerinde uyuduğu kalın, yuvarlanmış bir palet ve odun sobasının yanında bir yığın kuru odun vardı. Birkaç dolabı ve pompalı bir lavabosu vardı. İçinde eşyalarını ve birkaç değerli eşyasını sakladığı iki büyük sandık ve küçük bir metal kutu vardı. Köşelere yaslanmış olta takımları ve arazideki av hayvanlarını avlamak için kullanılan kalibrede iki tüfek vardı.

onun oldu. Kütüphaneden aldığı altı kitaplık bir yığın vardı; Her iki haftada bir, kendisinden önce burada yaşamış ve burada ölmüş olan yaşlı Raleigh'e ait kartı kullanarak halk kütüphanesine gidiyor ve Ian'a şöyle bir mektup bırakıyordu mülk sahibi olabilir.

Marcie'yi tekrar kontrol etti. O iyiydi, uyuyordu. sağlam bir şekilde. Bu yüzden tuvalete gitti ve çok hızlı gitti.

Normalde çoktan uyumuş olurdu, yapacak başka pek bir şey yoktu. Ama bunun yerine masadaki sandalyeye oturdu ve okumakta olduğu kitabı açtı. Ne zaman ki Çaydanlık ısıklık çaldı, ateşi söndürdü ve onu kontrol etti. Daha sıcaktı ve düzenli nefes alıyordu, bu yüzden bir süre daha okudu. Sonra çaydanlığı yeniden şarj etti, onu tekrar kontrol etti ve aynı olduğunu gördü.

O saçlar... Kanep yastığının her yerindeydi, kalın ve yay gibi. Eğer kendi sakalları bu kadar çok olmasaydı, yüzüne değdiğinde bu hissin tadını çıkarabilirdi. O Bir kısmını eline aldı, yumuşak ve kalındı.

Yirmi üç yaşındaki o kızı düşünmeden edemiyordu. Dört yıllık bir ești ve etten kemikten başka bir şey olmayan bir adama bakıyordu. Tanrım, bu nasıl bir hayat olmalı?

Birkaç kez daha sıcak çay için suyu ısıttı, okudu, onu kontrol etti. Ve sonra kanepede bir hırıltı duydu. Kuru bir öksürük. Saatine baktı -dört yıldır çalışan on dolarlık bir şey- ve saatin neredeyse dört olduğunu gördü. Gidip kanepenin yanına diz çöktü. "Sen uyanacak mısın?"

Gözlerini tembelce açtı ve dirseklerinin üzerinde doğrulurken sarsılarak uyandı. "Ne? Ne?"

"Sakin ol. Sorun yok. Sayılır."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve sonra gözleri kocaman oldu. "Neredeyim ben?"

"Seni içeri getirdim. Buna mecburdum. Donarak ölmek üzereydin. Kafanın içinde bir beyin olmamalı."

Gözlerini kısarak ona baktı, dudaklarını büzdü. "Benim bir beynim var. Sadece dağ hayatında pek tecrübeli değilim." O

oturmak için mücadele etti. "Tanrım, kaşını geri aldığını ve sakalını kırmızıya boyadığını bilseydim, seni daha erken bulabilirdim. Saçımdan çekileceğim, fark ettiğim kadarıyla bolca."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi, iri bir elini göğüs kafesine dayayıp onu tutarak. "Sıkışıp kaldın, ben de öyle."

"Sorun değil," dedi. "Ben her gece arabada uyurum. İyi bir uyku tulumum var..."

"Beni duydun mu? Tuvaletten dönerken bayılmıştın, her tarafın karla kaplıydı ve neredeyse donarak ölüyordun. Beni görmek istemişsin, dileğin gerçekleşecek."

Gözleri aniden açıldı. "Ben... ah... bunun altında çıplak mıyım?"

"Çıplak değilsin. İç çamaşırın var. Islak kıyafetlerini çıkarmak zorundaydım. Ya da ölmene izin verecektim. Bu bir

kolay bir karar," diye yalan söyledi.

"Beni soydun ve bu yorgana mı sardın?" diye sordu.

"Hemen hemen," dedi. Ve bir saat boyunca küçük, yumuşak bedenini benimkine karşı hissetti, beş yıldır benimkine karşı olan ilk kadın bedeni. Bu geceye kadar bu duyguyu özlediğini düşünmemişti. "Orada ne oldu? Tuvaletin kapısında kendini nasıl buldun?"

"En ufak bir fikrim bile yok. Bir kereliğine bir tuvalet olduğu için çok mutluydum ve bir tuvaletin arkasına çöelmek zorunda kalmayacaktım.

çalı. Çabucak halledecektim ama o kadar yorgundum ki zorlukla hareket edebildim ve uyanana kadar hatırladığım son şey bu oldu." Öksürdü. "Yolda uyuyakalacak kadar yorgun olduğumu düşünmemiştim."

"Uykuya dalmadın," dedi. "Bilincini kaybettin. Hipotermi. Dediğim gibi, yarı donmuş."

"Hmm. Şey, şimdi işemem lazım," dedi. "Ve burada kendimi gerçekten çok sıcak hissediyorum."

Yani karavanından çıkmadan önce yarı donmuş haldeydi. Bir süre ona baktıktan sonra sobanın yanına gitti ve ıslak giysilerini kuruması için iki sandalyeden birinin üzerine örttü. Onları yokladı, sonra iki sandıktan birine gitti, açtı ve kendi flanel gömleğini çıkardı. Ona götürdü ve "Al, bunu giy" dedi.

Sonra odun sobasının arkasına uzandı ve bir Beyaz noktalı lacivert porselen tencere, eğer günlerden bir günse muhtemelen elli yaşındaydı. Adam ona döndüğünde, kadın doğrulup pazen gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. "Kullan Bu."

"Ne için?"

"İşemek için."

"Hiç sanmıyorum," dedi. "Belki bana kot pantolonumu ve botlarımı verirseniz, dışarı çıkarım..." Sonra tekrar öksürdü, birkaç kez.

"Hayır, bunu yapamazsın. Ve hastalanmasan iyi edersin. Hasta biriyle uğraşacak vaktim yok."

"Hasta değilim, sadece boğazım biraz kurudu. Bir bardak su içebilirim ama tuvalete gidene kadar olmaz-"

"Açık konuşalım," dedi lan hoyratça. "Dışarı ıkmana izin vermeyeceğim. En azından birkaç saat daha." aydanlık ıslık çaldı. Propan sobasını kapattı ve ceketini omuzlarına silkti. "Ben dışarı çıkacağım. Sen işini yap. Sonra da bir fincan çay i ve uyumaya devam et."

Donuk yeşil ve çok geniş gözlerle ona baktı. Rahatsızlık içinde biraz kıpırdandı. "Mendiliniz var mı?"

Derin bir i çekerek gözlerini sabırsızlıkla kapattı. Tencereyi ona uzattıktan sonra dolaplardan birine gitti ve yeni bir rulo tuvalet kağıdı çıkardı. Sonra dışarı ıktı. İşini yapmasının çok uzun sürmeyeceğini umarak kapıya yöneldi. Dışarıda beş dakika boyunca titredikten sonra kendi n kapısını çaldı. Kapıyı sert bir öksürük sesiyle açtı ve başka bir davet beklemedi.

Yüzü kızarmış bir halde kanepede arkasına yaslanmış, sıska çıplak bacakları kocaman gömleğinin altından dışarı çıkmış, tavayı kucağında sahiplenmiş bir şekilde tutuyordu. Ona baktı ve "Bununla ne yapmalıyım?" dedi.

"Ben hallederim," dedi. Kadın hareket etmedi. "İzin ver şimdi al." İsteksizce vazgeçti. "Hemen döneceğim." Ve yine onu terk etti, bu sefer içindekileri tuvalet deliğinden aşağı dökmek için. Ve geri dönerken, onun hasta olduğunu düşündü. Buna şüphe yok. Lanet arabasında uyuyordu -kim bilir ne kadar zamandır- ve zayıflamıştı. İçinde saldırmaya hazır bir böcek olmalıydı ve bu kötü üşüme sıkıntılarını daha da artırdı.

Kulübeye girerken hiçbir şey söylemedi. İhtiyacı olursa kullanması için tencereyi ocağın arkasına geri koydu. O Ellerini yıkadı, ona bir fincan çay yaptı ve çay demlenirken bir fincan su doldurup ona  aspirin getirdi.

"Ha?" dedi. "Bu da ne?"

"Sanırım ateşin var. Neredeyse Donarak ölmek, başka bir şeyden olabilir. Önce aspirin deneyelim."

"Evet," dedi onları küçük eline alarak.
"Teşekkürler."

Marcie suyla birlikte aspirini alırken, o da çayı hazırladı. Su bardağıyla çay bardağını değiş tokuş ettiler. Marcie çayı yudumlarken odanın diğer ucundaki masasında kaldı. Neredeyse bitirdiğinde, "Tamam, işte anlaşma. Bu sabah çalışmak zorundayım. Öğlene kadar yokum, ne kadar süreceğine bağlı. Döndüğümde burada olacaksın. Hasta olmadığından emin olduktan sonra gideceksin. Ama ben sana gitme vaktinin geldiğini söyleyene kadar değil. Uyumani istiyorum. Dinlen. Tencereyi kullan, dışarı çıkma. Bunu uzatmak istemiyorum. Ve iyi olduğundan emin olmak için seni aramak zorunda kalmak istemiyorum. Anladın mı?"

Zayıf da olsa gülümsedi. "Ah, lan, umursuyorsun."

Adam dişlerini bir hayvan gibi göstererek ona hırladı.

Biraz güldü ve bu gülüş öksürüğe dönüştü. "Bundan çok mu keyif alıyorsun? Dişlerinle bir insanı parçalara ayırmak üzereymişsin gibi kükremeler ve hırlamalar?"

Başka tarafa baktı.

"İnsanları oldukça iyi geride tutuyor olmalı. Eski komşun deli olduğunu söyledi. Ay'a ve diğer şeylere karşı uluyorsun?"

"Şansını zorlamamaya ne dersin?" dedi.

Elinden geldiğince acımasızca. "Biraz daha çay ister misin?"

"Eğer sizin için de aynı şey geçerliyse, sanırım biraz kestireceğim. Sorun çıkarmak istemem ama çok yorgunum."

Ona doğru gitti ve fincanı elinden aldı. "Madem sorun çıkarmak istemiyordun, neden beni rahat bırakmadın?"

"Tanrım, eski bir arkadaşımı bulmak için çılgınca bir dürtü duydum..." Kanepeye uzandı ve yumuşak yorgani üzerine çekti. "Ne tür bir iş yapıyorsun?"

"Kamyonumun arkasında yakacak odun satıyorum."
İçeriden yere çivilenmiş metal kutusuna gitti

Böylece biri kulübesine uğrarsa çalınamazdı, ki bu pek olası değildi. Kilidi açtı ve içinde sakladığı bir tomar banknotu çıkarıp cebine koydu, sonra tekrar kilitledi. "Kışın ilk karı yağıyor, güzel bir gün olacak. Belki erken dönerim ama ne olursa olsun, ben gelene kadar burada olmanı istiyorum. gittiğini söyle. Anladın mı?"

"Dinle, eğer buradaysam, olmak istediğim yer burası olduğu için buradayım ve bunu anlasan iyi olur. Seni aramaya gelen bendim, bu yüzden bana zorbalık edip beni korkutacağın fikrine kapılma. Eğer bu kadar yorgun olmasaydım, sırf seni kızdırmak için gidebilirdim. Ama anladığım kadarıyla kızdırılmaktan hoşlanıyorsun."

Ayağa kalktı ve ceketinin içine girdi, ceplerinden eldivenlerini çıkardı. "Sanırım birbirimizi anladığımız kadar yapabilirim."

"Bekle, ışık bile yok!"

"Gün doğmadan yola çıkıyorum. Kamyonu yüklemem lazım." Ve gitmişti.

Marcie kanepeye uzandı ve gözlerini kapattı. Önce kamyonun arkasına istiflenen tomrukların ağır gümbürtüsünü duydu. Sonra uyuklarken yumuşak bir ısıklık sesi duydu.

Belirgin bir melodisi olan çok hoş bir ısıklık.

Onu neyin uyandırdığından emin değildi ama gözlerini açtığı anda kabin şafağın ilk ışıklarıyla loş bir şekilde aydınlanmıştı ve... bir şarkı sesi duydu. Güzel bir erkek baritonu. Sözleri duyamıyordu ama bu oydu ve nefesini kesmişti.

Ve bir şey biliyordu. Eğer kızgın ve acı içindeysen, şarkı söyleyemezsin. Söyleyemezsin.

Dört

Kar, Eureka ve Arcata gibi okyanus kasabalarının yakınındaki vadiye kadar yağmadı. Ama burada hava kapalı, nemli ve soğuktu ve daha fazla kar yağacağı tahmin ediliyordu. Ian saat yediden hemen önce kamyonetini işlek bir caddeye çıkan yolun kenarına park etmişti. Bu kavşakta işe giden insanları yakalıyordu ve dört yılın ardından aynı müşterilere tekrar tekrar satış yapıyordu. Telefonu olmadığından ve kimse nerede yaşadığını bilmediğinden, onun gelmesini bekliyorlardı. Arka arkaya beş araba geldi ve o da bir o kadar yarım kordon odun için anlaşma yaptı. O Küçük not defterine adresleri aldı ve önümüzdeki birkaç gün içinde odunları teslim edeceğine söz verdi. Bunlardan ikisiyle daha önce iş yapmış ve çeklerini kabul etmişti, ancak diğer üçü teslimat sırasında eşlerinin kendisine nakit para vermesini isteyecekti.

Altıncı müşteri polis şefiydi. Her kış Ian'dan bir kablo alırdı ve şimdiye kadar ona güvenmiş olmalıydı. Çünkü teslimattan önce peşin ödeme yapıyordu; diğer müşteriler ise teslimat için para ödemedenden önce odunu görmek istiyordu. "Bu kış iyi bir tedarikim oldu, Dostum?" diye sordu şef, banknotlarını çıkararak.

"Evet, efendim. Sizi geçireceğiz. Bu yükü hemen oraya götüreceğim."

"Bunları arkadaki kulübeye yığar mısın ve birazını da benim için verandaya, çamurluk kapısının yanına koyar mısın?"

"Emin olabilirsin. Her zamanki gibi," dedi Ian parayı alırken. "Kendine iyi bak," dedi şef. "Dinle... Orada "Bu kadın senin boyunda, yaşında bir adam arıyor... Neyse, boş ver..."

lan içten içe gülümsedi. Hayır, şef, ben olamam, diye düşündü. "Bu sabah o odunları getireceğim."

"Teşekkürler, dostum."

Yirmi dakika sonra bir kamyon yanaştı ve lan son odun siparişini aldıktan sonra yükünü şefe teslim etmek üzere yola çıktı. Benzin ve birkaç erzak için mola verdi - et suyu küpleri, yarım kavurma, bir soğan, biraz kereviz, bir torba dondurulmuş karışık sebze, erişte, birkaç küçük portakal suyu artı biraz taze elma ve portakal, kahve, ekmek, fıstık ezmesi ve bal. Öğleden önce kulübeye dönmüştü.

Soba yakılmadığı için oda soğumuştı, ama o yorganını atmıştı ve küçük poposu dışarı fırlamıştı - lavanta rengi ve dantel. Yüzü pembe pembe parlıyordu. Yiyeceklerini bıraktı ve sobayı besledi. Sonra meyve suyunu ve aspirini alıp onu uyandırdı. Yorganı üzerine çekti ve oturmasını sağladı.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu ona halsizce.

"Dönüyorum. Al, aspirin almalısın. Sende bir Ateş. Neren hasta, Marcie? Başın mı, karnın mı, boğazın mı, göğsün mü? Nerede?"

"Bilmiyorum," dedi uyanmak için mücadele ederek.

"Sanırım sadece yorgunum ve ağrım var. İyi olacağım."

"Meyve suyu ve aspirin," dedi onu kaldırarak. "Hadi bakalım."

Sende böcek var."

"Ugh," dedi tekrar, ayağa kalkarak. "Özür dilerim. Birazdan daha iyi olacağım. Muhtemelen biraz üşütmüşümdür ya da öyle bir şeydir." Aspirini aldı -bu sefer dört tane- ve portakal suyuyla yıkadı.

"Tekrar dışarı çıkmalıyım, Marcie. Masada daha çok meyve suyu var. Ben dışarıdayken o mavi kabi kanepeye yaklaştırmalısın.

Gitti mi?"

"Hayır," dedi, koltuğa yaslanarak. "O tencereyi sevmiyorum."

"Gidip sana ilaç getirip getiremeyeceğime bakacağım. Virgin River'da eski bir doktor var. Onda bir şeyler olabilir.

soğuk algınlığı ve grip için. Oraya gitmem neredeyse yarım saatimi alacak, dönüş de aynı şekilde."

"Virgin River," dedi hülyalı bir şekilde, gözleri kapalı. "Ian, en güzel Noel ağacına sahipler... Görmelisin o..."

"Evet, doğru. Bir saat kadar sürer. Ateş daha fazla dayanır, ama battaniyeyi üzerinde tutmaya çalışır mısın? Ben dönene kadar?"

"Bunun için çok sıcakım..."

"Aspirin etkisini gösterip ateşini düşürdüğünde yarım saat içinde olmayacaksınız. Bunu benim için yapar mısın?"

Gözlerini kırpıştırarak açtı. "Eminim şu anda bana gerçekten kızgınsındır, ha? Sadece seni bulmak istemiştin, başına bu kadar bela açmak değil."

Birkaç kıvrık kırmızı dalın yüzündeki neme yapıştığı vahşi kızıl saçlarını alnından fırçaladı. "Artık kızgın değilim Marcie," dedi usulca. "Bu gribi atlattığında, sana gününü göstereceğim. Ne dersin?"

"Her neyse. İstersen bana o büyük, acımasız hayvan kükremesiyle uluyabilirsin. İçimden bir ses bunu yapmaktan hoşlandığını söylüyor."

Kendine rağmen sırtıttı. "Seviyorum," dedi. "Hoşuma gitti." Sonra ayağa kalktı ve "Örtülü kalın, en kısa zamanda geri döneceğim" dedi.

Ian kasabaya girdiğinde ilk gördüğü şey ağaç oldu. Nedense ateşi yüzünden halüsinasyon görüyor olabileceğini düşünmüş ve bu da onu çok korkutmuştu. Ama işte oradaydı -şimdiye kadar gördüğü en büyük şey. Alttaki üçte birlik kısım kırmızı-beyaz-mavi toplanla süslenmişti, Altın yıldızlar ve başka şeyler; üst kısım hâlâ çıplaktı. Aslında kamyonu bir anlığına yavaşlattı ve içine çekti. Ama bu vatansever renk düzeni de neyin nesiydi? Bunu her kış yapıyorlar mıydı? Savaşta kasabanın çocukları da var mıydı?

Silkindi; Marcie için bir şeyler alması gerekiyordu. Yaşlı doktor, yıllar önce Raleigh'in sonu geldiğinde ve gerçekten hasta olduğunda onun evine gelirdi. Ian doktoru getirmek için Raleigh'in eski kamyonetini kullanmak zorunda kalmıştı; Raleigh telefon kullanmayı aklına bile getirmemişti. Ian'ın da yoktu.

Doktorun evine girdiğinde masada genç bir sarışın gördü. "Merhaba," dedi kadın. Kadın ayağa kalktı ve adam hamile karnını fark etti.

"Hey. Doktor buralarda mı?"

"Elbette. Sizin için onu getireyim. Buraya geleli iki yıldan az oldu, seni tanıyor mu?"

"Sayılır, evet."

Omzunun üzerinden gülümsedi ve Doktor'un ofisine gitti. Bir an sonra yaşlı adam topallayarak ona doğru geliyordu, gözlükleri burnunun üzerinde tünemiş, vahşi beyaz kaşları havaya kalkmıştı.

"İyi günler," dedi Doc.

"Hey, Doktor," dedi Ian elini uzatarak. "Grip için elinizde bir şey olma ihtimali var mı?"

"Üzgünüm evlat, adını hatırlayamıyorum. Tanıdığım bir yüz. Sen...?"

"Buchanan. Clint Dağı'ndan Ian Buchanan. Eski Raleigh yeri. Sonunda onunla ilgilenen bendim."

"Doğru," dedi. "Doğru. Şikâyetiniz nedir?" "Sorun ben değilim, Doktor. Bir ziyaretçim var.

dün ve gece hastalandı. Ateş, titreme, ağrılar, boğaz ağrısı... Ona aspirin ve meyve suyu veriyorum. Onu bu soğukta dışarı çıkarmak istemedim - kamyondaki ısıtıcı pek iyi değil. Ama eğer ilacınız varsa-"

"Ben ilaçlarla doluyum evlat ama genellikle kendi teşhisimi kendim koymayı severim."

"Orası çok uzakta, hatırlarsın."

"Evet, evet, o ihtiyarı unutmak mümkün değil. Hiç sorun değil.

-Etrafta dolanıyorum. Bir çanta hazırlayayım, seni takip ederim. O taraftaki yolların çoğu tam bir muamma."

lan cebindeki banknot rulusunun küçüldüğünü hissetti. Kış için önü açıktı, ama soğuk aylar boyunca çok fazla mazot ve propana ihtiyaç duyarsa, bu şekilde uzun süre kalamazdı. Sonra ilkbaharda mülkün vergi faturası gelecekti. Yazlar kolaydı; sıcak yazlar değildi ama yiyecek ya da su ısıtması gerekmiyordu, gün ışığı çok daha uzun sürüyordu ve yakıtı da öyle. Olası kamyon tamirleri ve bunun gibi şeyler için nakit biriktirdi. Yazları bir nakliye şirketinde çalışıyordu ve el altından nakit ödeme alıyordu. Bu ona bahçe için zaman kazandırdı,

balık tutmak ve kışın yakacak odun için ağaç kesmek. Ciddi bir hastalık gibi büyük bir kriz çıkmazsa idare ederdi.

Gerçekten, maliyeti önemli değildi. Neye ihtiyacı olursa olsun, hastane bile olsa, bir yolunu bulacaktı. Onun hasta olmasına izin veremezdi. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde tek istediği, Bobby'nin ona gösterdiği o eski resimdeki gibi gülümsediğini görmektir.

Ofisteki kadının bir telefon görüşmesi yaptığının ve ceketini silktiğinin farkında bile değildi.

Doktor çantasıyla döndüğünde kaşlarını çattı. Bu daha çok bir parıltı gibiydi. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Seninle. Jack'in David'i var ve bu da bir kadın. Sonunda beni orada isteyeceksin."

"Hamilesin ve gribin etrafında olmana gerek yok."

Güldü ve yüzü çok güzel aydınlandı. "Sanki soğuk ve yağmur başladığından beri gripten sıırsıklam olmadım. Bana bir mola ver. Hadi gidelim." Ve kapıdan dışarı çıktı.

"Lanet olası dik kafalı kadın," diye mırıldandı Doc.

"Benden asla emir almaz, ama biraz dostça davranırsan Tavsiyeye açığız-" lan kapıyı onun için açık tuttu. "Kadınlar baş belasından başka bir şey değil- Bu yüzden hiç evlenmedim. Tam olarak doğru değil, kimse beni istemezdi." Durdu ve bastonuyla verandanın merdivenlerini indi.

"Doktor, kilitlemek ister misin?" lan sordu.

"Hayır. Uyuşturucuları kilitledim ve Jack ile Preacher sokağın karşısındalar. Bela kokusu alıyorlar ve tepeden tırnağa silahlılar. Evimi rahatsız eden ölü bir aptal."

"Hmm," dedi Ian. Bu küçük kasabada her şeyi yoluna koymuşlardı. Bunun nasıl bir his olduğunu merak etti. Uzun, çok uzun zamandır hiçbir şey yolunda gitmemiştir.

Eski kamyonetinin yanında parlak bir Hummer duruyordu ve hamile sarışın direksiyonda bekliyordu. Bugünlerde böyle bir aracı alabilmek için çok iş yapıyor olmalıydılar. Cebindeki banknot rulosu tekrar küçüldü.

Ian, Doktor Mullins ve Mel için kapıyı açtı ve Marcie bir kez daha o kadar mışıl mışıl uyudu ki onun döndüğünü fark etmedi. "Odun için sobayı kontrol edeceğim ve sonra bekleyeceğim. dışarıda," dedi.

Mel masadan bir sandalye çekip kanepenin yanına koydu ve Doc'un oturması için sandalyeye hafifçe vurdu. Sonra yavaşça

Marcie'nin omzunu itti ve Doktor'un omzunun üzerinden konuşarak ona seslendi. "Marcie, uyanabilir misin? Hadi, aç gözlerini."

Marcie'nin gözleri açıldığında Mel gülümsedi. "Merhaba. Pek iyi hissetmiyorsun, ha? Beni hatırlarsınız, Virgin River'dan Mel Sheridan. Şehrin ortasında bir vahşi tarafından merdivenden sürüklenen kişi bendim."

"Evet," dedi Marcie. "Elbette." Kuru bir öksürükle kendine geldi ve başını yana çevirdi.

"Bu Doc Mullins. Onunla çalışıyorum. O bir aile hekimi. Ben de pratisyen hemşire ve ebeyim. Ian bizim için geldi. Onun teşhisi grip. Seninki ne?"

"Muhtemelen kötü bir soğuk algınlığıdır."

"Ama burnun akıyor," dedi Doktor. "Benim için otur kızım. Göğsünü duymalıyım." Doktor soğuğu kaydırırken ciğerlerini dinlemek için pazen gömleğinin altına stetoskop yerleştirdiğinde, derin ve kırılgan bir öksürükle onu tedavi etti. Ne zaman ki

Kendini toparladıktan sonra onun için birkaç derin nefes aldı ve oturdu.

Kulaklarına ve boğazına bakarken, ateşini ölçerken ve bezlerini yoklarken sabırla.

Mel, "Demek erkeğini buldun." dedi.

"Söyledim," dedi Marcie. "Kocanız mı söyledi?"

"Uh-huh. İzin almadan hastaların işlerini anlatmam ama Jack bir sırrı saklaması için özel talimat almadığı sürece açık bir kitaptır. Ian bulunmayı nasıl karşıladı?"

"Onu iyice kızdırdı. Onu duymalısınız, Sibiryա kaplanı gibi kükreyebiliyor. İnanılmaz bir şey. Başta ödümü kopardı."

"Peki ya şimdi?" Mel sordu.

Mel'e baktı. "O benim hayatımı kurtardı. Neredeyse donarak öleceğimi söyledi ve beni buraya getirip ısıttı. Senin için gitti..."

"Kamyonundaki ısıtıcı iyi çalışmadığı için sizi kasabaya getirmek istemediğini söyledi. Ama benim iyi bir ısıtıcım var ve klinikte birkaç yatağımız var-"

"Burada kalamaz mıyım?" diye sordu. "Emin misin?"

"Bunca yolu geldim... Onu arıyordum..."

"Kendini daha iyi hissedene kadar bizimle kasabaya gelebilirsin, sonra ne yapacağına karar verirsin. Eğer iyileşirsen geri gelebilirsin.

Burada bitmemiş bir iş var. Eğer biraz desteğe ihtiyacınız olursa, kocam ve ben varız."

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Bu işi bitirmeyi tercih ederim, sonra eve giderim." Söylemediği şey ise adamın tekrar ortadan kaybolmasından biraz korktuğuydu.

"Ama onunla kendini güvende hissediyor musun? Burası oldukça engebeli. Senin kaplanın pek fazla konforu yok."

"Ian'ın burada bu şekilde fazla bir şeyi olduğunu sanmıyorum. Ama yeterli, değil mi? Burası sıcak, yemek var, bana çay yaptı, portakal suyu aldı. Bana aspirin verdi..."

"Onu tanımıyorum, Marcie," dedi Mel. "Duyduğuma göre sen de onu tanımıyormuşsun. O bir münzevi - hiç arkadaşı var mı ki?"

"Bilmiyorum," diye omuz silkti. "Bana sahip."

"Bunu sana kükremediği anlamına mı artık?" Mel sordu.

"Umarım öyledir. Sanırım tamamen sakinleşmiştir."

"Seni kötü bir yerde bırakmak istemem. Bu benim için sorumsuzluk olur."

Marcie biraz gülümsedi. "Kamyonuna satmak için yakacak odun yüklerken şarkı söylüyordu. Onu duymalıydınız. Çok güzel bir sesi var. O sesi duyduğumda anladım ki, dışarıdan vahşi ama içeriden içinde hassas bir ruh var. Ve bence kendisine rağmen haklı olduğumu kanıtlıyor."

"Elbette bu sizin kararınız," dedi Mel. "Ama ihtiyacın olursa yardım var."

"Grip," dedi Doktor kısaca. "Çocuk iyi, doktorluk yapmalı. Birkaç gün kendini berbat hissettikten sonra iyileşeceksin. Sana bir antibiyotik iğnesi yapacağım, ancak bu sadece bakteriyel enfeksiyonları tedavi edecek. viral bir gribe yakalanmış olabilirsiniz. Yapmanız gereken ama genç ve sağlıklısınız ve iyi bir hemşireniz var gibi görünüyor. İlan kendisinden önce burada yaşayan yaşlı adama çok iyi bakmıştı. O bu işi yapabilir."

"Olabilir," dedi Mel. "Ama gitmeden önce bunu yapmak istediğinden emin olacağım. Ona sormak zorundayım, Marcie. Eğer bu hastalık boyunca seninle ilgilenmek istemiyorsa, bunu yapmak zorunda kalmamalı, başka bir alternatifi varken değil. İmkânları kısıtlıysa ve buna meyilli değilse-"

"Pekala," dedi. "Ama ona sorduğunuzda, lütfen ona verebileceğim seksen dolarım olduğunu söyler misiniz? Yediğim ya da içtiğim her şey için?"

Mel gülümsedi. "Bunu ona söyleyeceğimden emin olabilirsiniz." "Ve bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Tabii. Sor bakalım."

"Ablan olma ihtimali var mı?" "Kesinlikle var."

"Ben de öyle-Erin Elizabeth. Annemiz ben daha dört yaşındayken, babamız da ben on beş yaşındayken öldü. Erin benden yedi yaş büyük ve küçük kardeşimle benim tüm sorumluluğumuzu üstlendi. Biraz otoriter olsa da iyi bir insandır. Ian'ı tek başıma aramama şiddetle karşı çıkıyordu. Sonunda beni durdurmak için yapabileceği pek bir şey yoktu, her ne kadar bunu tartışsa da ben bir yetişkinim. Uzlaşmamız, birkaç günde bir kontrol etmem ve İnan bana, avı iptal etmem için fazlasıyla hazır. Erin öyle olmak istemiyor ama kontrolcü. Bazen kabullenmesi biraz zor..."

"Şey, bu faturayı doldurabilecek bir ablam var. Ve Tanrı aşkına, Jack'i gördün!"

Marcie gülümsedi. "Gördüm. Evet, sanırım bunu anlayabilirsin. I

Birinin Erin'i arayıp Ian'ı bulduğumu, güvende olduğumu ve bir süre onunla kalacağımı söylemesi gerekiyor. Telefonu olmadığını açıklarsanız, bir dahaki sefere onu arayacağım. Şehirde olduğum zamanlarda, bu ona biraz huzur verebilir." "Ailen bu kadar mı?" Mel sordu.

"Evet," dedi. "Ben, Erin ve kardeşimiz Drew. Ama bir de rahmetli kocamın ailesi var ve onlardan milyonlarca var. O artık yok diye benden asla vazgeçmeyecekler. İnanın bana, yalnız değilim. Numarayı yazarsam, benim için arar mısınız?"

Mel, "Ian fikrini kabul ederse, memnuniyetle kabul ederim," dedi.

"Ona hastalandığımı söylemek zorunda değiliz. Değil mi?"

"Ah, Marcie, gerçeği esnetmeyi sevmiyorum," dedi Mel.

"Hasta işlerini anlatmıyorsun. Ve gerçekten de Bana bir şey olmaz, değil mi?"

Mel yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Kız kardeşinin etrafında böyle mi dolaşıyorsun?"

"Erin'in yanında hızlı düşünmek zorundasınız. O çok zeki."

Doc, "Fondip," dedi, hava kabarcıklarına vurarak şırınga. "Sana biraz dekonjestan ve öksürük kesici vereceğim.

ilaç ve bunun ötesinde, sadece dinlenme, meyve suyu, su, ışık

bir gün kadar iyi gelecektir. Vücudunuzu dinleyin ve yorgun olduğunuzda dinlenin. Bol uyku ve sıvı neredeyse her zaman bu illeti hızlıca iyileştirir. Odun kesmek ya da derede çamaşır yıkamak yok. Eminim çok çabuk kendine gelirsin."

"Ama soğuk olsa bile, lazımlık yerine açık havayı kullanabilirim?"

"Tabii ki. Soğuk insanı hasta etmez,     t r. Yine de sıkı giyinin ve çabuk olun."

"Muhtemelen bunu tavsiye etmek zorunda değilsiniz... Hiç Aralık ayında bir tuvaletin otura ını hissettiniz mi?" diye sordu.

"Kızım, genç bir adamken sifonun nasıl  ekilece i konusunda eğitim almak zorunda kalmı tım," dedi Doc.

"İnsan hemen i e koyuluyor, değil mi?"

"Marcie, bize ihtiyacın olursa lan'ı g nder. Ben gelip seni alırım, soru sormak yok," dedi Mel.

"Teşekkür ederim, çok tatlısın." "İyi  anslar."

Mel ve Doc kulübeden çıktıklarında lan Hummer'ın önünde volta atıyordu. Mel, daha önce söylediği gibi lan'la konuşmak için durakladı. Adamın ne kadar pejmürde, ne kadar dağınık olduğuna dikkat etti. Giysileri eski ve yıpranmı tı, sakalları uzamı tı, ama çoğu  alı kan  ift i,  ift i ve tomruk ular en iyi kıyafetlerini giymezerdi. i  günü. Bu tür kıyafetleri burada görmeye alı kındı ve bu her zaman fakirlik anlamına gelmiyordu. Adam kötü kokmuyor, diye düşünürken buldu kendini. Odadaki küveti görmüştü; adam kendini ve kulübesini temiz tutuyordu ve kesinlikle zayıf değildi. Oldukça iyi beslenmiş, iri yarı bir adamdı.

Doc hızlı adımlarla Humvee'ye gitti ve direksiyonun başına geçti. Yüzünü buru turdu.

"Sürücü olmak istediğinde kesinlikle hareket edebiliyor, Tüm o artrite rağmen," dedi. "Bay Buchanan, siz

Kesinlikle haklısın, Marcie grip olmuş. Dinlenmesi, bol sıvı alması gerekecek ve muhtemelen en az birkaç gün, belki de bir haftaya yakın bir süre kendini iyi hissetmeyecek, Biraz dinlenip ilaç aldıktan sonra ne kadar çabuk toparlanacağına bağlı. Onu şehre götürüp Doc'un evine yerleştirmeyi teklif ettim ama o burada kalmayı tercih ediyor. Asıl soru, sen istekli misin? Onun için çok fazla bir şey yapman gerekmiyor-Doktor, sıcak giyindiği sürece açık hava tesislerini kullanmasına izin verdi. Fazla ilgiye ihtiyacı yok ama burası sizin eviniz."

"Kalmak mı istiyor?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.
"Burada mı?"

"Öyle dedi, evet. Ayrıca size yemek için seksen doları olduğunu söylememi istedi."

"Tanrım," dedi başını sallayarak. "Kalmak istiyorsa kalabilir. Neden kalmak istediğini anlayamıyorum. İyi bir arkadaş değilim ki."

"Sanırım şu ana kadar ona iyi baktığınız için çok minnettar. Belki başka sebepleri de vardır ama bunları paylaşmadı. Ama şunu açıklığa kavuşturalım, istediğim zaman gelip onu alabilirim ve klinikte birkaç hastane yatağımız var. Bu sizin kararınız. Eğer bir yük haline gelirse, bana haber verebilirsiniz."

"Elimden geleni yapacağım. Biraz et suyu aldım. Meyve suyu. Çorba için yarım tavuk, en az iki kere gider."

"İyi fikir. Tavuk çorbasına yemin ederim. Sanırım bu işin üstesinden geliyorsun. Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Ona ilaç verdin mi?"

"Doktor ona, viral bir grip olduğu için muhtemelen mucize yaratmayacak bir antibiyotik iğnesi yaptı. Ve onu bıraktı bazı haplar ve öksürük ilacı. Bu gerçekten zamanın tentürü. Grip yapacağını yapar - bazen hızlı bir tedavidir, Bazen takılıyor. Neyse ki genç ve sağlıklı. Yakalanmamaya çalış, olur mu?"

Cebinden bir tomar banknot çıkardı ve bir süredir bu dağlarda Doc'la birlikte çalışan Mel,

tüm güven dünyasının bu olacağından şüpheleniyordu. Buradaki kırsal kesimde yaşayan insanların çoğu kredi kartı ya da çek kullanmazdı; çoğu için nakit para söz konusuydu. Bu tomar

Para, yakıttan yiyeceğe kadar hayatındaki her şeyi uzunca bir süre karşılamak zorunda kalacaktı. "Sana borcum ne kadar?" diye sordu.

"Bir bakalım. İğne için on, haplar ve öksürük ilacı için de bir onluk daha düşünüyorum."

"Peki ya ev ziyareti için?"

"Benzin için beş mi?" dedi, soru sorar gibi.

"Hepsi bu mu?" diye sordu. "Burada bana bir çeşit mola mı veriyorsun? Sana para falan mı verdi?"

Mel gülümsedi. "Hastadan para yok. Biz henüz borsada işlem görmüyor. Bu büyük bir iş değil, sadece taşra tıbbı, bu kadar basit. Elimizden geldiğince zarar etmemek önemli, uzun vadede bize yardımcı olur. koş."

"Büyük bir evde yaşasaydım ve sıcak bir araba kullansaydım benden ne kadar ücret alırdınız?" diye sordu.

"Sigortaya fatura keseriz ve onları gezdiririz," diye cevap verdi kolayca. Sonra da ona sırtıttı.

Kendine rağmen güldü. Raleigh hasta ve ölmek üzereyken Yaşlı Doktor'un genç ve güzel bir hemşiresi ya da Hummer'ı yoktu ama her zaman şöyle derdi: "Seksen sekiz yaşındasın ve lanet bir köpek kadar hastasın. size cenaze için hiçbir şey bırakmıyor." Ian üç onluk çıkardı ve ona verdi. "Evinde iyi yemek yiyor musun? Eksik vermiyor muyum?"

"Örtülüym, kasabadaki bar ve ızgaranın sahibi olan adamla çok akıllıca evlendim. Olması gerekenden çok daha iyi besleniyorum. Ve Doc'un göbeğine bakılırsa, o da yeterince iyi yaşıyor. Ama teşekkürler. Minnettarım. Fazlasını başı dertte olan birine vereceğim, söz veriyorum."

"Bu iyi," dedi. "Telafi etmem gereken çok şey var."

Elini uzattı. "Eminim düşündüğün kadar çok değildir." Adam küçük elini sıktı ve kadın aceleyle arabaya binip gitti.

lan nihayet içeri döndüğünde tek kelime etmedi. Ateşi tekrar yaktı, ceketini çıkardı ve mutfak olarak kullanılan yere gitti. Kollarını sıvadı ve ellerini sabun ve soğuk suyla ovdu. Sonra Bir tencereye su doldurup küçük propan ocağının üzerine koydu, yarım bir tavuğu açıp suyun içine attı. Bir soğan ve biraz kereviz doğrayıp tencereye koydu. Sonra ceketini giyip dışarı çıktı ve kamyonu odun yüklerken çıkan gümbürtüleri duyabildi. Sonunda ıslık sesleri duyuldu ama bugün şarkı söylenecek gibi görünmüyordu. Umarım müziği onun içinden söküp atmamıştır.

Şarkı söylemesi tamamen sürpriz oldu. Bobby asla Bundan bahsetmemişti ve birbirlerine yazdıkları birkaç mektupta da bu konu kesinlikle geçmemişti. Ama o zaman büyük ve sert bir denizci askerlerine serenat yapar mıydı? Bir askerin karısına şarkı söylemeyi sevdiğini ve melek gibi bir sesi olduğunu söyler miydi?

Eklemleri ağrıyordu ve tekrar sıcak hissetmeye başlamıştı, bu yüzden yuvarlandı ve kendini tekrar uykuya bıraktı. lan'ın kulübeye girip çıktığının belli belirsiz farkındaydı. Sürükleniyordu. Arada sırada odunların kesildiğini, ıslık çaldığını duyuyordu, kamyon kasasına odun yığmak.

En hoş kokuyla uyandığında ne kadar uyuduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Odayı bulmak için yuvarlandı Loştu, sadece odun sobasının ısıltısı ve mutfak masasının üzerinde asılı duran çıplak bir ampul vardı. Güneş batmıştı ve büyük tencere küçük ocağın üzerinde tütüyordu. Mutfak masasında oturuyordu.

tek ışığın altında, aşağıya bakıyordu. Arabasından aldığı eşyaların -uyku tulumu, spor çantası, sırt çantası ve cüzdanı- kanepenin ucuna yığılmış olduğunu fark etti. Adam da kıyafetlerini değiştirmişti; gri bir eşofman altı, lacivert bir tişört ve çorap giymişti. Eski pantolonu, gömleği ve ceketini sandığının üzerine, yere yığılmış bir yığın kitabın yanına örtülmüştü.

Dirseklerinin üzerinde yükseldi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu ona.

Bir kitabı çevirip kapattı ve başını kaldırıp baktı. "Sadece okuyordum. Bayanlar tuvaletine küçük bir gezi için hazır mısınız?"

Doğrulup bacaklarını kanepenin kenarına doğru çevirdi. "Aslına bakarsanız," dedi ayağa kalkarak. Adamın flanel gömleği neredeyse dizlerine kadar geliyordu. Biraz yalpaladı ve bu onu anında ayağa kaldırdı. Hemen yerine oturdu. "Sakıncası yoksa... kot pantolonumu ve botlar?"

"Elbette," dedi ve sandalyeden çekip ona doğru taşıdı. Onları eline alır almaz kendi botlarını ve ceketini giyiyordu, sırtı ona dönüktü. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu, yüzünü ona dönmeden.

"Ben iyiyim," dedi. Önce kot pantolonunu çıkardı, sonra tekrar oturdu ve çorapsız botlarını giydi. "Buralarda bir yerde ceketim var mı?"

Aynı sandalyenin arkasından yeleği aldı ve ona uzattı.

"Bir dakikaya geliyorum-"

Ama o bunu kabul etmedi. Onu kollarına aldı ve kapıya kadar taşıdı. "O kadar da güçlü olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen uzun süre uyuduğun içindir. Ama seni yerden kaldırmak zorunda kalmak istemiyorum. İşimizi şansa bırakmayalım."

"Kalmama izin verdin," dediğinde avluyu geçip tuvaletin yolunu yarılamlışlardı.

"Hemşireye göre istediğin şey buymuş. Nedenini anlayamasam bile."

"Benden hoşlanıyorsun," dedi onun kalın, kırmızı sakalını okşayarak. Başını onun omzuna yasladı, kollarını boynuna doladı. "İnkâr etmeye çalış." Ve sonra öksürdü, hiç de çekici olmayan bir şekilde.

Yüzünü onun mikroplarından uzaklaştırdı ve homurdandı. Tuvalet kapısının önünde durup onu nazikçe ayağa kaldırdı. Kadın içeri girdi ve bir dakika sonra tekrar dışarı çıktı. "Ben yürüyeceğim, sanırım. Sakıncası yoksa."

"Sakın düşmeyin. Seni yerden kaldırmak ayakta tutmaktan daha zordur. Gerekirse koluma tutun." Kulübeye geri dönerken ayakları donmuş zeminde çıtırdadı.

"Üzgünüm, senin için kapalı bir yerim yok. Özellikle de sen hastayken."

"Aslında bu bir lüks. Gece arabada yatmadan önce son bir tuvalet ziyareti için benzin istasyonlarına uğruyordum. Genelde sabaha kadar dayanabilirdim ama yapamazdım, idare etmek zorundaydım. Bu da genellikle ıssız bir yolda bir çalının arkasında hızlıca çömelmek anlamına geliyordu. Ve hava çok soğuktu. Son zamanlarda."

Ona bakarken gözleri hem sıcak hem de meraklıydı. "O kadar da sert görünmüyorsun."

"Ne kadar güçlü olduğumu bilmiyorum - bana bakın, bir köpek yavrusu kadar hastayım. Ama bahse girerim inatçılıkta seninle boy ölçüşebilirim." İçinden bir ses çıktı.

"Kahretsin lan, bu bir kahkaha mıydı?"

"Öksürük," diye yalan söyledi. "Muhtemelen beni hasta ettin."

Beş

Küçük kulübeye döndüklerinde, Ian küçük propan ocağının başına geçip tencereyi karıştırırken Marcie kanepedeki yerini aldı. "Biraz çorba içebilir misin?" diye sordu.

"Sanırım öyle. Kesinlikle harika kokuyor."

"Fazla bir şey değil. Sadece haşlanmış tavuk... biraz sebzeler," dedi basitçe. Adamın büyük bir fincana biraz sebze doldurmasını, içine bir kaşık atmasını ve tabağa bir dilim tereyağlı ekmek koymasını izledi. Sonra bunu düz bir tahtanın üzerine koydu ve ona getirdi. "Çok çeşitli yemeklerim yok, sadece ihtiyacım olan şeyler var. Dikkatli ol, sıcak."

Tahtayı dizlerinin üzerinde dengeledi. "Birazcıkla çok şey yapabiliyorsun, değil mi?"

Homurdanarak olumlu bir cevap verdi ve tencereye geri dönerek kendisi için bir fincana biraz koydu. Sonra yemeğiyle birlikte masaya oturdu.

Tavuk çorbasından birkaç kaşık aldı. Ya çok lezzetliydi ya da çok acıkmıştı. Sonra tahta tepsisiyle birlikte masaya doğru yürüdü. Tepsiyi onun karşısına koydu, sonra da diğer sandalyeyi kısa bir mesafe sürükleyerek onun yanına oturdu. Adam kaşlarını kaldırdı ve onu izledi. "Çok güzel, Ian. Sence birlikte yiyebilir miyiz?"

Omuz silkti. "Eğer istediğin buysa." "Aslında konuşabiliriz," diye önerdi.

Kaşığını bardağına koydu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bakın, bunu elimden geldiğince basit bir şekilde ifade edeyim, son birkaç yılımı Irak'la ilgili tüm o meseleleri aklımdan çıkarmaya çalışarak geçirdim. Bazen habersizce ortaya çıkıyor, başımı ağrıttıyor ve pek de hoş olmayan rüyalar görmeme neden oluyordu. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bu konuda pek çok soruya cevap vermek istemiyorum."

Kadın yutkundu. "Tamamen anlaşılabilir," dedi sonunda, sesi yumuşaktı.

"Eğer buraya bunun için geldiyseniz, zamanınızı boşa harcadınız," diye onu bilgilendirdi.

Bir kaşık çorbayı dudaklarına götürdü ve bardağa baktı. "Zamanımı boşa harcamadım."

"Ailen yaptığın bu şey hakkında ne dedi? Beni böyle mi arıyorsun?"

Biraz omuz silkti. "Kız kardeşim pek sevmezdi..."

"Beğenmedin mi? Çok mu?"

Marcie bir nefes aldı. "Bunun aptalca ve pervasızca olduğunu söyledi. Neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yokmuş. Seni tanıımıyormuşum."

"Bu konuda haklı," dedi.

"Teknik olarak," diye kabul etti Marcie. "Şu anda nasıl biri olduğundan emin olamıyordum ama bu kadar değiştiğine de inanamıyordum. Ve gördün mü, haklıymışım. İyi bir adama dönüştün."

Homurdandı.

"Başka şeyler hakkında konuşabiliriz." Masanın üzerinde duran kitaba dokundu, yakından baktı. "Ne okuduğun gibi. Kütüphaneye gidiyor musun?"

"Bedava," dedi küçümseyerek. "Daha önce burada yaşayan adamın bıraktığı eski kütüphane kartını kullanıyorum. Hayır.

Kimse bunu sorgulamıyor, gerçi bildiklerinden eminim. Ama ben düzenli çalışırım ve asla geç kalmam, bu yüzden kimse için fark etmez."

"Bu bana anlatabileceğiniz bir şey. Daha önce burada yaşayan adam. Dr. Mullins onunla ilgilendiğinizi söyledi."

İlan birkaç ısırik daha aldı. "Bir süre sonra. Önce benimle ilgilendi, bir bakıma."

Bekledi ama hiçbir şey gelmedi. "Ne şekilde?" diye sordu.

Fincanını kaldırdı ve çorbasını boşaltarak masaya geri koydu. "Onun arazisinde kamp yapıyordum ve beni fark etti. Çok yaşlıydı, topraktan bile yaşlıydı. Kafasında tek bir diş bile kalmamıştı, bir sırık kadar zayıftı. Burada tek başınaydı,

Elli yıldan uzun süredir karım ve ailem yoktu ve beni uyku tulumumun içinde, yaklaşık on santim karın altında uyurken buldu. Ve beni tekmeledi."

"Seni tekmeledi mi?" diye tekrarladı dehşete düşmüş bir halde.

"Bana tekme attı, ben de bir adım sıçradım. Ve dedi ki, 'Demek henüz ölmemişsin. İyi ki ölmemişsin, çünkü ölmüş olsaydın vahşi yaşam için yiyecek olurdun, seni gömemeyeceğime eminim. Toprak çok zor ve ben çok yaşlıyım.' Tanışmamız böyle oldu. Biraz ileri geri konuştuktan sonra, eğer istersem Sobayı besler ve ihtiyacı olduğunda yardım edersem içeride uyuyacak ve dolabından yiyecekti. O zamanlar çok net düşünemiyordum ve çok fazla seçeneğim yoktu. Beş bin fitte kışı düşünmemiştim bile. Kapısını çalmadan önce birkaç gece daha kığım dondu ve tek söylediği, "Tam zamanında. Öldüğünü düşünmüştüm. Oldukça basit bir anlaşmaydı. Neredeyse hiç konuşmadık."

"Hiç mi?" diye sordu.

"Bir ya da iki ay sonra konuşmalar arttı ama çok fazla değil. O kadar uzun süredir yalnızd ki konuşmayı pek umursamıyordu, tıpkı benim gibi." Kısa bir bakış ekledi. Ama sonra devam etti. "Bu yüzden odun kestim, bazen balık yakaladım ve arada sırada bir kuş ya da tavşan vurmak için tüfeğini kullandım. Çatısındaki, kulübesindeki ve müştemilatındaki karı temizledim ve ayak işlerine gittiğinde onun için kamyonu sürdüm. Sosyal güvenlik çekini almak ve yiyecek almak için. Yakacak odunumuz çok çabuk bitti ve daha fazla kesmek zorunda kaldım. Bu arazinin ne kadarının ona ait olduğundan bile emin değildim ama hepsi ağaç. ve komşunu göremezsin. Kestiğim ilk ağaç neredeyse eve çarpıyordu. O zaman konuştu, hiç susmayacak sandım. Birkaç ay sonra erzak almaya ve postaneye gittik, beni kütüphaneye götürdü ve istersem bir kitap seçebileceğimi söyledi. Resimli kitapları ve bazen de çocuk kitaplarını - küçük kelimeler ve büyük baskılar- seçti. Hiç sormadım ama çok fazla okula gittiğini sanmıyorum. Havalar ısındığında bana nereye gittiğini söylerdi.

bahçeyi istedi, tuvaleti yeniden kazdırdı ve

Bana kulübedeki aletleri gösterdi. Eğer bahar ve yaz aylarında yeterince odun keser ve iyileştirirsem, istersem kamyonun arkasından yakacak odun satabileceğimi söyledi. Para kazanmanın başka bir yolu olmadığı için hemen işe koyuldum. Hikayenin tamamı bu kadar."

"Böyle biriyle yaşamak biraz sefilce olmalı," dedi.

İlan duygusuz bir şekilde, "Kötü kalpli yaşlı adamlarla deneyimlerim oldu," dedi.

Kadın çorbasını bitirdi ve adam ayağa fırlayarak ikisinin de bardağını doldurdu. "Sadece yarısı," dedi kadın, ekmeği kemirirken.

"Dinle, tutabildiğin kadar ye. Sanırım biraz et kaybettin..."

"Evet, belki," dedi. "Ama çok kolay kilo veriyorum. Dikkat etmezsem zayıfladığımı ve yetersiz beslenmiş gibi göründüğümü biliyorum."

"Ve sen onu izlemiyordun," dedi. "Benzin için para biriktiriyordum," dedi usulca. "Az önce benzin için para biriktirdiğini mi söyledin?"

Beni mi arıyordunuz?"

Yukarı baktı. "Son zamanlarda benzin fiyatlarını fark ettin mi?"

"Yüce Tanrım," dedi başını sallayarak. "Sen buradayken -Yemek yiyorsun. Ekmek, fıstık ezmesi, meyve suyu, meyve, jöle var-" "Yani hastalandı, değil mi?" diye devam etti, sözünü keserek

Onu. "Bahse girerim bu hikayenin sadece başlangıcıydı, burada ev işleri için yaşıyorsun."

"Bir şekilde oldu işte," dedi omuz silkerek. "Hiç samimi olduğumuzu söyleyemem ama başımı soktuğum çatı için ona borçluydum ve payıma düşenden daha fazla yiyecek getirdim. Hastalandığında doktora ben gittim. Bu bir dersti - buradaki insanlar hastalandıklarında, testler için gitmezler ve

Seksenlerinin sonundaysa kesinlikle olmaz. Yaşlı doktor Raleigh'e... adı Raleigh'di... Doktor Mullins onu Valley Hastanesi'ne götürebileceğini ve sağlık sigortasının

Raleigh de önce kendini kafasından vuracağını söyledi. Bu kadar çabuk halledildi. Doktor biraz ilaç bıraktı ve birkaç kez geri geldi. Yaklaşık altı ay sonra Raleigh uykusunda öldü ve ben de gidip doktoru getirdim. Bana Raleigh'in hastayken kendisine yazdırdığı bir notu gösterdi, notta şöyle yazıyordu: 'Ian Buchanan adlı adam ev, kamyon, arazi ve defin için gerekenler dışında kalan para. Mezar taşı yok.' Kendi tarzıyla imzaladı ve Doc Mullins şahitlik etti. Dayanacağını sanmıyordum. O teneke kutuda onu istediği gibi basit bir şekilde gömmeye yetecek kadar para vardı. Yaşlı doktora kulübe, arazi ve kamyonla ilgili ne yapmam gerektiğini sorduğumda, "Borç alma, sorun çıkarma" dedi."

Düpedüz güldü. "Şimdi bu ne anlama geliyor?"

"Bunu sadece devam etmem ve konuyu takip etmemem gerektiği anlamına aldım, ama aslında yaşlı Doktor Mullins'in avukat ya da yargıç gibi bir arkadaşı varmış ve nakil işlemini o yapmış. Bu yüzden yaşlı Raleigh benim himayemde beş parasız öldü ve veraset ilamı da çıkmadı. Sümük gibi kaygan," dedi. Sonra başını kaldırdı ve "Özür dilerim." dedi. Boğazını temizledi. "Kamyonun tapusuna baktım ve onun imzaladığını görünce -ya da Doc imzalamıştı- hapse girmemek için plakaları kendi adıma aldım. Ehliyetimi saklıyorum ve resmi evrak işlerim bu kadar. Bu mülkün vergilerinin vadesi geldiğinde, onları havale ile ödüyorum."

"Ian," dedi bir an şaşırarak. "Senin bir dağın var mı?"

"Hiçbir şeyle dolu olmayan bir dağ. Burada ağaç kesmek yasak.

Her zaman sahip olduğum şeylere sahibim; bir kulübe ve birkaç ağaç. Ve

Vergiler. İdare ediyorum ama çoğu zaman getirisinden daha pahalıya mal oluyor. Yine de geçici görünüyor. Vergileri ödemediğim ilk seferde her zaman ortadan kalkabilir."

"Peki ya artık burada kalamayacağın gün gelirse? Yeterince kalıcı olmadığı için mi?"

Omuz silkti. "Sanırım bir şeyler düşünmem gerekecek."

Çorbasını bitirene kadar sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Hastayken çok mu hastaydın? Onunla çok ilgilenmek zorunda kaldınız mı?"

"Çok hasta olduğumu söylemeliyim. Uzun süre yataktan pek çıkmadım. Eskiden küçük bir yatağı vardı. Burada bir ranza vardı, sadece alt kısmı vardı ve yatağı o kadar inceydi ki neredeyse hiç yatak yoktu. Bazı yaşlılık sorunları vardı. Kendini besleyemiyordu. Vesaire. Vefat ettiğinde her şeyi yaktım."

"Ve ben gelene kadar kanepede mi uyudun?"

"O kanepede hiç uyumadım - çok kısa ve altıma sarkıyor. Sobanın yanına bir palet seriyorum, tam istediğim gibi. İstesem kullanılmış bir yatak alabilirim."

"Ama çok zor bir işti, lan-çok az tanıdığın birine bakmak. Sana tüm bunları bıraktığı için minnettar olmalı."

Tamamen alaycı bir kahkahayla kükredi. Elini sildi. kılıklı ağzını koluna dayadı ve "Bütün bunlar mı? Tanrı aşkına, sifonu çekebileceğin bir şeyim bile yok!"

"Yapamadığın için mi?" diye sordu ona.

"Kapısına gittiğimde Coleman sobası yoktu, evi fenerlerle aydınlatıyordu. Yıkanırken kovayla yıkanırdı. Jeneratörü ekledim.

birkaç ışık, küvet ve soba aldım. Mobilyaların bazıları ondan daha eskiydi ve yeni bir kanepede getirdim. ve sandalye. Kullanılmışlar ama buradakilerden daha iyiler. Gerçekten özlediğim tek şey bir duş ama bir evin tesisatının nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Gülmeyi bitirmesine izin verdi ve bitirdiğinde, "Biliyor musun, o ilk gece? Bana hırladığın ve beni korkutmaya çalıştığın zaman? Beni çok iyi korkuttun-"

"Yine de beynini korkutamadım," diye araya girdi.

"Bu senden çok benim sorunum. Ben aldığım da bir şey hakkında karar verdiğimde, beni herhangi bir yöne doğru hareket ettirmek zordur. Ama paketlenmiş yemeği yemek için arabama gittiğimde

Öğle yemeği yedim, güneş batarken ve kar yağmaya başlarken, hayatımda hiç bu kadar güzel bir yer görmediğimi düşündüm. Karın içinde bir gökkuşağı vardı! Ve korkmadım, çünkü tertemiz ve muhteşemdi. Her şeye sahip olabilirsin
Şehirde dünyanın ekstraları var ama bu satın alamayacağınız bir şey."

Bir dakika sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Bobby senin hakkında ne dedi biliyor musun? Senin gerçek bir tabanca olduğunu söyledi."

Onun gözlerini izledi. "Neredeyse bundan bahsediyor," dedi.

"O zaman hiçbir şey söylememişim gibi davran. Yatakta olmalısın."

"En son ne zaman uyudun?" diye sordu ona.

"Ben paletimi çekmeliyim, sen de uyuyor olmalısın Yine," dedi. "Ayrıca, bu benim alışık olduğumdan daha fazla konuşma ve sanırım yoruludum."

"Pekâlâ," dedi. Sandalyesinden kalktı ve kitaba baktı. "Thomas Jefferson?" diye sordu. "John Adams'ı hiç okudun mu?"

Başını salladı.

"Ben de. O kitaba bayılmıştım. Sevdiğim şey Abigail'di, o inanılmazdı. Yaşlı John ona bir çiftlik ve çocuklar bırakmıştı. Devrim içindeki bir ülkede çok az parası vardı ve her şeyi o yaptı. O benim idolümdü. Eğer herhangi biri olabilseydim, Abigail Adams olurum."

"Her şeyi o yaptığı için mi?" diye sordu.

"Çünkü her şeyi yapmaktan memnundu ve hiç şikayet etmedi, John'un yaptığı şeye kendini bu kadar adamıştı. Bir kadın, bir feminist olarak, bir erkek için tüm bunları yapan bir kadına hayranlık duymamam gerektiğini biliyorum, ama o bunu kendisi için yapıyordu. Sanki Amerika'nın kuruluşuna yapabileceği katkı buymuş gibi. Birbirlerine mektuplar yazdılar.

-Sadece romantik, aşk dolu mektuplar değil, birbirlerinden tavsiye isteyen mektuplar. Önce iyi arkadaşlardı, birbirlerinin zekâsına saygı duyan iki insandılar, sonra da belli ki sevgiliydiler, çünkü bir sürü çocukları vardı. Gerçek

partnerler moda olmadan çok önce gerçek partnerlerdi. Ve o-"

"Biyografileri severim," dedi, Abigail hakkında yeterince şey duymuş gibi sözünü kesti. "Bana nedenini sorma, sana söyleyemem."

Koltuğuna gitti ve botlarını çıkardı. "Belki de insanların hayatlarının neden bu şekilde sonuçlandığını anlamayı seviyorsundur.

yapıyorlar. Bu her zaman bir gizem, değil mi?"

Lavaboya biraz su doldurup bardakları ve kaşıkları temizledi. Sonra çorba tenceresini kapattı, cevap vermedi.

"Hey-buzdolabınız yok..."

"Bir kulübem var," dedi. "Yiyeceklerin bir kısmını bir gün daha soğuk tutar. Yumurta ya da süt saklayamam, donarlar. Ama çorba donarsa, onu çözer ve tekrar pişiririz."

"Buzdolabı için bir kulübe," dedi kanepeye uzanarak.

"Kamyon sabah için yüklendi mi?"

Başını salladı. "Uyandığında ben yoksam, kendi başına yürüyebileceğini düşünüyor musun? Çünkü her zaman mavi tencere vardır..."

"Eğer titriyorsam, mavi kaptan yararlanacağım- ama gerçekten, kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sadece biraz yorgunum."

"Burada ekmek, fıstık ezmesi, bal ve meyve suyunun yanı sıra açabileceğiniz teneke kutularda da pek çok şey var. Fasulye ve çorba," dedi. "Muhtemelen biraz gidip geleceğim yarın, yükleme ve teslimat." Sonra büyük bir tencere tavuk çorbasıyla kapıya yöneldi.

"Teşekkür ederim, lan. Bana bu kadar iyi baktığın için. Korkunç bir yük olduğumu biliyorum."

Bir şey söylemedi ama dışarı çıkmadan önce kapının önünde bir an durdu.

Kanepeye geri yerleşti. Bu küçük kulübe fazla bir şey değildi. Fazla olmaktan çok daha azdı - sade ve sadece en gerekli şeyler temin edilmişti. Ama Sonunda onu bulduğunu düşünürsek, bu son derece Onun için rahat. Burası onun kulübesi olsaydı çorba kâseleri ve tabakları, daha iyi mobilyalar, kapalı bir biffy olurdu. O

Mel'in sözlerini hatırladı, "İmkânları zayıfsa ona sormalıyım..." Gerçekten, bunu söylemek mümkün değildi. Çok az parası varmış gibi görünüyordu ama bu dağın ne kadarının ona kaldığını ve bir değeri olup olmadığını kim bilebilirdi? Değersiz küçük bir toprak parçası olabilirdi. Ya da belki de çok büyüktü ve değeri hakkında hiçbir fikri yoktu. Buna pek odaklanmış görünmüyordu.

Onun bu şekilde nasıl geçineceğini bilmesini ve bu kadar bağımlı olduğu halde kalmasına izin vermesini seviyordu. Ayrıca onun unutmaya kararlı olduğu şeyi, kaçtığı geçmişî temsil ettiği gerçeği de vardı.

Geri döndüğünde ateşî besledi, paletini serdi, ışığı kapattı ve uzandı. Birkaç dakika süren sessiz karanlıktan sonra onun sesini duydu. "Seni korkuttuysam özür dilerim. O kadar sık kükremem."

Dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı ve uzun zamandır olmadığı kadar memnun bir şekilde eski yorganın altına sokuldu.

Sabah uyandığında lan ve kamyon gitmişti. Kot pantolonunu ve botlarını giydi ve tuvalete doğru yola koyuldu. Yolun yarısında bir ıııık duydu ve başını kaldırıp bir Amerikan Kartalı'nın yükselen güzelliğini gördü.

Sonraki birkaç gün boyunca Marcie bol bol uyudu. Sadece griple savaşıyordu, aynı zamanda kesinlikle yapacak bir şey yoktu. lan öğleden sonra erken saatlerde eve gelir ve ev işleriyle meşgul olurdu. Her zaman yanında biraz yiyecek getirir ve akşam için bir şeyler pişirirdi; barbunya fasulyesi ve jambon incik ya da erişte üzerine dökmek için bir tür kırmızı sos için salça ile koyulaştırılmış konserve domates gibi.

Birkaç kütük ayırır, ertesi gün için kamyonunu yeniden yükler, dışarıda çalışır, sonra içeri gelir ve lavaboda elini yüzünü yıkardı. Uzun bir uykudan uyandığında onu ev kıyafetlerini giymiş bulurdu - terlik, çorap ve tişört.

Bir öğleden sonra kanepede yuvarlandı, gözlerini açtı ve lavabonun önünde duran adamı çıplak gördü. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve kürek kemiklerinin arasından aşağıya doğru sarkan at kuyruğuyla tamamlanmış zayıf, kaslı sırtını, uzun bacaklarını ve sıkı poposunu banyo yaptığını fark etti. Sabunlu bir bezi önce bir kolunun altına, sonra da boynuna sürüyordu. Utanç dolu bir çığlık atarak yuvarlandı ve yüzünü kanepenin arkasına döndü. Adam tek kelime etmedi ama kadın onun derin kıkırdamasını duydu; saatlerce zihninde gümbürdedi. Akşam yemeği için birlikte masaya oturduklarında, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

domates sosu sürmüştü. Onu ellerinden daha fazlasını yıkarken yakaladığında şaşırması aptalcaydı; ne de olsa güzel kokuyordu ve kendini temiz tutuyordu. Bunu bir ara ve bir yerde yapmalıydı. Bunu yapabilecek gibi değildi. özür dileyip tuvalete gitti. O yokken yüzünü yıkamay ve dişlerini fırçalamayı başardı ama Başka çaresi yoktu. Kız, kanepesinin demirbaşığıydı.

Onu uyandırıp, "Şimdi yıkanmak için soyunuyorum, utanmak istemiyorsan gözlerini kapat," deseydi iyi olurdu. Ama sonra, hayır-ılan bunu yapmazdı. Burası onun kamarasıydı. Ve o bir erkekti. Her zaman

Erkeklerin çıplak, aslanlar gibi gururlu, görülmekten, yargılanmaktan tamamen umursamaz bir şekilde etrafta dolaşmaları ilgisini çekiyordu.

Akşamları masada birlikte yemek yerler, sohbet ederlerdi. biraz, ama çok değil. Yemek bittiğinde, "Genelde yemekten hemen sonra yatarım; gün benim için gerçekten erken başlar" derdi.

Günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirmesine rağmen, sıcak ve karanlık kulübedeki kanepede bir süre uzandıktan sonra tekrar uyukladığını ve o gelene kadar uyanmadığını fark etti.

ertesi sabah gitmiş.

Akşam yemeği sohbetleri onun için harika bir eğlenceydi ve bazen onu bir şeyler hakkında konuşturabiliyordu çok uzun zamandır merak ediyordu ama

her zaman geçmeye cesaret edemediği bir çizgiydi. Ona Bobby'nin geniş ve sadık ailesinden bahsetmeye başladığında gözlerini kısa bir süre için kıstı, sadece o konuya giremeyeceğini söylemeye yetecek bir mesajdı bu. Bobby'yi fiziksel olarak, lan'ı da duygusal olarak sakat bırakan Felluce olayı sınırların dışındaydı.

Akşam yemeğinde ona cesurca "Babanı ziyaret ettim," dedi.

lan'ın kahverengi gözleri kalktı ve içlerindeki kehribar rengi parladı. "O çok hasta," dedi Marcie.

lan sadece tabağına baktı ve ağzına daha fazla hamburger sosu ve haşlanmış patates tıktırdı.

"Pek arkadaş canlısı biri değil," diye cesurca belirtti.

lan kıkırdadı ve bu açıkça alaycı bir tondaydı. "Şimdi değil, değil mi?"

"Yaşı ya da hastalığı yüzünden olduğunu sanıyordum-" "Sanma. O hiçbir zaman kolay biri olmadı."

"Belki de iyi olmadığı için-"

lan'ın gözleri öfkeyle parladı. "Babam ve ben hiçbir zaman yakın olmadık. Çoğunlukla o düşmanca doğası yüzünden."

Yutması zor birkaç ısırık aldı. "Bilmek istersin diye düşündüm."

Bir nefes aldı ve sesini dengede tutmak için çaba sarf ettiği anlaşılıyordu. "Dinle, benim için endişelenmiyor, tamam mı? Nerede olduğumu merak ederek geceleri uykusuz kalmıyor. Kendimle ne yaptığımı."

"Ama eğer iyi değilse-"

"Marcie. Annem ben yirmi yaşındayken öldü. Yaşlı adamın iyi olup olmadığını görmek için düzenli olarak kontrol ettim, ama gerçek şu ki, yedi yıl boyunca ne yazdı ne de aradı. Yedi yıl."

Sertçe yutkundu. "Ama onu aradın?"

"Evet," dedi, tabağına dönüp biraz yemek aldı. "Evet."

"Bu acıtmış olmalı."

Uzun bir sessizlik oldu. Tek söylediği, "Belki daha gençken," oldu.

"Ne yaşı bir aptal," diye mırıldandı, öfkeyle kendi tabağına geri dönerken. "Aptal." Birkaç ısırik daha aldı, küçük ısıriklar. "Konuyu açtığım için özür dilerim."

Bir süre sonra lan, "Bilmiyordun," dedi. "Tek söyleyebileceğim, onun kaybı olduğu. Hepsi bu kadar."

Yine sessizlik vardı. lan tabağındaki son yemeği de sıyırdı. Sonra ayağa kalktı ve lavabodaki bulaşıkları yıkamaya başladı. Sonunda akşamki konuşmayı sona erdiren sözler geldi. "Yatma vakti."

Marcie, lan'ın evinde dördüncü gününü geçiriyordu. Öksürüğü hâlâ devam ediyordu ama kendini çok daha iyi hissediyordu, öyle ki can sıkıntısı onu da etkilemeye başlamıştı. lan gittikten sonra kalktı, ekmek ve bal yedi, tesislere doğru yürüdü, lan'ın bıraktığı ılık kahveyi içti. odun sobasını yaktı ve kütüphanesindeki kitaplardan bazılarını okumaya çalıştı.

Tekrar dışarı çıktığında saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Hava açık ve berraktı, gökyüzü masmaviydi, yer birkaç santim karla kaplıydı. Ceketini giymiş olmasına rağmen kot pantolonunu giyme zahmetine bile katlanmamıştı. Bacakları, baldırına kadar uzanan çizmeleri ve uzun flanel gömleğinin arasında çıplaktı. Dolaşıyor olabilirdi

Biraz dolaştı, ama arazisinin ötesindeki orman o kadar sıktı ki, kaybolmaktan biraz korktu. Cesaret edebildiği tek şey tuvalete gitmekti.

Tuvaletin kapısına yaklaşmıştı ki bir ses duydu ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Döndüğünde ağaç hizasındaki iki büyük ağacın arasında duran bir hayvan gördü. Gözlerini kocaman açmış bakarken, hayvan çömeldi ve dişlerini göstererek tısladı. Bir çeşit büyük kediye. Küçük bir orman kedisine benziyordu; alacalı ve beneksiz bir hayvan.

Hayvanat bahçesi dışında hiç böyle bir şey görmemişti; iyi büyüklükte bir golden retriever kadar büyüktü. Şöyle bir baktı

Kulübede, tuvaletin orada. Ve sonra kedi avluya doğru fırladı.

Marcie iki uzun adımda dışarıya fırladı, kapıyı çarparak. Aklını başına toplamak için koltuğa oturdu. Kapıda bir patlama oldu, sanki canavar kendini ona doğru fırlattı, sonra bir tırmalama ve hırlama sesi geldi. Kahretsin, diye düşündü, dışarıda, peşimde! Beni bekliyor!

Hava soğuktu ama muhtemelen donarak ölmek, gizemli bir vahşi kedi tarafından parçalanmaktan daha iyiydi. Bu yüzden ayağa kalktı, sadece eski bir Home Depot klozet kapağı olan oturağı indirdi ve rahat etmeye çalıştı, ancak Soğuk, pazen tişörtün içinden çabucak sızıyordu, donuyordu. Bu yürüyüş için kot pantolonunu bile giymemesi aptalcaydı, ama o zaman bir misafir beklemiyordu. Bileğine baktı - tabii ki bileğine bakmamıştı saatini takıyor.

Gerçek şu ki, dört gündür Ian'ın pazen gömleklerinden birinin içinde yaşıyor, onunla uyuyor, onunla yemek yiyor, tuvalete onunla gidiyor ve sadece botlarını giyiyordu. O bir koştur

Elini başının üzerine koydu; doğal kıvrırcık, parlak bakır saçları sanki bir ev kadar büyük bir şekilde dikiliyormuş gibi hissetti. Biraz dış fırçalamış ve külotunu değiştirmişti ama bunun dışında hiçbir şey yapmamıştı. Bir serseri gibi görünüyormuş olmalıydı. Ian'ın müstemilatında saklanan bir evsiz.

Çıplak bileğine tekrar baktı ve titredi. Dakikaların geçişini işaretlemek için kafasından saymaya başladı. Küçük bir aslan avını ne kadar bekler? O ceketini vardı, yani birbirlerine rakip değillerdi. Düşünmeye başladı; kapıyı açtığında adam ortalıkta görünmezse, kulübeye doğru çılgınca bir koşu yapabilir miydi? Ama önce, yapmak için geldiği şeyi yapmalıydı, böylece küçük mavi kabl kullanmak zorunda kalmayacaktı.

Görevini tamamladıktan sonra birkaç dakika daha sessizce oturdu. Sonra utangaç bir tavırla dış kapıyı açtı ve başını dışarı uzatırken gıcırdayan menteşelere küfretti. Gördü ki

Hiçbir şey yoktu, bu yüzden dışarıya dikkatli bir adım attı. Bir tıslama ve hırlama sesi duydu ve kedinin yirmi adım ötedeki kulübenin etrafında gizlendiğini gördü. Kapıyı çarparak geri çekildi. "Kahretsin," dedi.

yüksek sesle söyledi. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Bu yüzden topukları oturağa dayanacak şekilde ayaklarını kaldırdı ve kocaman pazen gömleğini dizlerinin üzerine çekerek onları kucakladı. Dışarıda kendini savunabileceği hiçbir şey yoktu. Aslında hiçbir okuma malzemesi de yoktu - bir kamyon ya da spor dergisi bile. Bırakın lan'ı. İliklerine kadar çıplaktı. Fazladan bir şey yok. Kütüphaneden gelmediği sürece evde kitap bile bulundurmazdı. Bir yıl sonra kısa bir süre sonra soğuktan titremeye başladı. Kontrol etmeye çalışsa da öksürmeye başlaması da yardımcı olmadı, Büyük kedi muhtemelen onu duyabilir ve avının hâlâ hayatta olduğunu, kapana kısıldığını anlayabilirdi.

Öyle olsun. Donarak ölecekti. Neredeyse donarak öldüğü son seferden hiçbir şey hatırlamıyordu.

Hiçbir şey hatırlamamak acısız olduğu anlamına gelmiyordu.

Sonra lan'ın kamyonetinin sesini duydu. Bu motorda hata yoktu; kaba ve gürültülüydü. Ayağa fırladı, çünkü birden aklına gelen tek şey lan'ın kendisini bekleyen kedigil canavar tarafından saldırıya uğrayabileceğiydi. Kulağını kaba ahşap kapıya dayadı. lan'ın kamyonetinin kapısının açılma sesine kadar hiçbir şey duymadı. Tuvaletin kapısını açıp bağırdı: "lan! Dikkat et! Orada bir-"

Kapıdaki kedinin hırıltısı ve hamlesi onu yarı yolda bıraktı. Bir çığlıkla hızla içeri daldı, açıklanamaz bir şekilde Kedi onun peşinden geldiği ve hazırlıksız bir lan'ın peşinden gitmediği için mutluydu.

İşte, diye düşündü, buradayız. Ben tuvalette kapana kısıldım, o da ya kamyonda ya da kulübede kapana kısıldı. Ve hava cehennemden daha soğuk. Harika. Bir de mikrodalga olmasını dilediğimi düşün.

Ama sadece saniyeler geçmiş gibi görünüyordu ki, dik durmasına ve nefesini tutmasına neden olan büyük bir patlama oldu. Sonra tuvaletin kapısı aniden açıldı,

lan yüzünde şaşkın bir ifade ve elinde büyük bir silahla orada duruyordu. "Ne zamandır buradasın?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Sanırım belki d-günler."

Yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Burada işin bitti mi?" diye sordu.

Bir kahkaha patlattı, bu da başka bir öksürük spazmı ve ardından tekrar kahkaha getirdi. "Evet, lan," dedi sonunda. "Sildim ve temizledim. Artık eve gidebilir miyim lütfen?"

"Eve mi? Marcie, şu senin araban."

"Kulübe, lan." Güldü. "Tanrım, hiç mizah anlayışın yok mu senin?"

"Bu o kadar da komik değildi. Buralarda ne yaptığını hayal bile edemiyorum. Dışarıda yiyecek ya da küçük hayvan beslemem..."

"Kulübenin etrafında dolanıyordu. Sence tavuk çorbası seviyor olabilir mi?"

"Daha önce hiç böyle bir sorun yaşamamıştım. Bu çok cesurca, insanların onu görebileceği bir yere çıkmak, ona meydan okumak-"

"Bu da neydi böyle?"

"Puma," dedi. "Dağ aslanı."

"Onun bir aslan olduğunu biliyordum." Birden durdu. "Ona zarar vermedin, değil mi?"

"Marcie, seni yemek istedi! Ruhu için falan mı endişeleniyorsun?"

"Sadece gitmesini istedim," dedi. "Onun ölmesini istemedim."

"Sadece onu korkuttum. Dinle," dedi, ona doğru yürürken. hızla kamaraya dönerek, "Eğer iş sana ya da ona kalmış olsaydı, onu vurabilir miydin?" diye sordu.

"Hayır," dedi.

"Hayır mı?" diye sordu.

"Daha önce hiç silah kullanmadım, bu yüzden şansımı beğenmedim. Eğer elimde böyle büyük bir silah olsaydı muhtemelen seni ya da kulübeyi vurabilirdim ya da o tuvalet..." Yaptığı kelime oyunuyla kahkahalara boğuldu.

"Ama o

çok daha küçük. Kızartma tavanız var, değil mi? Büyük bir demir tava, değil mi?"

"Ne için?"

"Böylece gelecekte tuvalete biraz korunarak gidebileceğim. Bir zamanlar softbolda çok iyi bir vurucuydum."

Yürümeyi bıraktı ve ona baktı. "Tanrım, her zaman mavi kap vardır."

"Evet, ama bir hanımefendinin gizli tutmak için hayatını riske atacağı bazı şeyler vardır."

Gülümsedi. Gerçekten gülümsedi. "Öyle mi?"

Altı

Ertesi gün lan eve geldiğinde, Marcie'yi flanel gömleği ve baldırına kadar uzanan çizmeleriyle lavabonun önünde dikilirken yakaladı. Pantolon yoktu. Külot belki; bunu düşünmemeye çalıştı.

Yüzünü bir bezle ovuyordu ve saçları o kadar gürdü ki palyaço peruğuna benziyordu. Çuvalı masanın üzerine koydu.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Öyle olmalıyım," dedi. "Temiz saçlar için adam öldürürüm." "Saçını yıkamak ister misin?"

"Çok cazipti ama soğuk ve ıslak bir kafanın iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum. Bu pompadan çıkan su donuyor."

Kıkırdadı. "Günlerdir burada olup da bir şey anlamadığına inanamıyorum. Ayrıntılara dikkat etmemek senin tarzın değil, değil mi? O halde. Banyo günü için iyi bir gün," dedi.

"Ben buraya geldiğimden beri banyo yaptın mı?" diye sordu. "İtiraf ediyorum, bunu erteliyordum, bir tencereyle idare ediyordum.

lavaboda sıcak sabunlu su var, ama sadece sen buradasın diye değil. Fark ettiniz mi, biraz soğuk?"

"Küveti gördüm elbette ama nasıl olduğunu hayal edemedim..."

Sadece başını salladı. "Haklısın, zor işlere alışık değilsin. Şöyle yapacağız: Odun sobasına büyük bir tencere su koyup iyice ısıtacağım, böylece odayı güzelce ısıtırız. Coleman sobaya bir tane daha koyacağım -bu çok daha hızlı oluyor- ve lavaboyu saçın için sıcak suyla dolduracağız ve biz bununla ilgilenirken Coleman'a ikinci bir tane daha koyacağız. Saçınız temizlendiğinde, küvet için iki tencere kaynamaya yakın suyumuz olacak. Ben pompadan biraz soğuk su ekleyeceğim, sen de biraz dalacaksın. Dalga geçemem. Küveti dolduramam. Isıtmaya ve su eklemeye devam edersem, kaynar su elde edene kadar

Küvetteki kap çoktan soğudu. Bu yüzden sığ bir banyo ama sıcak ve iş görüyor."

"Vay canına," dedi. "Benim için tüm bunları yapman çok cömertçe..."

"Bizim için, Marcie. Senden sonra banyo yapacağım. Yarın da jetonlu çamaşırhaneye uğrayıp kirli çamaşırları yıkayacağım. Seninkilerden de istediklerini alacağım. Kendini pek iyi hissetmediğin için..."

Alt dudağını çiğneyerek bir ayağından diğerine geçti.

"Sorun nedir? Banyo yapmak istemiyor musun?"

"Banyo yapmak için ölürüm," dedi. "Sadece... fark etmeden edemedim, kapısı kapanan ayrı bir oda yok gibi görünüyor... Ve bunun sizi çok fazla rahatsız etmediğini de fark ettim."

Dudaklarının kenarları kalktı. "Sen banyonu yaparken ben de kamyona yarının odunlarını yükleyeyim," dedi sonunda.

Bir an için bunu düşündü. "Banyo sırasında arabamda oturabilir miyim?" diye önerdi.

"Hiç sanmıyorum, arabanız artık neredeyse bir iglo. Sadece küçük beyaz bir tümsek. Dağ aslanlarından bahsetmiyorum bile."

"Peki, ne yapmam gerekiyor?"

"Biraz kestirebilir, kitabımdan biraz okuyabilir ya da gözlerini kapatabilirsin. Ya da gözlerini dikip bakabilirsin - hayatının heyecanını yaşarsın."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Gerçekten umursamıyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Banyo yapmak bu kadar zahmetliyse ciddi bir iştir. Ve kışın oldukça hızlıdır." Kıkırdamaya başladı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu biraz sinirlenerek.

"Sadece düşünüyordum. Burası yeterince soğuk, o kadarını göremeyebilirsin."

Yanakları kızarmıştı, bu yüzden anlamamış gibi davrandı. "Ama yazın bütün öğleden sonra küvette yatabilirsin?"

"Yazın derede yıkanıyorum." Ona sırtıttı.
"Neden saçındaki bukleleri taramıyorsun? Vahşı bir ölüm perisi gibi görünüyorsun."

Bir süre ona baktıktan sonra, "Benimle flört etme. Sana bir faydası olmaz." Sonra onun için öksürdü, ikisine de iyi, sağlam bir grip geçirdiğini hatırlatan uzun, derin bir vıraklama dizisi. Aynı zamanda, adamın kahkahalarını da örtbas etti.

Büyük bir tencereye su doldururken, "İlacını al. Kulağa iğrenç geliyor. Ve ben, kesinlikle, istemiyorum."

Lavabonun ılık suyla dolması otuz dakika kadar sürdü. Uzun gömleğinin kollarını kıvrıyor, ıslanmaması için yakasının altını çeviriyor ve çantasından şampunu aldı. Elini uzattı. "Ne?" dedi kadın.

"Kafanı lavaboya sok," dedi. "Ben yaparım."

"Neden?"

"Çünkü sabunun bitip bitmediğini anlamak sizin için zor olacak.

Bunu sizin için yaparsam daha hızlı ve kolay olur."

Adamın kısa tezgahın üzerine serdiği havluyu aldı, yüzüne bastırdı ve belinden eğilerek başını ılık suya daldırdı. Adamın saçlarını ıslatmak için bir fincan kullandığını, sonra da nazikçe köpürtmeye başladığını hissedebiliyordu. Nasırlı büyük elleri yavaş ve nazikti, parmak uçları

kafa derisini muhteşem bir masajla yoğuruyordu. Gözleri kapalı, zevkten inlememeye çalışarak keyfini çıkardı. Sonunda, "Benim için bacaklarımı da tıraş etmeyi teklif etmeyeceksin, değil mi?" dedi.

Elleri aniden hareket etmeyi bıraktı. Öyle uzun bir an boyunca bir durgunluk ve sessizlik oldu ki, onu bir şekilde gücendirip gücendirmedini merak etti. "Marcie," dedi sonunda. "Neden bacaklarını tıraş ediyorsun ki?"

"Kıllılar!"

"Ne olmuş yani? Kimin umurunda olacak ki?"

Bir an için bunu düşündü. Hiçliğin ortasında bir dağın tepesinde, Grizzly Adams'a benzeyen bir adamla birlikte, su tesisatı bile olmayan bir yerdeydi. Neden bacaklarını tıraş etsin ki? Ve

Koltuk altlarını mı? Sonunda, küçük bir sesle, "Yapardım." dedi.

Uzun bir iç çekişle nefesini bıraktı. Sonra saçlarını durulamaya başladı.

Kadın saçlarını havluyla kurularken, adam sandığından temiz bir gömlek çıkardı ve ona uzattı. Bu seferki, manşetleri ve yakası yıpranmış, düğmeleri uyumsuz, eski, yumuşak bir kottu. "Bunu giysen iyi olur," dedi. "Bu ekose fanila çamaşırhaneye gidip kendini atmaya hazır." Adam arkasını döndüğünde, kadın onu çıkardı ve gizlice kokladı.

"Ukala herif," diye mırıldandı nefesinin altında.

Küvet doldurulduktan ve kendi banyosu için büyük tencereleri yeniden doldurup ısıtmaya başladıktan sonra yanından ayrıldı. Gerçekten de bacaklarını tıraş ederken kütüklerin ısıklarını ve gümbürtülerini duyabiliyordu. Ve koltuk altlarını. Islık sadece anlamsız bir cıvıldağa değildi, o yetenekliydi. Melodi netti, kıvrımlar ve kıvrımlar ve her şey. Şarkı söylemeyi özlemişti ama bugün sadece ısılık çalıyordu.

Adam içeri döndüğünde, kadın yeni gömleğini giyiyordu. Uyumsuz düğmelere baktı, sonra Düğmelerini kaybettikçe değiştirmesi gerektiğini fark etti ve en eski kıyafetlerini bile mümkün olduğunca uzun süre işlevsel tuttu. Çok tuhaf bir adamdı. Saçı sakalı birbirine karışmış, taşralı, şeytana pabucunu ters giydiren bir yaşam tarzına sahip olmasına rağmen eski, yıpranmış kıyafetlerine kıskançlıkla bakıyor gibiydi.

Şaşırtıcı bir şekilde, onun rutinini aynen taklit etti, ikinci ve üçüncü bir tencere su pişerken saçını ve sakalını köpürtmek için lavaboya eğildi, ancak bunu çıplak göğüsle başardı. O bunu yaparken kütüphanedeki kitabını okumaya çalıştı, ama kendini sürekli olarak o geniş sırtını, o sıkı göğüslerini görebilmek için örtülerin arkasından bakarken buldu.

erkek poposu. Vücudunun kondisyonunu oldukça yüksek tuttu.

Giysilerinin altında gizlenmişti ama gerçekten de bir tanrının vücuduna sahipti. Yaptığı işle bu kadar güçlü olmasına şaşmamalı. Her zaman ağaç keser ve kütük kırardı, kamyonuna her gün en az bir kordon odun yüklüyor, sonra Steroid almış bir güreşçi gibi kesilmişti.

Onu daha önce gördüğünde, dönmüştü. fiziğini takdir edemeyecek kadar çabuk uzaklaştı. Saç ve sakalının çok gür ve dolgun olduğu göz önüne alındığında Sırtında kıllar olan bir goril bekliyordum. Ama hayır, sadece geniş ve sert kıllı bir göğüs, küçük kavunlar gibi pazılar, geniş ve kaslı bir sırt, dar bir bel vardı. Her iki üst kolunda da dövmelemler vardı; sağda bir kartal, solda ise USMC yazan bir pankart.

Başındaki saçları geriye attı, düzeltti ve Banyo suyu ısınırken eski bir fırçayla sakalını taradı. Sonunda tüm bunların nedenini anlamıştı.

Mutfak dolabının yanına büyük tencereler yığılmıştı - tek bir sakın olduğu için büyük yemekler pişirmek için değil, su ısıtmak için.

Belli ki at kuyruğunu ve sakalını kesmiş. Ara sıra. Sadece merak ediyordu, hiç gerçek bir fark yaratacak kadar kırpıyor muydu, yoksa delirmesine izin verip bazen alttan bir iki santim kesiyor muydu? Saçları da sakalı da bol ve gürdü, bol bukleleri vardı, Başındaki saçlar açık kahverengi, çenesindeki saçlar ise kızıl kahverengiydi. Sağlıklı olan kahverengi kaşlarıyla, kaşlarını çattığında canavar gibi görünüyordu.

Belki de tüm bunlar saklanması bir parçasıydı. Dağlara saklanmış, o esrarengiz kızıl sakalının ardında gizleniyordu. ve kalın kahverengi saçları vardı.

Elinde kitabıyla kendini kanepeye bıraktı. dizlerini kaldırdı. Adam suyu küvete boşaltıp kemerini çözmeye başladığında, kadın kanepeye çöktü ve kitabı yüzünün tam üzerine koyarak onu kör etti.

kazara ona daha fazla baktı. Onun kıkırdadığını duydu. "İşim bittiğinde sana söylerim" demeden hemen önce hafifçe. Suyun şırıltısını ve çalkalanmasını duydu ve on dakika geçmeden adam "Bitirdim" dedi. Ama kadın ona bir fazladan birkaç dakika. Onu kandırmak için yeterince aykırı davrandı.

Kirli giysileri toplayıp bir çamaşır torbasına doldurduğunda, birkaç kot pantolon, dört çift çorap, iki sweatshirt ve birkaç eşofman altını çevirdi.

İç çamaşırlarını kendine sakladı. Ertesi sabah adam gittiğinde, kadın büyük bir tencereyi Odun sobasını yaktı ve nihayet biraz daha ısındığında, kendi iç çamaşırlarını lavaboda yıkadı ve külot ve sütyenlerini sobanın önünde kurumaları için küvetin kenarına astı. Çok acil bir ihtiyaçtan dolayı tuvalete gittiğinde, büyük demir tavayı da yanında götürdü. Eğer o canavar dişlerini göstererek tekrar ortaya çıkarsa, onu gelecek haftanın ortasında. Avcı olmayabilirdi ama zamanında çok iyi bir softbol oyuncusuydu. Sonra yorgun ve öksürüklü bir halde ilacını aldı ve uyudu.

Elinde, içinde düzgünce katlanmış giysiler bulunan uzun, dikdörtgen bir karton kutuyla içeri girdi. Kutuyu yere koydu.

mayolarından birini giydi ve küvetin kenarından bir çift külot kaldırdı. "Umarım kendini daha iyi hissetmeye başlamışsındır," dedi. "Bu kadarını yapabileceğimi sanmıyorum. Yaşlı Raleigh muhtemelen mezarında dönüyor..."

Kanepeden fırladı ve tam olarak kurumamış olsalar da tatlılarını kaptığı gibi çantasına tikiştirdi.

O akşamki yemekte haşlanmış patates, birkaç taze, yumuşak pişmiş yumurta ve kalın jambon parçaları vardı. Sonra yemek yerken biraz konuştular: günü, müşterileri ve rutini hakkında, ama sonra, onu buraya getiren konulara girmeden önce, biraz okuyup uyuyabilmesi için sessizlik zamanının geldiğini söyledi. Kadın bunu kabul etti

Tartışmasız - uzun süre yalnız yaşamıştı ve bu onun kaba ya da zalim olduğu anlamına gelmiyordu.

Küçük şeylerden zevk almaya başladı. bastırılmış kahkahalar. Kimse buna gerçek bir kahkaha diyemezdi, ama kız ona ukalaca bir yorum yaptığında eğleniyordu. Zaman zaman ona gülümsüyordu - gür kızıl-kahverengi sakalının ardında güzel, sağlıklı dişleri vardı.

Ama giderek yalnızlaşıyordu. Onun sessizliğini bekleyip bekleyemeyeceğini merak ediyordu.

Bir öğleden sonra çok dikkat çekici bir şeye tanık oldu. Odunları kamyonu yığarken ıslık çalıyordu ve sonunda şarkı söylemeye başladı, önce sessizce sonra daha yüksek sesle, o inanılmaz ses kalbinin çarpmasına neden oldu. Birdenbire tüm sesler kesildi; artık ne odun vardı, ne de şarkı. Ve yine de

kapı açılmadı. İlk başta adamın tuvaletten geçtiğini düşündü ama zaman uzadı. Sonunda

ön kapıdan çıktı ve sessizce kulübenin etrafına baktı.

Kulübenin yanında lan'ı gördü. Adam

Bir metreyi aşan kocaman, güzel bir boynuzu olan çok iri bir geyiğin önünde duruyordu. Eli dışarıdaydı ve lan geyikle yumuşak bir şekilde konuşuyor, diğer eliyle de çenesini okşuyordu.

O anda donup kalmış, lan ve geyiğin en iyi arkadaşlar gibi bu sessizliği nasıl geçirdiklerini sessizce izliyordu, birlikte arkadaşça zaman geçirdik. Bu adamda en ürkek vahşi yaşamı bile sakinleştiren bir nezaket vardı. Acaba onun doğasının bu yönüyle hiç temas kurabilecek miydi? Sadece onu korkutan insanlara mı kükrüyordu?

Geldiğinde onu geçmişle korkutmuştu. Bunu tekrar yapmamak için çok dikkatli davranmıştı. Biraz zaman, biraz daha güven ve o eski meselelere dikkatlice yaklaşacaktı. İsteddiği son şey onu incitmekti. Onun iyi bir insan olduğunu biliyordu.

Bir baba bu adama nasıl soğuk bakabilirdi? diye sordu kendi kendine. Nasıl?

Geyik birkaç adım geri gitti, döndü ve ağaçların arasına geri döndü. Ian işine geri döndü ve onun orada durduğunu gördü. Ona doğru yürüdü.

"Dostum Buck'ı gördün," dedi. "Dışarıda çalışırken cebimde bir elma taşıyorum. Bazen ortaya çıkıyor. O gelmeden önce elma yumuşamaya başlarsa, onu yerim."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Marcie büyülenmiş bir halde sordu.

"Bu bir numara değil. Onu gençken buldum. Bir avcının kurşunuyla yaralanmış, annesinden ayrılmış, ürkmüş, kafası karışmış ve kanlar içindeydi. Ben de onu yakaladım sayılır. Yaşlı adam, Raleigh, gözlerinin hiç görmediğini söyledi. artık iyi değildi ve hiçbir şey yapamıyordu, ama yarası için bir şeyler yapabilirdim, ona bakabilirdim, ona bir birkaç elma ve gitmesine izin ver. Ben de öyle yaptım. Onu kulübeye kapattım, besledim, suladım, elma verdim ve iyi olduğunda serbest bıraktım. Hepsi bu kadar."

"Ve geri mi dönecek?"

"Düzenli olarak değil. Sadece arkadaşlarına söylemediği için mutluyum." Marcie elini göğsüne dayadı, duygulanmıştı. "Ian, Bu inanılmaz."

"Dikkatsiz davranma, Marcie. Eğer bir dondurucum olsaydı, onu vurabilirdim."

"Yapamazsın!"

Ona gülümsedi. "Geyik etini severim. Sen sevmez misin?" Jack'in ona verdiği acılı biberi, ağzında nasıl eridiğini düşündü. Ama "O kadar da değil!" dedi. Ve Döndü ve eve girdi, arkasından eğlenen kahkahaları geliyordu.

Kuşluk vakti, Marcie bir motor sesi duydu ve bunun Ian olmadığını anladı; motor çok yumuşaktı. Kabinin kapısını açtı ve hemşire Mel'in elinde çantasıyla büyük bir Hummer'dan indiğini gördü. "Merhaba," dedi Mel. "Kendini daha iyi hissediyor olmalısın."

"Çok teşekkürler," dedi Marcie. "Bu sefer yalnız mısınız?"
Mel kapıya geldi. "Bir uğrayıp nasıl olduğuna bakayım dedim."

Marcie ona güldü. "Buraya öylece uğrayamazsın. Burayı bulmanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum. İçeri gelin. Korkarım çay ve kurabiye hazırlayamam."

"Marcie, kız kardeşinle konuştum. Belki de sana anlatmam gerektiğini düşündüm."

"Oh, Tanrım. Bu konuda bir porsuk kadar acımasız mıydı? Tamamen çıldırdı mı?"

Mel biraz kıkırdadı. "Tamamen mi? Hayır. Ama bazı Bu ziyaret söz konusu olduğunda güçlü fikirler. Size nasıl geçtiğini anlatacağım."

Marcie kolunu iki sandalyenin bulunduğu masaya doğru uzattı ve Mel bir tanesini aldı. Direkt konuya girdi. "Sanırım istediğin şeyi yaptım. Ona Ian Buchanan'ı bulduğunu, onu ziyaret ettiğini ve bir süre kalmayı planladığını söyledim. bir sonraki gelişinde onu arayacağını söyledi. Açıkçası bundan daha fazlasını öğrendiğimi sanmıyorum. Eğer onu bulduysan ve onunla konuştuksan neden eve dönmediğini bilmek istedi."

"Oh, kutsal inek. Hayır, kutsal kardeş." Marcie başını ellerinin arasına aldı. "Şey, çünkü hastalandım ama bunu bilmesini istemem. Buraya bir ambulansla gelebilir. İstedیği zaman dağları yerinden oynatabilir. Ulusal Muhafızları harekete geçirmek Erin için imkansız olmaz."

"Ben de öyle bir izlenim edindim."

"Ama bu grip bir nimete dönüştü. Çünkü Ian çok yavaş yakınlaşıyor ve çok kötü alışmış. konuşacak kimse yok. Birkaç gündür burada olmak onu bana biraz alıştırdı. Savaş, rahmetli kocam Bobby, onu deniz kuvvetlerinden ayrılmaya iten sebepler, memleketi gibi konular hakkında konuşmadan bireysel hayatlarımızın sınırlarında dolaştık. Ama giderek yaklaşıyorum. Benimle takıldığı için tanışmaya başladık. Gerçekten yeniden tanıştık. Bobby'den hemen sonra iletişim halindeydik."

kısa bir süre incindi. Bu yüzden güven ve dostluk inşa etmeye çalışıyorum. Günün birinde benimle gerçekten konuşacak."

"Ve?"

Marcie omuz silkti. "Mel, bunu neden yapmak zorunda olduğumu bilmiyorum.

-Buraya böyle geldim. Bu sadece yapmadan yaşayamayacağım bir şeydi. Kocamın hayatını kurtaran adamı anladığımda-"

"Bir dakika," dedi Mel. "Kocanızın hayatını mı kurtardı?"

"Hi-hı," dedi Marcie. "Bunu Jack'e söylemedim mi?" "Sanırım söylemedin. En azından Jack bundan hiç bahsetmedi."

"Evet, öyle yaptı. Bobby'yi kurtarmak için hayatını tehlikeye attı ve bu sırada kendisi de yaralandı. Bobby'nin korkunç engellerle yaşaması Ian'ın suçu değil. Elinden gelen her şeyi yapmasını takdir ediyorum. Bunu anlayabilir misiniz bilmiyorum ama

Bobby'nin işlevsiz bir bedende çok uzun süre yaşamış olabileceği gerçeğine rağmen, etrafında neler olup bittiğinin farkında olmadan, ben-" Marcie gözlerini kaçırdı, gözyaşlarını yuttu ve yumuşak bir sesle, "Onunla biraz daha birlikte oldum. Onunla geçirdiğim zaman için çok minnettarım. Bu Bobby'ye haksızlık gibi görünebilir."

Mel derin bir nefes aldı. Jack onun ikinci kocasıydı; ilk kocasını vahşi bir cinayet sonucu kaybettiğinde dul kalmıştı. Bu olayı açıklamak bile istemiyordu. ayrıntılara girmede. Bunun yerine elini Marcie'nin koluna koydu ve "Tamamen anlıyorum" dedi.

"Başka şeyler de var. Bobby'nin Ian hakkında hissettikleri - ona ne kadar hayran olduğu mesela. Bobby, Ian'ın gelmiş geçmiş en iyi adam olduğunu düşünüyordu, onun gibi olmak istiyordu. Ve bu büyük adam her şeyden kaçtı ve herkes. Akla yatkın değil. Bir de çok aptalca bir şey var, beyzbol kartları. İkisi de çocukluklarından beri beyzbol kartları topluyordu ve çölde oturup bombaları ve keskin nişancıları ararken o aptal beyzbol kartlarından bahsediyorlardı. Bilmek istediğim şeyler var. Anlıyor

musun?"

Mel gülümsedi. "Anlıyorum," dedi sessizce.

"Tüm bunları Erin'e anlatmaya çalıştım ama anlamadı. Sanırım onun ilk endişesi ben olduğum için. Tek düşündüğü beni güvende tutmak ve son birkaç yıldır olduğumdan daha fazla zarar görmemi engellemek. Biliyorum lan asla açmayabilir

Buna hazırlıklı olmalıyım. Çok açık sözlü, hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyor. Her ne olursa kalbinde çok büyük bir boşluk bıraktı."

Mel dirseklerini masaya dayayarak, "Tamam," dedi. "Bu tür konularda çok fazla deneyimim yok ama biraz var. Kendim de çok fazla savaşa gitmiş bir denizciyim ve onun titrek, savunmasız bir tarafı var. Tüm tetikleyicileri bilmiyorum. Sonunda bu şeylerle yüzleşmeye karar verdiğinde seni riske atmak istemem-"

"Kendini kaybetmeyecek," dedi Marcie. "Aslında bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum ama o işkence görmüş bir adam değil.

Belki birkaç yıl önce öyleydi ve belki o anılar hala rahatsız edici, ama şimdi sadece dağlarda yaşayan bir adam...

basitleştirilmiş bir yaşamda... ve yalnız yaşıyor.

Göründüğünden daha az karmaşık. En azından benim fikrim bu."

"Biliyorum. Şarkı söylüyor," dedi Mel gülümseyerek.

"Sadece bu değil. Benimle başka şeyler hakkında da konuşuyor.

Ona kulübeyi veren yaşlı adam hakkında, ziyarete gelen geyik hakkında. Benim için saçımı yıkadı. Banyo yapabilmem için su ısıttı. Kütüphaneye gider ve her gün kitap okur -bomba yapımı ya da zehir yapımı ile ilgili kitaplar okumaz- büyük bir biyografi yığını vardır. Zeki biri. Benim görmemi istemediği bir espri anlayışı var - eminim benden hoşlandığı gibi yanlış bir izlenime kapılacağımı düşünüyor."

"Hala-"

Marcie başını sallayarak, "Hayır, tetikte falan değil," dedi. "Bazı nedenlerden dolayı yalnız kalmanın kendisi için daha iyi olduğunu düşünüyor... Eninde sonunda bunu anlayacağım."

"Marcie, sanırım kız kardeşinin bu konudaki zamanı

tükendi.
Buraya gelip seni almasını önerdi."

Marcie sertleşti. "Ona yapmamasını söyledin mi?"

"Ona seni kendim gördüğümü ve iyi olduğunu söyledim. Ama yalan söyledim, iyi değildin. Ateşin vardı, öksürüyordun ve-"

"Ve benimle ilgileniliyordu! Ben iyiyim! Bacaklarım bile tıraşlı!" Mel yüzünde sorgulayıcı bir ifadeyle doğruldu. "şakaydı, bacaklarımı tıraş etmek istemiştim ve o da bunun burada, ormanda ne önemi olduğunu merak etmişti. Ama traşlılar, lanet olsun!"

Mel gülümsedi. "Rahat mısınız?" diye sordu.

"Buzdolabı ya da su tesisatı yok," dedi Marcie. "İlan sabah altıdan öğleden sonraya kadar yok ve sonra kamyonunu yeniden yüklüyor, bu yüzden onu akşam yemeğine kadar görmüyorum. Her zaman bir şeyler pişir ve konuşuruz. Akşam yemeği sırasında, ki bu erken oluyor, ve sonra sessizlikten hoşlanıyor, böylece her zaman yaptığı gibi kitabını okuyup uyuyabiliyor. Yalnızım ve Medium ve Men in Trees'i izlemek istiyorum. En sevdiğim CD'leri ve DVD'leri istiyorum - eskiden ayda bir Love Actually izlerdim. Rahat mısınız? Onu aradığım ve arabamda uyuduğum zamandan daha iyiyim ama-"

"Arabanda mı uyuyordun?" Mel hayretle sordu. "şey, param azalıyordu. "Param azalıyordu. ona. Erin'e bundan bahsetmemeliyiz..."

"Bu tam olarak tıbbi bir iş değil," diye uyardı Mel.

"Eminim bir şekilde öyledir. Bahse girerim hastalanmama yardımcı olmuştur!"

Mel sadece gülümsedi. Uzandı ve çantasını aldı.

"Ateşinizi ölçebilir miyim, boğazınıza bakabilir miyim, göğsünüzü dinleyebilir miyim?"

"Evet, tabii... Öksürükten kurtulamıyorum ama kendimi oldukça iyi hissediyorum."

Mel meşguldü. Marcie'yi bir kez daha gözden geçirirken, "Sanırım İlan'a bir toplantı yapmak zorunda olduğunu söylemelisin.

telefon görüşmesi. Kız kardeşinle kendin konuş." "Ben sürebilirim. Sadece içeri gireceğim-"

"Kar lastiğiniz ya da zinciriniz var mı?"

"Şey-hayır, ama-"

"Ohhhh, Marcie. Senin o küçük VW'in dağdan kolayca kayabilir. Sen geldiğinden beri burada kar var, biraz da yağmur. Ne ağırlığın ne de çekiş gücün var. Biraz kuruyana kadar, Ian'ın eski kamyoneti gibi ağır bir şeyle kasabaya git. Ya da bana ne zaman şehre gitmek istediğini söylersin, ben de gelip seni alırım ama inan bana, o VW'yi şehre götürmek çılgınca bir fikir. Felaket olabilir. Ayrıca, gömülü gibi görünüyor..."

"Tamam, tabii. Belki önümüzdeki bir iki gün içinde onunla bu konuyu konuşurum..."

"Kesinlikle iyileşiyorsun, kızım. Bulaşıcı olduğunu sanmıyorum. Öksürüğüne dikkat edeceğiz ve sen de doktorun verdiği balgam söktürücüyü al. Ama göğsünüzün sesi iyi geliyor ve korkarım öksürüğün Bekle. Boğazınız hala biraz tahriş olmuş durumda ve ciğerleriniz drenajı temizlemek istiyor."

"Dinle, bir fatura var mıydı? Buraya gelmek için mi? İlaç için mi?"

"Halledildi," dedi Mel, eşyalarını toplarken.

"Ian?"

"Evet, aslına bakarsanız. Sanırım bu bir gurur meselesi olabilir. Neden birkaç saatliğine kasabaya gelmiyorsun, kafayı yemene engel olur. Bar sabahın erken saatlerinden akşam dokuz ya da ona kadar açık. İnsanlar sürekli girip çıkıyor.

gün. Oradaki ya da klinikteki telefonu kullanabilirsiniz." "Ah.

Fena fikir değil. Mel? Ağaç mı? Noel ağacı. Kasaba mı? Şimdi bitti mi?"

"Neredeyse bitti. Yapacak çok az şey kaldı. Korkunç büyük, biliyorsun. Çok güzel," dedi gülümseyerek. "Jack'e söyleme ama o yokken bir kiraz toplayıcısına bindim, ayak işlerini yapıyordum. Çok havalıydı."

Marcie şehre gitme konusunu açmak için akşam yemeğine kadar bekledi. Zamanlamayı mükemmel yapmak istiyordu.

Ama son kaşıktaki boş tabağıyla kalkıp ona sırtını dönebiliyordu. Yemeğin yarısında, "Odun satmaya gittiğinizde Virgin River yolunuzun dışında mı kalıyor?" diye sordu.

Tabağından başını kaldırdı, kızın gözlerine şaşkınlıkla baktı ve iyi kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Eğer zahmet olmayacaksa, beni şehre bırakırsanız sevinirim. Kız kardeşimi aramalıyım. Hemşire Mel'e onu arattırdım ve burada seninle olduğumu, telefon olmadığını ve kasabaya vardığımda onu kendim arayacağımı söyledim. Bunu yapmalıyım, böylece endişelenmez."

"Bu senin umursamaz ve deli olduğunu düşünen kız kardeşin mi?" diye sordu.

Ona gülümsedi. "Aynısı."

Sandalyesinin arkasına yaslandı ve kaşığını pilav üstü güveç tabağına bıraktı. "Eğer kendini daha iyi hissediyorsan, eve gitmeyi düşünmelisin. Beni buldun ve bana söylemek istediklerini söyledin."

Bir dakika boyunca dudağını çiğnedi. Sonra parlak yeşil gözlerini onun yüzüne kaldırdı. "İlan, burada yardımına ihtiyacım var.

Bunu benim için üzülün diye söylemiyorum.

gerekli. Ama Bobby'yi uzun zamandır kaybediyordum ve gerçekten de o öldüğünde, ben de

Hayatımın bir sonraki aşaması. Üç yıl boyunca o gittiğinde ne yapacağımı merak ettim. Olasılıkları düşündüm-okul, seyahat, belki biriyle çıkmak. Sabahlarım ve akşamlarım boş olsun... Ne olursa olsun. Ama benim için işe yaramadı. O artık Bir yıl geçti ve ben tamamen sıkıştım. Düşündüğüm şeylerin hiçbirini yapmak istemiyorum. Hayatıma devam edemiyorum ve bu sadece keder değil. Sanki bitmemiş bir iş varmış gibi. Burada seninle olmak -doğru olan bu-

"Hasta olduğun için hâlâ buradasın!" dedi çok sinirli bir ses tonuyla.

"Evet, seni tekrar tanımaktan memnun olmayacak kadar hasta değildim. Yeniden tanışmak gibi bir şey. Yardımcı oluyor gibi hissediyorum."

"Yeniden tanışmak mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Yere baktı. "Seni tanıyordum. Bobby gibi değil- ama mektuplarında senden bahsediyordu ve sonra birkaç mektuplaşmamız oldu, sen ve ben. Birbirimizi tanıyormuşuz gibi hissettim. Arkadaşmışız gibi. Sen bağlantısın-"

Ellerinin avuç içleri masanın üzerine, onu yerinden sıçratacak kadar sert bir şekilde indi. "Ama her şeyin üzerinden geçmek istemiyorum. Bu!"

"Biliyorum!" diye bağırdı ona. "Tanrım, senden bunu yapmanı istedim mi? Bazen çok inatçı olabiliyorsun! Bunca zaman nasıl oldu da Kavga edecek birini, ha? Sorunların olduğunu biliyorum ama sence beş saniyeliğine kendinden başka birini düşünebilir misin? Konuşuyoruz ve bu bazı şeyleri anlamama yardımcı oluyor. Eğer gitmemi istiyorsan, giderim. Ama biraz daha kalmama izin verirsen, kendimi iyi hissedene kadar- Kahretsin." Bir elini vahşi, ateşli saçlarında gezdirdi. "Ne zamana kadar bilmiyorum! Bitmemiş işimin bu kısmının bittiğini hissedene kadar. Ben olacağım

Yiyecek almaktan ya da ev işlerine yardım etmekten memnunum ama kız kardeşimi aramak için şehre inemiyorum çünkü aracımda zincir ya da kar lastiği yok." Bir nefes aldı. Yutkundu. "Söyleyeceklerim bu kadar."

Ağzının bir köşesi kalktı. "Tüm söyleyeceğinin bu olduğuna emin misin?"

Arkasına yaslandı ve ona temkinli bir şekilde baktı. "Şimdilik."

Ağzının diğer köşesi hafifçe kalktı. "İnatçı küçük bir kadınsın, değil mi?"

"Sana söylemiştim," dedi çenesini kaldırarak. Ve muhtemelen en kötüsünü atlatmamı sağlayan şeyin bu olduğunu düşündü.

"Yemek almak ya da ev işi yapmak zorunda değilsin. Benim gibi huysuz bir ihtiyarın sana nasıl

yardım ettiğini anlayamıyorum."

"Şey," dedi, biraz yumuşamış ve biraz da kafası karışmış bir şekilde, "bunun nedeni-"

"Yarın odun teslimatı yapacağım. Bir yük ile erken giderim, boş dönerim ve yeniden yüklerim. O zaman seni kasabaya götürebilirim. Yükü teslim etmem birkaç saat sürer, sonra seni kasabadan alırım. Kasabada o kadar kalabilir misin? Nereye gideceksin?"

"Jack'in barında oturup kahve içeceğim."

"Önce ilacını al. Bu öksürük korkutucu olabilir."

Çok mutlu bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim, Ian." Ve işte o zaman anladı. Karşı çıkabilirdi ama geçmişin ayrıntılarının üzerinden geçmeye en az onun kadar ihtiyacı vardı. Ne kadar çok karşı çıktıkça daha da belirginleşti - içini dökmesi gereken çok şey vardı. Bunu zamanla halledeceklerdi. Sonra Ona Bobby'nin mektubunu gösterecek, aptal beyzbol kartlarını verecek ve kendini daha hafif hissederek eve dönecekti. Daha iyi.

Yedi

Ian, Virgin River'a girdi ve ağacın önünde durdu. Tanrım, ne ağaç ama, diye düşündü. Belli ki askerler için süslenmişti. Kesimi tamamlanmış gibi görünse de, kiraz toplama makinesi hâlâ arkasında duruyordu.

Marcie'ye "Beni iki buçuk saat sonra ara," dedi. "Seni bulmaya çalışmak zorunda kalmak istemiyorum."

Saatine bir göz attı. "Bekliyor olacağım," dedi. "Teşekkür ederim."

Sadece başını salladı. Ama onun barın verandasına çıkan merdivenleri tırmanışını ve sonra yavaşça kasabadan çıkışını izledi.

Bunu kendine itiraf etmek onun için çok zordu ama onun yanında olması ona garip bir rahatlık getirmişti ve nedenini bilmiyordu. Ona göz kulak olmak bir şekilde kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Karnının doyduğundan ve tehlikelere karşı korunduğundan emin olmak onun da işine geliyor gibiydi. Aslında çok fazla sorun vardı. Eğer o etrafta olmasaydı, yemek için bu kadar zahmete girmezdi. Dört gecedен üçünde sadece bir konserve açardı ama o hasta olduğu ve sıcak bir yemeğe ihtiyacı olduğu için elinden geleni yapardı. Ayrıca, birkaç kilo daha alması gerekiyordu. Onu aramanın, arabasında uyumanın ve muhtemelen öğün atlamanın onu zayıflatıp zayıflatmadığını merak ederek çok zaman geçirmişti.

Eve döndüğünde kızın orada olacağını ve onu rahatsız edeceğini bilmek, biraz acele etmesini sağladı işine, ev işlerine devam etti. Nedenini bir türlü anlayamıyordu; savaşıla, Bobby'yle ilgili o eski konuları açmayacağından emindi. Bunları düşünmek bile midesini bulandırıyor ve başını ağrıtiyordu. Ve yine de,

Kız kardeşiyle yaptığı bu telefon görüşmesinin, onun "Artık eve gitmeliyim" demesiyle sonuçlanacağına dair saçma bir korkusu vardı.

Ama bunun için endişelenmenin bir anlamı yoktu. Kız kardeşi ne derse desin yakında gidecek. Tatil boyunca onun kulübesinde kamp yapacak değil ya. evdeki insanlar. Kız kardeşi hakkındaki homurdanmalarını boş verin, en azından onu seven, ona değer veren bir kız kardeşi vardı.

Kasabaya götürölmek istediğinde ne demişti? Sadece biraz daha.

Bu, yaklaşık dört yıldır yaşadığı ilk ilişkiydi. Eski Raleigh sayılmazdı, o saf bir kölelikti. Eğer Adam ona bir dağın parçasını bırakmamış olsaydı, Ian, Raleigh'in son aylarda kendisine baktığı için minnettar olduğundan asla şüphelenmezdi. Ian düzenli olarak insanlarla görüşüyordu; hava güzel olduğuunda nakliye şirketinde çalışıyor, yakacak odun işini hallediyor, kütüphane gibi yerlere gidiyordu, ara sıra dışarıda yemek yiyordu. İnsanlar ona iyi davranıyordu ve o da karşılığında iyi davranıyordu. Ama hiçbir zaman yakınlaşmadı; hiçbir ilişkisi olmadı. Kimse onu onun gibi dürtmemişti, Kendine rağmen onu gülümsetiyordu.

Pumayla ilgili o olay -dış kapıyı açıp ona öyle bağırması- bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kedinin ona zarar vermesinden korkmuş ve onu uyarmak için kendi canını tehlikeye atmıştı. Birinin onu gerçekten önemsedini hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Belki de budur, diye düşündü. Marcie önemsedini sanıyor, çünkü Bobby için önemliydim. Bir şekilde tanışmış olsaydık, böyle olmazdı.

Ama şu anda bunun onun için bir önemi yoktu. Yabancı da olsa bu duygu hoşuna gitmişti. İki buçuk saat içinde onun için geri dönecekti ve o yarım kordonu Fortuna'daki bir dışçide, onu almaya geç kalmamak için saate dikkat ederdi. Ve istiflediği her kütükte, ailesinin onu hemen eve götürmenin bir yolunu bulmamasını umuyordu.

Marcie bara girdiğinde saat sabahın dokuz buçuğuydu ve etrafta kimse yoktu. Mutfaktan sesler duydu. Oraya geri dönmek zorunda kalacaktı.

Yine de telefonu kullandı, ama sallanan kapıyı yavaşça iterek açarken, içeri girmeden önce kapıyı birkaç kez tıklattı.

"Evet, hadi geri dönün," dedi biri. Bu yanıtı bir kadının kahkahası eşlik etti.

Çalışma adasının etrafında dört kişi toplanmıştı. İki çift. Aşçı Preacher ve ilk gün ağacın süslenmesine yardım eden Paige vardı. Ve bir de yerel polis Mike ve Otuz yaşlarında, beline kadar uzanan açık kahverengi saçları olan güzel bir kadındı. Mike'ın üzerinde kırmızı ve yeşil kremalarla kaplı bir önlük vardı. "Hey," dedi ona sırtarak. "Marcie. Denizcini buldun mu?"

"Vay canına," dedi şaşkınlıkla. "Mel gerçekten de hiçbir şey." Başını iki yana salladı. "Onu neredeyse bir hafta önce buldum."

Hepsi birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Her biri kıkırdadı. Anlaşılan hepsi Mel'i oldukça iyi tanıyordu. "Buradaki herkesi tanıyor musun?" Mike sordu.

"Vaiz, Paige, siz..."

Kolunu güzel kadına doladı ve kadın ona doğru eğildi. "Bu Brie, Jack'in kız kardeşi." Onun boynuna sokuldu. "Benim kızım."

"Nasılsınız?" Marcie birdenbire dünyadaki tüm sevgiyi kıskanarak, "Nasılsın?" diye sordu.

Brie başını salladı ve gülümsedi. "Memnun oldum," dedi. "Ee, o nasıl? Senin adam?" Mike sordu.

"O iyi," dedi. "Neredeyse dört yıldır bir dağın tepesinde yaşıyor. Oldukça sade bir yer ama hiç bu kadar güzel bir yer görmemiştim."

"Ve seni gördüğüne sevindi mi?" Mike sordu.

"Oh, evet," diye yalan söyledi. "Hemen hemen. Irak'ta yaşadıkları hakkında konuşmak zorunda kalmadığımız sürece sorun yok. birbirimiz için şirket." Omuz silkti. "Bana izin veriyor Biraz daha kal. Şey," dedi yere bakarak. "Kötü bir... soğuk algınlığına yakalandım. O da benimle kaldı. Bu yüzden ben de ondan yararlanmak." Yukarı baktı ve gülümsedi. "Bu konuda çok sabırlı davranıyor. Dinle, ödemeli bir arama yapmam gerekiyor. Birkaç günde bir kız kardeşimi kontrol edeceğime söz verdim. ve lan'ın telefonu yok."

"Buyurun," dedi Vaiz. "Doğrudan ara -telefon şirketiyle bir anlaşmamız var- sınırsız uzun aylık bir ücret karşılığında."

"Gerçekten mi?"

"Jack'in dört kız kardeşi ve bir babası var. Paige'in kız arkadaşları var," dedi omuz silkerek. "Çok fazla telefon görüşmesi yapıyoruz. Seninki ABD içinde olduğu sürece ücretsiz."

Paige çalışma masasının etrafından dolandı. "Marcie, eğer biraz mahremiyete ihtiyacınız olursa, dairemizden arayabilirsiniz."

"Sakıncası yok değil mi?" Marcie geri döndü.

"Hiç de değil," dedi. "Benimle gel. Sana yerini göstereyim."

Marcie Paige'i takip etmeye başladı, sonra tekrar gruba döndü. "Noel kurabiyeleri mi yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Paige ve Brie yapıyordu," dedi Mike. "Onlar biraz Bugün burada bir tür kadın olayı var. Bunu sadece dalga geçecekleri biri olsun diye yapıyorum. Ben taco ile çok daha iyiyim. Ve çok iyi carne asada yapabilirim."

Brie gülerek, "Neyse ki kurabiyelerimizi hazırladık," dedi. "Mike kendi pisliğini kendi yiyebilir. Acınacak halde. Bir Noel ağacını bile donduramayan birini kim duymuş ki? kurabiye."

"Kurallar," dedi Vaiz. "Erkekler bu konuda yardımcı olamaz çünkü hepsi benim bu sektördeki en iyi kurabiye çobanı olduğumu biliyor."

Paige onun elini çekerek, "Hadi Marcie," dedi. "Telefon hemen şurada."

Marcie kendisini küçük bir apartman dairesine götürmelerine izin verdi.

-Mutfağın hemen arkasında bir yatak odası ve oturma alanı vardı. Paige deri koltuk ve sandalyenin arasındaki yan sehpanın üzerinde duran telsiz telefonu işaret etti.

"Buyurun," dedi.

"Teşekkür ederim. Burada mı yaşıyorsunuz?"

"Uh-huh. Mel'le evlenip onun kulübesine taşınmadan önce burası Jack'in eviydi. Sonra ben John'la evlendim ve..."

"John?" Marcie sordu.

"Herkes ona Vaiz diyor ama onun adı John.

John Middleton. Ben de Paige Middleton," dedi gururla gülümseyerek. "Şimdi aramanı yap, sonra da biraz kahve ve kurabiye. Eve de biraz göndeririz."

Sonra Paige kapıyı çekerek Marcie'yi yalnız bıraktı.

Marcie bunun inanılmaz olduğunu düşündü. Daha önce hiç böyle insanlarla birlikte olmamıştı. Son derece cömert ve tatlıydılar. Kızın bu kadar çok şey öğrenmesinden endişelenmiyorlar mıydı?

dolapları ve çekmeceleri? Onu hiç tanımıyorlardı, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorlardı ama yine de hepsi ona yardım etmek, onu ağırlamak.

Derin bir iç çekti. Ian böyle insanların etrafında biraz daha fazla bulunmalıydı. Zamanından önce yaşlı bir huysuza dönüşüyordu. Telefonu kaldırdı ve Erin'in ofisini aradı.

Erin'in sekreteri cevap verdi ama Erin'in mahkemede olduğunu açıkladı. Marcie rahat bir nefes aldı. "Sorun değil Barb. Onu aradığımı, iyi olduğumu ve ziyaretimden çok keyif aldığımı ve birkaç gün içinde tekrar arayacağımı söyler misin? Çok memnun olurum."

"Ve her şey yolunda gidiyor mu?" Barb sordu.

"Kesinlikle. Mükemmel. Ama dışarıda bir arkadaşım da kalıyorum.

dağlarda ve telefon yok. Sadece şehre geldiğimde arayabiliyorum. Yani onu tekrar arayabilmem için birkaç gün daha geçmesi gerekecek. Ama ona buranın çok güzel

olduğunu ve iyi vakit geçirdiğimi söyle."

Ve sonra, ücretsiz olduğu için Drew'un cep telefonunu aradı. Üçüncü çalışta açtı. "Drew," dedi nefes nefese.

"Drew, onu buldum!"

"Söylenti bu," dedi kıkırdayarak. "İyi misin, Marce?"

"Çok iyiyim," dedi ama sonra beklenmedik bir şekilde öksürdü. Ve tekrar öksürdü. "Özür dilerim," diye özür diledi. "Öksürüyorum ama kasaba doktorunu gördüm ve biraz öksürük ilacı aldım. Endişelenecek bir şey yok."

"Kulağa pek de hoş gelmiyor, Marcie. Kaloriferli bir evde mi uyuyorsun?"

"Tabii ki." Güldü. "Ve bana tavuk yaptı çorba ve her şey. Sınıfta mısın? Sen çıldırmadan sana ondan bahsedebilir miyim?"

"Sınıftan çıktım, adam zaten sadece ders programını okuyor. Neden çıldırmamı dert ediyorsun ki? Onun nesi var?"

"Hiçbir şey. O iyi bir insan. Nazik ve yufka yürekli, ama konuşma savaşa çok yaklaşırsa biraz huysuzlaşıyor. O yüzden şimdilik bundan uzak duruyoruz. Ama Drew, o Başka bir şey! Onu bulamamama şaşmamalı; atkuyruğu saçları ve kırmızıya çalan kocaman, gür bir sakalı var. Benim kadar kızıl değil ama saçları kahverengi ve sakalları kahverengiden daha kızıl. Uzun zamandır burada tek başına.

-Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldığından beri. Birkaç işi var, avlanıyor, balık tutuyor, odun kesiyor. Onu tanımaya başlıyorum ve ondan hoşlanıyorum."

Sonra birden aklıma bir fikir geldi: Hoşlanıyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum.

"Yani," dedi Drew yavaşça. "Şehir dışındasın, izole edilmişsin, Telefonu olmayan bu adamla kalmak, bu adam biraz huysuzlaşırsa-"

"Birlikte iyi vakit geçiriyoruz ve onda tuhaf bir şey yok, tabii çok fazla saç saymazsanız. Ama buralarda bu o kadar da alışılmadık bir şey değil. Ve bu kasabada bir sürü denizci var. Hepsi bir şekilde bana göz kulak oluyor.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum." Bu bir

Beyaz yalan - kontrolü Mel yaptı, ama belli ki tüm erkekler ilgileniyor ve önemsiyordu. "Ve her şey yolunda."

Drew nefes aldı. "Ve eve geliyorsun?"

"Yakında," dedi. "Ona söylemeye fırsatım olmadı. Ona söylemek istediğim bazı şeyler var. Mektup ve beyzbol kartları hakkında. Ve bilmek istiyorum..." Sevdği her şeyi geride bırakarak neden böyle kaçıp gittiğini bilmek istiyordu. "Bazı şeyleri bilmek istiyorum."

Drew'un sesi babacanlaştı. "Peki ya bilmek istediğin şeyleri sana söylemek istemezse? Ona teşekkür edeceksin. ve eve gelir misin?"

Daha çabuk cevap vermeliydi. İki saatini aldı. "Tabii ki Drew. O iyi bir insan. Onu incitmek istemiyorum. Sadece bana kocam ve onun durumu hakkında bazı şeyler anlatması hoşuma gider. Ama eğer yapmazsa, onu rahat bırakırım."

"Erin çıldırıyor," dedi Drew. "Çıldırmanın eşiğinde. Her zaman bu kadar kontrollü olmasaydı, tırnaklarını ısırır ve saçlarını yolmaya başlardı."

"Onu aramaya çalıştım. Söyle ona, onu aramaya çalıştım ama mahkemede olduğu için seni aradım." Kendi kendine gülümsedi - harika bir aile pazarlığı! Aslında Drew'u Erin mahkemede olduğu için değil, Drew'la konuşmak iyi hissettireceği için aramıştı. "Ona her şeyi anlatabilirsin ve birkaç gün içinde tekrar arayacağımı da. Tamam mı?"

"Bu konuda bir şey gerçekten-"

"Her şey hayal ettiğimden daha iyi," diye araya girdi. "Tekrar temasa geçeceğim ve bu arada Erin'i biraz ilaç. Gerçekten, onun endişesinin yükünü taşımaktan nefret ediyorum. Yapmak istediğim şeyi yapmak istiyorum. Bu yüzden buraya geldim."

Drew iç çekti. "Biliyorum," dedi. "Sevmesem bile anlıyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Sınıfına geri dön. Seninle yakında tekrar konuşacağım."

"Seni seviyorum, tatlım," dedi.

"Seni seviyorum, küçük kardeşim." Ve telefonu kapattı.

Bir süre sessizce oturdu, sandalyenin yumuşak taba derisinde rahatladı. Bunun kendisiyle ne ilgisi olduğunu gerçekten anlamıyorlardı, ama Tanrım, onu neler olduğunu umursayacak kadar seviyorlardı, kendini bu yabancı adamın himayesine bırakarak hata yaptığından biraz korkuyorlardı. Erin'in sevgisi bazen zorlayıcı olabiliyordu, çoğu zaman olduğu gibi endişeye dayanıyordu, ama Drew'un çocuksu iyi mizahıyla dengelendiğinde, onlara sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyordu.

Onların sevgisi olmasaydı, içi çok boş olurdu.

Onları ne kadar özlediğini, evde onlarla birlikte olmayı ve hiçbir şey eksik değilmiş gibi tatillerini geçirmeyi ne kadar çok istediğini bilmiyorlardı. Ve bu Noel'de sadece Bobby eksik değildi; Bobby'siz ilk Noel'ini geçirmişti bile. Ian da kayıptı ve tüm bunları bir araya getirmek zorundaydı.

Marcie mutfak kapısından içeri adımını attığında bar en az yirmi kadınla doluydu. Masaların üzerinde sepetler, kutular, tenekeler ve plastik örtülerle kaplı büyük tabaklar vardı. Ellerin de kahve ve çay fincanları vardı ve mutlu bir şekilde sohbet ediyorlardı. Marcie kapının girişinde durmuş Odaya. Bu, daha önce sözü edilen kadın meselesi olacaktı; Ian onu almaya gelene kadar barda oturmasına engel olacaktı. Yapacak bir şeyler bulması gerekecekti.

"İşte buradasın," dedi Paige. "Kız kardeşinle güzel bir sohbet etmiş olmalısın."

Marcie, "Kız kardeşime ulaşamadım, ben de erkek kardeşimi aradım," dedi.

"Senin de mi bir kardeşin var? Çok şanslısın. Onlarla yakın mısın?"

Ağlamamak için kendini zor tuttu. "Çok," dedi başını sallayarak.

"Ne kadar harika." Paige onun eline uzandı. "Gel ve bazı kadınlarla tanış," dedi ve onu yanına çekerek Odaya. "Bu onların Noel kurabiyesi değişimi. Bu kadınlardan bazıları dünya çapında fırıncılar ama John'a söylemeyin. Kimsenin onu geçemeyeceğini düşünüyor ama inanın bana, inanılmazlar."

"Belki de izinsiz girmemeliyim...."

"Saçmalama, başımızın üstünde yerin var. Tabii... Yani, gidecek bir yeriniz varsa..."

Tek yapabildiği başını sallamak oldu. "Sadece... Tabii ki kurabiyem yok."

Paige sadece güldü. "Mel de öyle. Mel zar zor su kaynatabiliyor. Ben kurabiyelerimi barın mutfağında yaptım, Brie de öyle, ama Mel sadece 'Canı cehenneme, rol yapmanın faydası yok' dedi."

Tam o anda, odanın diğer ucundan Mel, Paige ve Marcie'yi gördü ve hemen yanlarına geldi. "Oh güzel, kasabaya geldiniz! Bu, kulübede tek başına oturmaktan iyidir. Ve burada olmak için ne güzel bir sabah; komşulardan bazılarıyla tanışabilirsiniz. Numune almaktan çekinmeyin. Ne dersin? Biraz kahve?"

"Bu çok harika olurdu," dedi Marcie. "Sadece parti bozan biri olabilirmişim gibi hissediyorum."

"Bu şehirde değil," dedi Mel gülerek. "İnsanlar yeni biriyle tanışmaktan her zaman mutlu olurlar. Aksi takdirde hep aynı eski yüzler olur."

Paige Marcie'nin eline taze, dumanı tüten bir fincan kahve tutuşturdu ve ardından Mel onu kadınlarla dolu odaya çekti. Marcie birçok kadınla tanıştı: Kasabanın mağazasını işleten Connie, kütüphaneyi yöneten Joy, ağaç kesme işinden tanıdığı Hope McCrea, Lilly Anderson ve kızları ile gelinleri. Lilly'nin başında örme bir çorap şapkası vardı ve Marcie gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etmekten kendini alamıyordu ama yine de gülümsemesi çok sıcak ve hayat doluydu. Mel, Marcie'yi yanından çekerken fısıldadı: "Kemoterapi. Saçları döküldü."

"Oh, ne kadar üzücü."

"Çok mücadele ediyor, üzülme."

"Az önce tıbbi bir sır mı söyledin?" Marcie sordu.

Mel başını salladı. "Lilly elimden geldiğince onun yerine açıklama yapmamdan hoşlanıyor."

Sonra başka kadınlar da vardı: çiftçi eşleri, kocasıyla birlikte üzüm bağı sahibi olan bir kadın, komşu kasabadan birkaç kadın. Tabii ki Marcie'ye onu Virgin River'a neyin getirdiğini sordular. O da

Oraya fırlattı, saf ve basit. "Kocam Irak'ta ağır yaralandı, deniz piyadesiydi ve geçen yıl öldü. Ordudaki en iyi arkadaşının buralarda yaşadığını duydum ve onu bulmaya geldim. Haberleri vermek için. Onu tanımak için."

"Peki ya sen?"

"Evet," dedi gülümseyerek. "Dağın tepesinde bir kulübede yaşıyor. Bugün bazı müşterilerine yakacak odun teslim ederken beni kasabaya bıraktı ve bir saat içinde beni alacak. O... O... Burayı sevdim," dedi sonunda. "Ağacına bayıldım!"

"Mel, Paige ve Brie bu fikri ortaya attılar. Her ne kadar bu yerel denizciler şu anda eylemin dışında olsalar da, hizmet eden erkek ve kadınlara hala yakın hissediyorlar" dedi.

Bir başkası, "Ona götürmeniz için size örnek bir tabak hazırlayalım," diye teklifte bulundu.

"Oh, yapmamalısın..."

"Ama bu hoşuna giderdi, değil mi?" Mel ona sordu.

"Çünkü bu kadınları iyi hissettirir. Bir süre ziyaret edin

-"Ben gözetlerim." Ve o hızla Mel gitti, Marcie'yi tek başına bıraktı.

Yanında onunla sohbet eden biri olmadan önce sadece bir saniye rahatsızlık çekti. Ona memleketi, rahmetli kocası, işi ve ailesi hakkında sorular sordular. Aklından onları konuşturmak için sorular sormak geçiyordu ama öyle olmadı; yeni gelen oydu ve onlar da merak ediyordu.

Ellerine plastik kaplı büyük bir tabak tutuşturulmuştu - odadaki diğerk tüm tabaklardan bir koleksiyon -Santa'lar, ağaçlar ve süsler; limonlu barlar, çikolatalı gevrekler, kekler; ince dilimli özel ekmekler, bolca çeşitli ikramlar.

Ve sonra genç bir kadın bara girdiğinde oda sessizliğe gömüldü. Uzun boyluydu, uzun kıvıltın rengi saçları vardı; elinde bir kutu kurabiye taşıyordu ve çok hamileydi. Gülümsemesi utangaçtı ve sessizliğin içinde yere bakıyordu. Arkasından çok uzun boylu bir adam içeri girdi. O da utangaçtı, diye düşündü Marcie, adamın biraz rahatsız görüldüğünü fark etti.

Ama bir an içinde garip sessizlik geçer gibi oldu ve odadaki kadınlar onun etrafını sardı, onu kucakladı, yanaklarından öptü. Mel bir kolunu ona doladı ve elini tutarak onu odaya getirdi. Herkesi selamladıktan sonra, kendi kurabiyelerini ikram etme ve ailesine götürmek üzere diğerklerinden birer örnek hazırlama işine girişti.

"Bu Vanessa," dedi bir ses.

Marcie döndü ve Brie'nin gözlerinin içine baktı.

"Kocasını birkaç hafta önce Irak'ta öldürüldü.

Bebeği yakında doğacak, sanırım altı hafta kadar sonra.

Babası ve erkek kardeşiyle birlikte şehir dışında kalıyor."

Marcie yutkundu. "Peki ya yanındaki adam?"

"Paul Haggerty, merhum kocasının çocukluğundan beri en iyi arkadaşı. Cenazeden beri burada çünkü Vanessa ondan bunu istedi. Vanessa'yı nerede görürseniz görün, Paul çok uzakta olmayacaktır. Bu zor dönemde kendini tamamen ona adamıştır."

Marcie zayıf bir sesle, "Bu... onun için çok iyi," dedi. Bir özlem acısı hissetti.

"Paul, Jack, Mike ve Preacher'ın en eski arkadaşlarından biri.

Bu adamlar gerçekten çok sıkı çalışıyorlar. Ve aile için her zaman ellerinin altındalar."

"Çok üzgün görünüyor," diye gözlemledi Marcie.

"Buna hiç şüphe yok," dedi Brie. "Eminim onun acısı da onunkine eşittir. Sekizinci sınıftan beri Matt'in en iyi arkadaşıydı." Sonra derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Tanrım, bebek geliyor. Ne büyük bir lütuf. Onunla tanışmak ister misin?"

"Bırakın arkadaşlarıyla birlikte olsun," dedi Marcie hemen. "Bu kadar kısa süre sonra bu şekilde ortaya çıkmak onun için kolay olmamalı..." "Tamam. O zaman izninizle," dedi Brie. "Gidip ona bir sıkışma. Geri geleceğim."

"Elbette," dedi Marcie. "Lütfen, acele etmeyin."

Ancak Paul sabırla kapının yanında dururken, odadaki kadınlar Vanessa ile meşguldü.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Vanessa elinde kurabiye koleksiyonuyla Paul'e döndü ve bardan çıkarken Paul kolunu onun beline doladı.

Kendi kurabiyelerini barın üzerine bırakan Marcie onları takip etti. Tam verandanın merdivenlerinin dibine gelmişlerdi ki, Marcie boğazını temizledi ve yumuşak bir sesle, "Affedersiniz... Vanessa?" dedi.

İkisi de döndü ve Marcie kendini öne çıkmaya zorladı. "Ben... ah... kaybınız için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim," dedi, gözleri hüznü olsa da tatlı tatlı gülümseyerek. Paul onu hiç bırakmadı. "Seni tanımıyorum, değil mi?"

"Hayır. Sadece ziyarete geldim. Ben de bir denizcinin dul eşiyim," diye idare etti. "Yaklaşık bir yıl önce oldu."

"Ah!" Vanessa aniden duygularının kendi kaybindan Marcie'ninkine kaydığını söyledi. "Çok üzgünüm!"

"Teşekkür ederim. Kocam dört yıl önce Irak'ta ağır yaralandı ve geçen yıl öldü. Ve duyduğumda... Vanessa, acının çok taze ve acı verici olduğu zamanları hatırlıyorum. Keşke şimdi sana yardımcı olabilecek bir şey söyleyebilseydim."

Çok nazikçe gülümsedi, diye düşündü Marcie. Sonra Vanessa'nın elini uzattı ve Marcie'nin kırmızı buklelerine dokundu. "Sanırım az önce yaptın. Bir şey söylemen bile çok hoştu. Buna gerek olmadığını biliyorum."

Marcie gözlerindeki yaşların sızısını hissederek, "Ama kesinlikle buna mecburdum," dedi. "İlk başlarda ne kadar zor olduğunu çok net hatırlıyorum. Senin adına çok mutluyum, sana yardım edecek iyi arkadaşların var, bir bebeğin olacak."

"Çocuk yok mu?" Vanessa sordu.

Marcie sadece başını salladı. Sonra Ian'ın eski kamyonetinin kaba motorunun kasabaya girdiğini duydu. Saatine bakma dürtüsüne direndi.

Vanessa kollarını Marcie'ye açtı ve Marcie kucakladı. Vanessa ona sarıldı ve Marcie gözyaşlarının aktığını hissetti. Pek çok neden vardı - kadın genç kocasını kaybetmişti, hamileydi, kocasının en yakın arkadaşı arkadaşı onun için oradaydı ve sonra-

Marcie gözyaşları arasında güldü. "Bebeğin tekmelediğini hissettim," dedi.

"Bir erkek," dedi Vanessa. "Ve çok aktif, Tanrı'ya şükür."

Marcie geri çekildi ve gözlerini sildi. "İşte benim aracım," dedi. "Yolun açık olsun."

"Teşekkür ederim. Adın neydi?"

"Marcie Sullivan. Sadece ziyaret için geldim. Ben gideceğim.

Yakında Chico'ya, kardeşlerimle ve eşimin ailesiyle birlikte tatil yapmak için eve döneceğim."

"Ziyaretinizin tadını çıkarın. Ve mutlu Noeller.

Nezaketiniz için teşekkür ederim."

Sonra Paul'ün Vanessa'nın büyük bir cipin yolcu koltuğuna oturmasına yardım edişini izledi.

Marcie, Ian'a parmağını kaldırarak ona bir dakika izin vermesi gerektiğini işaret etti. Bara geri koştu, kurabiyelerini topladı ve hızlıca vedalaştı. Sonra Ian'ın kamyonetine atladı. "Görev tamamlandı mı?" diye sormadan önce şehir dışına çıkıyordu.

"Kız kardeşim bağılydı, ben de küçük kardeşimle konuştum. Her şeyin yolunda olduğunu söyleyecek. Zamanlamam da harikaydı, Noel kurabiyesi alışverişine denk geldim.

Eve götürmek için bir tabak numune hazırlamakta ısrar ettiler."

"Mmph," diye cevap verdi. "Sanırım arkadaş edinmişsin." "Birkaç tane. Bu şehirde çok iyi insanlar var.

Bir ara onlara bir şans ver."

"O kadın mı?" diye sordu. "Yeni arkadaşlarından biri mi?"

"Sarıldığım kişi mi?" Marcie açıklığa kavuşturmak için sordu. "Senden başka gördüğüm tek kişi oydu," diye yanıtladı. "Vanessa. Soyadını alamadım. Onu kaybetti Kocasını birkaç hafta önce Irak'taydı. Onu tanımıyordum ama yine de başsağlığı diledim."

"Adam kocası değil miydi?"

"Adam..." Merhum kocasının en iyi arkadaşı, demek istedi. Bunun yerine, "Anladığım kadarıyla sadece iyi bir arkadaş" dedi.

Sekiz

Kalkıp işe gitmediğinizde ya da sizi haberlerle ve düzenli programlarla yönlendiren bir televizyonunuz olmadığında bir gün diğerine geçiyordu. Marcie'nin hiç bilmediği bir şey vardı.

Salı ya da cumartesiydi, ama fark etmezdi. Ian haftanın yedi günü çalışıyor gibiydi. Gribini tamamen atlattığını

hissetmesine rağmen -öksürüğün onu rahatsız etmesi dışında- yine de sabahları geç saatlere kadar uyuma eğilimindeydi. Kulübe, gündüz saatlerinin kısılması nedeniyle daha uzun süre karanlık kalıyor ve Ian sessizce dışarı süzülüyordu. Bazen kamyonetinin motor sesini duyuyordu -kendisi gibi huysuz olabilen bir motor-

ve bir süre yuvarlanıp uyumaya devam ederdi. Sonunda uyandığında Ian gitmiş olurdu ve o da etrafta dolanır, bir şeyler yer, sobaya birkaç odun atardı,

Kütüphanesindeki kitaplardan birini okurken, açıkçası dışlarının minesini sık sık dökülüyordu. Eğer bir biyografi okumak isteseydi, bu büyük olasılıkla olağanüstü bir kadın olurdu.

Ama bu sabah, Noel kurabiyesi alışverişinin ertesi günü, Ian'ı masanın yanında, çok farklı görünürken buldu. Üzerinde eski, yıpranmış iş ceketi yerine lacivert bir kot ceket vardı. Haki pantolon giymiş ve botları çok yıpranmamıştı. Ceketin altındaki gömlek beyazdı. "Bir süre dışarıda olacağım. İyi olacak mısın?

Kendini iyi hissediyor musun?"

"Ben iyiyim. Kendimi normale dönmüş hissediyorum. Yakacak odun mu satacaksın? Senin için geç değil mi?"

"Bu sabah başka bir şey var. Ama erken döneceğim."

"Ian, nereye gidiyorsun?" diye sordu, oturduğu yerden kalkarak.

Bir an için gözlerini kaçırdı ve sonra kanepeye yaklaşarak, "Kiliseye gidiyorum. Bunu arada bir yaparım. Geri geleceğim-"

"Bir kiliseye mi üyesin?" diye sordu şaşkınlıkla doğrulurken.

"Hayır. Hayır, hayır. Sadece bazen uğruyorum. Farklı yerlere. Hangisi olduğu önemli değil, pek değil."

Tüm dikkatini vermişti. "Hangi mezheptensiniz?" diye sordu.

"Hiç. Gerçekten. Kilisede bile büyümedim, dindar değildik. Bu sadece yaptığım küçük bir şey. Düzenli olarak değil. Geri geleceğim-"

"Lütfen, sizinle gelebilir miyim?" diye sordu.

"Marcie," diye inledi, neredeyse acı çekerek. "Bunu yapmayalım..."

Ama koltuktan atladı ve çantasının üstünden bir kot pantolon alırken neredeyse onu deviriyordu. "Gerçekten güzel kıyafetlerim yok... Sadece kot pantolon ve botlar var ama en son kiliseye gittiğimde oldukça gündelikti. Değil artık pek çok insan giyiniyor."

"Evde kalmalısın-"

"Hiç sorun çıkarmayacağım."

"Dinle, sana karşı dürüst olabilir miyim?"

Kot pantolonunu hızla yukarı çekti, adam arkasını dönene kadar bu sırada külotunun bir görüntüsünü yakalamış olabileceğini düşünmedi bile. "Bir kez olsun bana karşı dürüst olman eğlenceli olurdu." Gömleğini başından aşağı yırttı ve en iyi kazağını bulmak için spor çantasını karıştırdı.

Ona bakmadan, "Çok sessiz, geç giderim, arkada otururum. Düşmanca davranmam. Merhaba derim, Tanrı sizi korusun derim ve yoluma devam ederim. İnsanlar beni hatırlamaz, yılda iki kez bile aynı kiliseye gitmem. Bir kiliseye ya da başka bir şeye ait olmak istemiyorum, sadece bazen müzik dinlemek istiyorum. Ben bir katılımcı değilim-"

"Evet, sen yalnız birisin. Bunu biliyorum..."

"Yalnızlığı seviyorum, gerçekten ama her zaman insanlarla karşılaşıyorum. Yalnız yaşıyorum ve bir kiliseye, sendikaya ya da başka bir şeye üye değilim. Hepsi bu kadar. Dinlemeye gidiyorum. Belki içinde bir şey vardır. İlhama açığım."

"İyi, iyi. Sorun değil. Merhaba diyeceğim ve Tanrı sizi korusun," dedi kazağını başına çekerek. Kendine baktı - buruş buruş olmuştu. Adam arkasını döndüğünde onu tamamen değişmişti. Kanepeye oturdu ve siyah çoraplarının üzerine çizmelerini çekti. Adamın yüzündeki ifadeye bakılırsa, giyinmesi biraz daha zaman alırsa, adam onsuz gidecekti.

"Hayır. Hayır, işe yaramaz. Sen insanların konuşmak isteyeceği türden birisin. Arkadaş edinmeyi seviyorsun. bağlı ve ben değilim. Sadece evde kalacağım ve-"

Lavaboya koştu, ellerini ıslatmak için biraz su pompaladı. Onları biraz sakinleştirmek için vahşi buklelerinin üzerinde gezdirdi. "Beni de al, lan. Seninle oturmayacağım bile. Seni tanıımıyormuş gibi yapacağım. Sanki aynı anda orada olan kötü giyimli evsiz biriymişim gibi davranabilirsin. senin gibi."

"Marcie, keşke sana gerçeği söylememiş olsaydım. Sana kütüphaneden bir kitap getirmeme ne dersin? Bana ne istediğini söylersin."

"Kütüphaneye mi gidiyorsun? Tanrım, lütfen, lütfen, lütfen beni de götürür müsün? lan, neredeyse hiç Kulübenizi bulduğumdan beri her yerde! İnsanlarla konuşmak zorunda değilim. Gerçekten! Ama Tanrı aşkına, bana başka bir biyografi ya da benim için ne seçersen onu okutturma. Kilisede seninle oturmayacağım ve kütüphanede de sessiz olacağım!

Tanrım, sadece dışarı çıkıp insanların arasında bir şeyler yapmak istiyorum.

-Bir ay boyunca seni aradım ve bütün gün insanlarla konuştum, ta ki onlarla konuşmaktan nefret edene kadar! Şimdi bir süreliğine dünyada olabilsem... Söz veriyorum, seni rahatsız etmeyeceğim. Eğer yanlış bir şey yaparsam, bana istediğin kadar kükreyip bağırabilirsin." Ve sonra öksürdü.

"Hâlâ hastasın. Kendini dinle."

Nefesini tuttu. "Çünkü beni heyecanlandırdın. Gerçekten, ben iyiyim. Mel iyi olduğumu söyledi. Beni kontrol etti, bulaşıcı olmadığımı ve bir süre öksürüğümün olmasının alışılmadık bir şey olmadığını söyledi. Lütfen.

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen!"
"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Kadın ona gülümsedi. "Kiliseye giden biri için güzel bir dil."

Ian Fortuna'ya giderken yol boyunca hiç konuşmadı.
Gözlerini dikip

Marcie, yalvar yakar ilerlediğine göre, sessiz kalması ve ne yapıyorsa onu yapması gerektiğine karar verdi. söz vermişti. Bir Presbiteryen kilisesinin önüne geldiklerinde, Ian'ın önünde yürüyerek binaya girdi, bir program aldı ve arka sıralardan birine oturdu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Ian koridorun karşısındaki kendi sırasına oturmuş, sanki onu tanıımıyormuş gibi davranıyordu.

Yalnız kalmak istiyordu. Ve bu şekilde olabilirdi. Onun tuhaflıklarının kendisini üzmesine izin vermeyecekti. Bu yüzden sadece kutsal yazıları ve koroyu dinledi. Vaazı.

Aralık ayının ortasıydı, İsa'nın doğum hikâyesini incelemeye başlamanın zamanı gelmişti. Genelde Noel'de kiliseye gitmezdi, ta ki gerçek gün yaklaşına kadar ve hikayeden her zaman keyif alırdı - ahır, doğum, çobanlar ve bilge adamlar...

"Bir Hristiyan olarak, bir ilahiyatçı olarak, bir insan olarak beni yıl boyunca ilgilendiren şeylerden biri de bu yıldızdır," dedi bakan. "Bunun gerçek bir astronomik olay mı yoksa İsa'nın doğumunu duyurmak için ilahi olarak yaratılmış bir şey mi olduğuna dair pek çok varsayım var. Kutsal kitaptan yola çıkarak bunun ikincisi olduğuna inandığımı söylememi bekleyeceksiniz. Benim için daha önemli olan, bunun hareket halindeki doğa mı yoksa Tanrısal bir mucize mi olduğu değil, bugün bizim için ne anlama geldiğidir. Hristiyanlığın sembolüdür. Sadece çarmıha kadar. Bu bir ışık, rehberlik, önderlik, geçiş, anlayış ve aydınlatma armağanıdır.

"Hiç bir şey yapmak için harekete geçtiğiniz ama yön bulamadığınız oldu mu? Çok sık dua etmeyen ama aniden, çaresizce yardıma ihtiyaç duyan ve kendinizi dizlerinizin üzerinde bulan insanlardan biri oldunuz mu? Yıldız inançtır.

A

Kendimizden daha büyük bir gücün, fırsat verildiğinde bizi hedefimize götüreceğine olan inanç. Yıldız anlamdır, amaçtır, bize ilahi bir aydınlık verileceğine dair bir vaattir.

Yolumuz anlayış ışııyla dolsun diye

ve bizi tökezlemekten korur. İşte yıldızın mucizesi budur.

"Sevgi dolu, iyileştirici, bağışlayıcı bir mevsime girerken...

bir vaat mevsimine... pek çoğumuz o yıldızı bulmak için göklere bakacağız. Bence bazen o yıldız kalplerimizdedir. iyi."

Sürülerini terk eden bilge adamlar, krallar ve çobanlar hakkında biraz konuştu. Onlar güdülüydü. Bir görevleri, bir amaçları vardı. İnsanlar olarak çok farklıydılar, basit çobanlar, krallar, ama sadece zenginler güdülenmez ya da fakirler bir çağrının peşinden gitmez. Onlar sadece içgüdüsel bir tepkiye, olması gereken bir göreve yanıt verdi. Onların iyiliği için, dünyaya hoş geldin demek zorunda bırakıldıkları kurtarıcı için, herkesin refahı için yerine getirildi. Etraflarındakilere aptalca görünse de, görmezden gelinmesi imkansız bir itici güç olmalıydı. Hatta delice.

Bu kralların pılını pırtısını toplayıp

uzaklarda bir ahırda doğan özel bir bebeğin -dünyayı kurtarmak, insanlığı iyileştirmek için gelen- var olduğu gibi saçma bir fikre kapılmışlardı. Hizmetkârları ve askerleri akıllarını kaybettiklerini düşünmüş olmalılar.

Sonra onlara rehberlik eden yıldız geldi. Onları yönlendiren.

"Papaz cemaatine, "Bu bağış mevsiminde, bu yeniden doğuş mevsiminde yapmak zorunda hissettiğimiz bir şey var mı?" diye sordu. Etrafımızdaki insanlar kendi işimize bakmamızı ya da meseleleri oluruna bırakmamızı mı öneriyor?"

Sözleri birbirine karışmaya başlamıştı ve Marcie duyduklarının ne kadarının papazın vaazı olduğundan emin değildi,

ve ne kadar kendi aklı, kendi kalbi. Var mı

Açıklanamaz bir şekilde tamamlamaya itildiğiniz ve kendinizi zamanı geri çevirebileceğinizden daha fazla durduramadığınızı bir şey mi? Bu bir merhamet görevi mi, iyilik ve şifa için mi? Sevgi ve nezaket için mi? Çünkü kendinize sormanız gerekir

Bu. Bu, bir başkası pahasına kendi yaralarınızı iyileştirme mevsimi değil, sevgiyi yeniden canlandırma ve daha iyi bir dünyaya doğru ilerliyoruz. İsa'nın doğumu da bunu vaat etmiyor muydu? Daha iyi bir dünya?

O zaman kendimize sormalıyız - yolu görüyor muyum? Doğudaki yıldızı görüyor muyum-hissediyor muyum? Yönlendiriliyor muyum?

Marcie yanaklarında gözyaşları hissetti ve papazın şu sözlerini net bir şekilde duydu: "Hepimiz Tanrı'ya bizi doğru yönde yönlendirmesi, iyilik yapmamız, acıları onarmamız, kalpleri iyileştirmemiz ve af dilememiz için izin veren küçük bir dua edelim. Sonra da şarkı söyleyeceğiz."

Ama o zaten dua ediyordu ve olması gerektiği gibi Tanrı'ya dua etmiyordu. Duası başka birine gitmişti.

Bobby, yardım et! Burada olmam gerekiyor mu? Bunu yapmak için mi?

Çünkü o senin söylediğin her şeye sahip; güçlü ve yenilmez ama bir o kadar da hassas ve tatlı. Çok karmaşık, çok basit. Bazen mantıksız şeyler düşünüyorum.

Tapındaki para değiştiricileri şiddetle, savaşta kırbaçladı ve sonra aç kitleleri beş somun ve beş balıkla besledi.... En büyük tehdit benmişim gibi bana kükreyişini, sonra o koca geyiği elinden besleyişini bir görseydiniz... Yemin ederim, dağ aslanının araziye geldiği gün, kediye zarar vermemek için üzerine ateş etti.

Onu öldürebilirdi ve belki de öldürmeliydi. O iyi biri Bobby ve böyle bir şeyi gerçekten yapmadan yapamaz... Bobby, eğer onun dünyasını işgal etmem, hayatını bozmam ve onu mutsuz etmem yanılsaa, lütfen bana bir işaret ver. Bu doğru, onu eve getirmek istiyorum, ama onun da beni eve getirmesi gerek! Yemin ederim, tek istediğim doğru olanı yapmak, her şeyin nihayet yoluna girdiğini hissetmek ve hepimizin

Bizim için istediğin türden bir hayata. Lütfen Bobby, anlat bana! Dikkat edeceğim....

Başını eğmiş, kendisine söylendiği gibi Tanrı yerine ölmüş kocasına yalvarırken, cemaat ayağa kalkmış ve bir ilahi söylemeye başlamıştı. Gözlerini silmesi ve bir deli kadar

çılgın olduğumu düşünmesi bir anını aldı.

Bir yıldır ölü olan, ondan yıllar önce de benim için kayıp olan bir adama dua etmek. Gerçekten Bobby'nin Tanrı'dan daha hızlı bir cevap mı vereceksin? Ne tür bir deliyim ben?

Gizlice koridorun karşısındaki lan'a bir göz attı. Adam dimdik, uzun, gür ve gururlu duruyordu. Ve o değildi Şarkı söylemek! Tüm o çılgınca şeyler arasında. Sesini sadece kullanabileceği değil, aynı zamanda takdir edebileceği tek yer burasıydı ama yine de şarkı söylemedi. Ne korkunç bir kayıp. Onun muhteşem sesiyle bu cemaatin geri kalanını şaşırtmasını duyma özlemiyle doluydu. Yine de o sessizdi.

Gözyaşlarını geri çekti. Belki de o kadar da harika biri değildi. Belki de sadece bencildi.

Kendisi için ruhsal açıdan çok duygusal olan bu olayın onu neden öfkeliendirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve bunun üzerine kara kara düşünmedi; sadece kendine bunu aşmasını ve gitmesini söyledi Söz verdiği gibi. En azından bir şeyleri çözene kadar.

İlahi bittiğinde, hayır duası okundu ve Papaz ayini yönetirken, kiliseden ilk çıkanlardan biri de oydu. Papazın elini sıktı ve etkileyici vaazı için ona teşekkür etti.

"Sanırım seni biraz fazla etkiledi, kardeşim," dedi. "Bana dokundu, evet," dedi, kendini korumaya çalışarak Kokla.

"Gel buraya," dedi ve onu kollarının arasına çekip sarıldı. Oh, kötü fikir. Kendini tutmazsa hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayacaktı. Onu saran onun kollarıydı - bu onu zayıflatıyordu. Bobby nihayet onları terk ettiğinden beri milyonlarca rahatlatıcı sarılma yaşamıştı ama son zamanlarda sarılma deposu pek dolu değildi. O Çaresizce biraz güvenceye ihtiyacı vardı ve Bobby'ye dua ederek yalvardığı için kendini ne kadar gülünç hissetse de elini omzunda hissetmek onu rahatlatmış, ilerlemesini.... kalbinin sesini dinlemesini söyledi.

"Teşekkür ederim, papaz," dedi, kendini geri çekerek.
"Güzel bir vaazdı."

"O halde, teşekkür ederim. Onları hazırlama konusunda kendime güvenim yok. Zorlanıyorlar. Geri gel ve bizi gör."

"Elbette," dedi, kendini kaldırarak.

Gidip kamyonun yanında bekledi ve oradayken Ian'ın papaza doğru ilerleyişini, elini sıkmasını, onunla konuşmasını, hatta onunla gülmesini izledi. Ve şöyle düşündü: Ondan iki tane var! O çok yalnız görünen adam ve dünyada kendi yolunu gayet iyi çizmiş bir adam. Sadece onun dünyası farklı bir dünya; birçoğumuzun sahip olduğu o aceleci, yoğun talepler ve bağlantılarla dolu dünya değil. Onunki çoğunlukla sessiz bir dünya ve ilişkileri de aynı gibi görünüyordu. Onun tarzı hoşuna gitmiş gibiydi.

Onu ararken sormuştu.
muhtemelen yüz kişi Ian Buchanan'ı tanıyorsa ve cevap hep aynı olmuştu. "İsim bir şey çağrıştırmıyor." Ian muhtemelen kimse ona adını sormadan, o da hiç söylemeden, yeterince dostane bir şekilde hayatını sürdürmüştü.

Ian kamyonetin yanına gidip çalıştırdığında, "Papaz sana adını sordu mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Neden?"

Yani bu da bir parçasıydı. Bu ve etrafta dolanan resme hiç benzemediği gerçeği. "Sebebi yok, sadece merak ettim," dedi.

"Bence güzel, büyük bir kahvaltı yapmalıyız. Kütüphaneye gitmeden önce bir şeyler yemek ister misin?"

"Elbette," dedi
sessizce. "İyi misin,
Marcie?"

Omuz silktili. "Sanırım bir an için biraz duygusallaştım. Bir fincan sert kahve iyi gelecektir."

"Şanslısın, tam yerini biliyorum."

Elbette bir kamyon durağıydı. Ian burayla gurur duyuyordu. Dışarıda bir düzine on sekiz tekerlekli kamyon park etmiş olmalıydı ve içeri girdiğinde orta yaşlı, iri yapılı, ağartılmış sarışın bir garson merhaba dedi. tanıdık bir şekilde. "Hey, Bub-iyi misin? Seni bir süredir görmemiştin."

"Harika gidiyorsun Patti," diye cevap verdi. Büyük bir isim etiketi takıyordu, bu yüzden Marcie arkadaş olduklarını düşünemezdi. Ama Ian birçok yerde görülmüştü. Tesadüfe bakın ki, baktığı yerlerin hiçbirinde yoktu.

Patti kahvelerini doldurdu ve "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" dedi. "Evet, hanımefendiye karar vermesi için biraz zaman ver," dedi.

Patti gittikten sonra Marcie, "Sanırım her seferinde aynı şeyi alıyorsun?" dedi.

"Hemen hemen. Evet," diye itiraf etti.

"Tamam." Menüsünü inceledi. "Hazır olduğunuzda peynirli omlet alacağım."

"Kulağa hoş geliyor," dedi. Elini Patti'ye doğru kaldırdı.

Patti geldiğinde, "Hanımefendi için peynirli omlet, kırpın ve benim için-"

"Dört yumurta, domuz pastırması, sosis, patates kızartması, bisküvi ve sos, buğday tostı, portakal suyu ve yüzene kadar kahve," diye bitirdi.

Patti'ye gülümsedi ve bu kesinlikle bir gülümsemeydi. Marcie, ben Patti'nin yerinde olsaydım, bana çıkma teklif etmek istediğini düşünürdüm, diye düşündü. Ama Patti'nin tek söylediği, "Yakaladım seni, Bub." oldu.

İlk kahvesini içtiğinde Marcie kendine gelmeye başlamıştı. Hiçbir şey onu kafein kadar kendine getiremez, diye düşündü. Sıcak kahve, Ian'ın masanın üzerinde ısıtmaya bıraktığı şey değil.

Sabahları odun satmaya gittiğinde odun sobası yakardı. Ve bu iyi ve güçlüydü. Yanına geldi. "Ee, sen Patti ile arkadaş mısınız?" diye sordu.

"Patti yaklaşık iki ayda bir benim garsonum oluyor," dedi. "İşini iyi yapıyor."

"Neden kilisede şarkı söylemedin?" diye sordu

cesurca. Adam fincanını yere bıraktı. "İstemedim."

"Neden?"

"Bak, bana kibirli davranma. Lisede korodaydım. Lise müzikalindeydim, Grease'i oynamıştık. Fena olmayan bir sesim var. Koroya katılmak istemiyorum."

"Grease'de kimdi?" "Önemli değil."

"Kim?"

Elini ağzına götürdü ve bir şeyler mırıldandı.

"Kim?" diye sordu, daha yakına eğilerek. Adamın gözleri açıldı.

"Danny."

"Sen yıldızdın! John Travolta gibiydin ama daha iyi şarkı söylüyordun!"

Gözleri endişeyle etrafta dolaştı. "Orada biraz gürültü yaptın."

"Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim. Ama gerçekten... Hiç müzik eğitimi aldınız mı?"

"Askeri strateji okudum. Bunu bildiğini sanıyordum."

"Tamam, pardon, o yasak bölgeye değindim.

Ama İsa, sen bir tanrı gibi şarkı söylüyorsun! Bunun peşinden gitmeyi düşünmez miydin?"

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonunda şöyle dedi:

"Kendim için şarkı söylüyorum. Güzel bir şey. Zaman geçiyor. Beni kurtarmayacaksın, Marcie. Beni tepelerden çekip çıkaramayacak ve bir rock yıldızına dönüştüremeyeceksin."

Nutku tutulmuştu. Bir an için aklından geçen şey tam olarak buydu. Tam olarak bir rock yıldızı değil ama en azından ünlü bir şarkıcı. "Radyonun bile olmaması aptalca bir suç," dedi huysuzca. "Nerede yaşıyor olursanız olun, etrafınızda müzik olmalı."

Ve güldü.

Tabakları, Ian'ın kaptığı bir hesapla birlikte geldi. Kadın şaşkın gözlerle adamın kocaman kahvaltısına baktı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Vay anasını, otoparka girip ızgarayı yaktığını gördüler mi? Bu beş dakika bile sürmedi!"

Dudaklarını onun için bir gülümsemeye dönüştürdü.

"Verimli olmalarını seviyorum. Çalışıyorlar, işlerini yapıyorlar."

"Evet," dedi. "Hesabı bölüşelim. Param var."

"Biliyorum. Seksen dolar." Yumurtalarına yumuldu. "Gerçekten, kendi payımı ödemek isterim," dedi.

Tabağından bir sosisli köfte aldı ve onunkinin üzerine koydu. "Boş ver, ben hallederim. Bunu dene, tadacağın en iyi sosis köftesi."

"Belli ki yaptığınız işi yapmak için çok fazla yakıta ihtiyacınız var," diye yorum yaptı. Sonra köftenin tadına baktı. "Hmm, doğru. Çok haklısın."

Çatalını büyük bisküvi ve sosun içine daldırdı ve ona uzattı. "Al bakalım. Bu daha da iyi."

Bir an için hareketsiz kaldı. Adam onu çatalıyla mı besliyordu? Sonra ruh hali daha fazla dağılmadan çatala doğru eğildi ve bisküvi ile sosun tadına baktı. Kadın Mırıldanarak onayladı, gözlerini takdirle kapattı ve açtığı anda mutlu bir şekilde gülümsüyordu. Bu basit jestte o kadar samimi, o kadar cömert bir şey vardı ki, kalbine dokundu.

"Beğeneceğini biliyordum. Her şeyi asla bitiremem. Keyfine bak."

"Teşekkür ederim, lan," dedi sessizce.

Eureka Halk Kütüphanesi'ne girdiklerinde, "Biraz gezinebilir miyiz? Yoksa acelemiz mi var?"

"Nasıl hissediyorsun? Biraz öksürdün."

"Bir şeyler yapınca kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sen odun satarken beni meşgul edecek birkaç kitap almak istiyorum.

Ve ne istediğimden emin değilim."

"Acele etmeyin. Gazete okumayı severim" dedi.

Ve acele etmedi, lüks içinde. Rafları dolaşıyor, güzel kapaklı romanları alıyor, önce kapaklarını sonra ilk sayfalarını okuyor, seçim yapmakta gerçekten zorlanıyordu. Kalabalık koridorlarda yere oturdu.

Yeniden eğlencenin ortasında olduğu için mutluydu.

Bobby'ye klasikleri okuyordu, ondan çok kendisi için, ama kendi zevkleri daha yeni romanslara yönelmişti. Mutlu sonla biten, derin, duygusal aşklar. İşlerin yolunda gittiği.

Seçtiği kitap ne olursa olsun doğru kitap olmalıydı; elindeki tek oyalanma buydu. "Hazır mısın?" dediğinde ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Tabii. Bu üçünü alabilir miyim?"

"Gitmeden önce o kadar çok okuyacağını mı düşünüyorsun?"

Ona sadece gülümsedi. "Evet," dedi, bunun yarım bir cevap olduğunu biliyordu. Ya da daha az.

Ian kitapları kontrol edip kapının yanında beklerken, Marcie kütüphanecilerden biriyle sohbet ediyordu. Yumuşak bir şekilde konuşmaya başladılar ama çok geçmeden gülmeye başladılar, fısıldayarak birbirlerinin kollarına dokunuyorlardı. Adam bir kez boğazını temizledi ve iki kadın da ona baktı. Onlara ters ters baktı, sonra Yumuşak kahkahalar arasında sohbetlerine devam ettiler. Kısa sürede çok iyi arkadaş olmuşlar gibi görünüyorlardı.

Sonunda Marcie sarılmaktan vazgeçti ve Ian'ı kamyonete kadar takip etti. İçeri girdiklerinde suratı asıktı. "Bu işe karışmayacaktın. İnsanlarla takılmayacaktın. Her şey Bu."

"Ben yapmadım," dedi.

"Orası oldukça rahat görünüyordu. Sana söyledim, sen insanların tanımak, konuşmak isteyeceği türden birisin."
_"

"Merak etme, Ian. Kimliğini tamamen korudum. Ona kardeşim olduğunu söyledim."

"Harika," diye suratını astı. "Şimdi bana senin hakkında sorular soracak. Sana söyledim, ben arkadaş canlısı ve hoş biriyim ve sonra

devam et."

"Bunu yapabilirsin. Bunu gayet anlaşılır bulacaktır."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Şey, seni merak etti. Bazen ağır şeyler okumak istediğini ama pek sohbet etmediğini söyledi."

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet," diye açıkladı Marcie. "Zeki olduğunu ama pek sosyal bir hayvan olmadığını söyledim. Senden çok fazla gevezelik beklememesi gerektiğini söyledim, ama sen çok iyiydin ve senin yanında utangaç olmak için bir neden yoktu - görüldüğünden daha güvenlisin."

"Öyle mi? Peki onu buna nasıl ikna ettiniz?" "Çok kolay.

Senin aptal bir zeki olduğunu söyledim.

edebiyat ve daha pek çok şey, ama sosyal olarak oyununda değildin."

"Aman Tanrım!"

Öğleden sonra geç saatlerde güneşin alçalmaya başladığını fark etti. "Ian, en son ne zaman dışarı çıktın? Bira?"

"Uzun zaman oldu," diye mutsuzca homurdandı.

"Virgin River'daki Noel ağacını gece görmeyi çok isterdim. Bir bira içmek için oradan geçebilir miyiz? Biz bira içene kadar hava kararmış olabilir. Beni avlamaya gelmeden önce kız kardeşimi tekrar aramayı denemeliyim ve orada kullanabileceğim bir telefonu olan güzel küçük bir bar var."

"Ah, Marcie..."

"Hadi ama. Mükemmel bir gün geçirdik. Bunu olumlu bir notla bitirelim. Sana bir bira ısmarlayayım, belki biraz da Vaiz'in yemeğinden alırsın - rüya gibi yemek yapar."

"Vaiz?"

"Şu küçük bardaki aşçı."

"Büyük kalabalıkları pek sevmem."

Kadın ona güldü. "Ian, eğer tüm kasaba katılırsa, orada o kamyon durağından ya da

Kiliseye. Ayrıca, bana sürekli insanların etrafında olduğunu söyledin, sadece katılımcı değilsin. O yüzden hadi. Erkek ol."

Marcie ve Ian Jack'in barına girdiklerinde saat ancak beşti ve içeride yaklaşık yirmi kişi vardı. Ian kapının yanında durdu ve yeni çevreyi inceledi temkinli bir şekilde. Duvarlardaki avcılık ve balıkçılık kupalarını, loş ışıklandırmayı, sıcak ateşi fark etti. Tehditkâr görünmüyordu. Birkaç masada dostça sohbet eden ve kahkahalar atan insanlar olsa da Ayrıca kalabalıktan ayrı bir yerde içki içen ya da yemek yiyen birkaç yalnız adam da vardı. Bir tanesini yaşlı doktor olarak tanıdı; barda oturmuş, içkisini yudumluyordu ve tamamen yalnız kalmıştı.

Marcie doğruca bara gitti, bara yaslandı ve barmenle konuştu. Ian barın en ucunda, rahat edeceğini düşündüğü köşede boş bir yer gördü. Marcie'nin arkasına yaklaştı, onu oraya yönlendirmek istiyordu. Sanki onun yaklaştığını hissetmiş gibi döndü ve "Ian, Jack Sheridan'la tanış. Jack, Ian."

"Memnun oldum," dedi Jack. "Size ne getireyim?" "Bira?"

"Şişe mi, musluk mu?"

"Muslukta ne varsa," dedi Ian.

Jack birayı çekti ve Marcie'ye şöyle dedi: "Telefonu al, Marcie. Vaiz arkada." Sonra da Jack birayı Ian'ın önüne koydu.

Ian onu aldı ve barın köşesine çekildi. Sonra Jack'in birkaç içki hazırlamasını, birkaç bardağı parlatmasını, birkaç müşteriyle dostça şakalaşmasını, birkaç şişeyi düzenlemesini, bir küvet dolusu kirli bardağı mutfağa götürmesini ve Ian'ı, yaşlı doktoru ve bardaki diğer yalnız içiciyi tamamen görmezden gelmesini birkaç dakika ilgiyle izledi.

Barın diğer ucunda. Muhtemelen on dakika-

Marcie kız kardeşiyle çok ilginç bir konuşma yapıyor olmalı. Beni nasıl açıklıyor? diye merak etti kendi kendine.

"Bira nasıl?" Jack elinde bulaşık bezi, neredeyse boş olan bardağa bakarak sordu.

"Ben iyiyim," dedi Ian.

"Bana haber ver yeter," dedi ve arkasını döndü.

"Ah," dedi Ian, dikkatini çekerek ama tam olarak onu geri çağırarak.

Jack döndü, bir kaşını kaldırdı.

Sessizdi. "Sana beni yalnız bırakmanı mı söyledi?"

Jack küçük bir kahkaha attı. "Dostum, bir bar açtığında ilk öğreneceğin şey konuşurlarsa konuşmak, konuşmazlarsa susmaktır."

Ian başını öne eğdi. Belki buraya arada bir katlanabilirdi. "Eureka'daki kütüphaneciye beni aptal bir savant olarak anlatmaya çalıştı." Jack gülümsedi ve Ian garip bir duygu hissetti - komik bir hikâyeydi; komik bir hikâyeyi paylaşmayı severdi.

Hikaye. O olmadığı zamanlarda çocukları güldürürdü. onları çalıştırmak. "Beni aradığını söyledi mi?" "Söyledi."

Kendisinin bile bilmediği bir nedenle Ian, kendini bu dağlarda bulduğundan beri yapmadığı bir şeyi yaptı - onu biraz itti. "Sana benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

"Birkaç şey." "Ne gibi?"

"Mesela sen ve ben, yaklaşık aynı zamanlarda Felluce'deydik."

"Bilmeliydim. Sende o jarhead bakışı var. Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, o zaman hakkında konuşmuyorum."

Jack tembelce gülümsedi. "Şunu açıklığa kavuşturalım, ben de öyle."

"Merhaba Erin," dedi Marcie telefonda. "Sadece kontrol ediyordum."

"Marcie, Tanrım, nerelerdeydin?" diye sordu.

Marcie, Erin'in elinde telefonla volta atmaya başladığını hayal edebiliyordu; bu onun stresli olduğu ve kontrolü tam olarak sağlayamadığı zamanlarda yaptığı bir şeydi. "Nerede olduğumu biliyorsun.

Tam burada, Virgin River'da. Buradan çok uzakta değilim. Mesajlarımı almadın mı? Drew'la konuştum ve Mel Sheridan seninle konuştuğunu söyledi."

"Adını hiç duymadığım ve tanımadığım bir kadın aradı, evet," dedi. "Onunla kaldığını mı söyledi? Sen gerçekten onunla mı kalıyorsun? Telefonu bile olmayan bir yerde mi?"

Marcie derin bir iç çekti. "Sakin ol, telefona ihtiyacı yok. İnanılmaz bir manzarası olan bir tepede mükemmel konforlu bir kulübede yaşıyor ve eğer istersem kalmam için beni davet etti..."

"Sayılır mı? Eğer istersen? Marcie, neler oluyor?"

"Beni dinlemenı istiyorum, Erin. Dinle ve emir vermeyi bırak. Onu buldum, onu tanımak istiyorum, onu anlamak istiyorum. Her şeyi anlamak istiyorum. Her şeyi anlamak istiyorum. Ve bu zaman alır. Ve şu anda olmam gereken bir yer yok."

"Bu beni deli ediyor! Küçük kız kardeşim, ıssız bir dağda çılgın bir yabancıyla birlikte-"

"O deli değil! O iyi bir adam! Bana karşı çok cömert davrandı! Tamamen güvendedim ve bu konuda sizi endişelendirecek hiçbir şey yok. O her gün işe gider. Gündüzleri ve akşamları kulübeye döndüğünde biraz konuşuyoruz. Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Bugün kiliseye ve kütüphaneye gittik. Oyalanmayı bırak, bunu yapacağımı biliyordun!"

"Onunla konuşmama izin verin," dedi Erin. "Telefonu ona ver. Birkaç sorum var."

"Hayır," dedi panik içinde soluk soluğa. "Telefona gelemez - o dışarıda... restoranda.... Ben bir yetişkinim ve

beni kulübesinde kalmaya davet etmek için senin iznine ihtiyacı yok. Bana güvenmek zorundasın!"

"Bu güven değil ve bunu sen de biliyorsun, bu o! Onu tanımıyorum, tek bildiğim sen boğazına kadar Bobby'ye bakarken ve Ian Buchanan Kolordu'dan ayrılmışken arayıp sormadığı-"

"Bobby'nin hayatını kurtardı," diye karşılık verdi Marcie. "Kocamı kurtarmak için hayatını tehlikeye attı. Daha ne bilmem gerekiyor? Ona teşekkür etmek istiyorum, istiyorum-"

"Teşekkür etmek yaklaşık beş dakika sürer," diye araya girdi Erin.

"Artık bu konu hakkında konuşmayacağım. Seni birkaç gün içinde arayacağım ve bu arada sakinleşmeye çalışacağım. Erin, bunu benim için berbat etme!" Tek parmağıyla öfkeli bir hareket yaparak hattı kapattı.

Ve Vaiz'in o karanlık, düşünceli gözlerine baktı. Kaşlarını çatmasının altında dudaklarını kaldırmıştı. "Pekala," dedi Vaiz. "Bu hikayeye yeni bir bakış açısı. Kocanızın hayatını mı kurtardı? Yaşasın."

"Bildiğini sanıyordum," dedi.

"Tek bildiğim dul olduğundu," dedi. "Peki ya bu adam? İyi birine benziyor mu?"

Bir nefes aldı. "Vahşi hayvanlar onun elinden yiyecek."

"Bu bir gerçek mi?" Vaiz dedi ki. "Vahşi hayvanlara birçok evcil insandan daha çok güvenirim. Akşam yemeğine kalmalısın."

"Ben de öyle umuyordum ama neden?" diye sordu, bir önceki yorumu düşünerek.

"Bu gece köfte gecesi," dedi basitçe. "Şimdiye kadarkilerin en iyisi." "Oh."

"Ve bu özel bir gece. Mel, Jack'in karısı, ağaç için mükemmel bir süs buldu ve şimdi nihayet kiraz toplayıcıyı iade edebiliriz. Kasabanın yarısı aydınlatma. Çok daha erken gelmeliydik, ama üst kaplamayı onaylayana kadar bunu yapamazdık. Kadın baktı üç ilçedeki tüm melekler, ısıltılı toplar ve yıldızlar ve

hepsini reddetti. Ama Şimdi o aldı ve biz de onu
çalıŐtıracađız. Gelecek yıl daha erken bitireceğiz."

"Harika." Marcie gülümsedi. "Ağağa saat kaçta?"
Saatine baktı. "Yaklaşık bir saat sonra."

Dokuz

Marcie barda Ian'a katıldı ve yanına oturdu. Jack hemen oradaydı. "Size ne getirebilirim?" diye sordu önündeki barı silerek.

"Sanırım bir kadeh şarap istiyorum. Güzel bir şaraba ne dersin?

Merlot? Ve iki köfte yemeği. Ve ne yaparsan yap, bu adamın hesabı almasına izin verme. Onu ben davet ettim ve bu benim ikramım. Benim sıram. Buraya geldiğimden beri beni besliyor."

"Emin olabilirsin," dedi Jack.

Ian ona doğru döndü. "Uzun süre kalacağımdan emin değilim..."

"Eğer anksiyete krizi geçirirsen gidebiliriz. Ama biraz daha dayanabilirsen, bahse girerim köfte seni şaşırtacak. Bu aşçı, Vaiz? İnanılmaz biri. Kasabaya ilk geldiğimde onun geyik etli biberinden yemiştım ve neredeyse bayılacaktım, o kadar güzeldi ki."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Geyik eti mi yedin, Marcie?" "Geyikle bir ilişkim olmadı," dedi. açıkladı.

"Senin de benim geyiğimle bir ilişkin yok," diye belirtti.

"Evet ama benim seninle bir ilişkim var, beni iç çamaşırlarımla gördün. Senin de geyikle bir ilişkin var. Onu bana yedirirsen, arkadaşını vurup bana yedirmişsin gibi olur. Ya da öyle bir şey."

Ian birasını boşalttı ve dişlerini gösterecek kadar ona gülümsedi. "Ben olsam o geyiği vurmazdım," diye itiraf etti. "Ama bir dondurucum olsaydı, kardeşini vururdum."

Jack şarabını önüne koyarken, "Bu işte bir terslik var," dedi. "Avcıların avlarıyla ilişkiye girmemesi daha mantıklı olmaz mıydı? Ya da onların

Aileler mi? Boş ver, köftemi yemeden önce bunu düşünemem. Kim bilir içinde kimler var?"

Ian ona kıkırdadı. "Bir konuda haklısın. Burası fena bir bar değil. Daha önce hiç bakmamıştım."

"Söyledim ya," dedi şarabını yudumlar. "Ne hakkında konuşmak istersiniz?"

"Bütün gün konuştuk. Dört yıldır bu kadar konuşmamıştım. Sanırım sesimi kaybediyorum."

"Hiç bu kadar az konuşmamıştım..." "Ben de öyle düşünmüştüm..."

Tam o sırada Jack, havlularla tuttuğu iki buharlı tabak getirdi. Barın altına uzandı ve bir peçetelere sarılmış birkaç kap seti getirdi ve "Bir bira daha?" diye sordu.

"Neden olmasın?" Ian, dostça olduğu her halinden belli olan bir sesle konuştu. "Hanımefendi ısmarlıyor." Sonra da peçetesini kalçasına koydu.

Marcie uzun bir süre kalçasına baktı. Bu onun kafasını karıştıran türden bir şeydi. Ona alışana kadar biraz çılgınca görünüyordu. Hayvanlar âleminin çok az üstünde ihtiyaçları varmış gibi davranabiliyor, kabalaşmayı bir üst seviyeye taşıyordu. İş kıyafetleri içindeyken sanki zar zor geçiniyormuş gibi görünüyordu. Bir deli gibi hırlayıp homurdanabilirdi. Ama zeki bir diksiyonu, iyi bir sofrada adabı vardı ve her ne kadar çok sosyal ve sessiz biri olmasa da, insanların arasında olmakta hiç zorlanmıyordu. Son derece samimiydi.

Geçmiş, savaş deneyimleri yüzünden tamamen mahvolmuş, ulaşılması zor ve değiştirilmesi neredeyse imkansız bir adam bekliyordu - zor bir durum, ama kolay anlamak için. Onun yerine, oldukça normal birini buldu. Bu da onu cevaplardan çok sorularla baş başa bıraktı. "Yemek konusunda haklısın," dedi bir mırıltı ve

peçeteyi dudaklarına ve sakalına sürdü.

"Hmm," diye kabul etti, gözlerinin kapanmasına izin verdi, o kadar kremi ve harika patates püresinin tadını çıkarırken, onlar

ambrosia gibiydi.

Ian hızlıca bitirdi, arkasına yaslandı ve karnına bir tatmin edici bir ovma. Marcie tabağını Ian'a doğru iterek pes etti. "Ben bitirdim. Buyurun. Keyfine bak."

Gözleri büyüdü. "Emin misin?"

"Bekle," dedi aniden. Çatalını patates püresine batırdı ve dudaklarına götürdü. "Bunu dene."

Kaşlarını kaldırdı, sonra çatalı ağzına götürmesine izin verdi. Tadını çıkardı. Sonra dedi ki, "Sanırım daha iyi patateslerin var." Ve gülümsedi.

"Keyfine bak, Ian. Daha fazla yersem patlayacağım," dedi.

"Belki bir ısırık," dedi, o da yenilgiyi kabul etmek zorunda kalmadan önce çatalını birkaç kez daldırdı. Birkaç takdir dolu an boyunca sessizce oturdular, yemeklerini bitirdiler.

İçecekler, memnun. Mutluydular. Aklına geldi, mutluydular.

Memnuniyet aniden kesintiye uğradı. Mel kucağında bir bebekle bara geldi. Marcie onun hamile olduğunu biliyordu ama bir yaşından küçük bir bebeği olduğunu bilmiyordu.

Bebek bir kar tulumunun içindeydi,

Başından ayak parmaklarına kadar mavi kuşakla kaplanmıştı. Yüzündeki gülümseme muhteşemdi. "Jack! Millet! Vakit geldi. Preach'e söyle ocağı kapatsın ve Christopher'ı alıp gelsin. Hadi! Hadi, bizi bekletme!"

Ian, Marcie'yi sözsüz bir şekilde sorgularken gözleri kısıldı. "Ağacı ışıklandıracaklar," dedi. "Görmeyi çok isterim."

"Zilleriniz nasıl çalışırsa," dedi.

"Gelmiyor musun?"

"Burada oldukça rahatım."

Bakışlarıyla onu hizaya getirdi. "Keyfin bilir," dedi sonunda. Ve taburesinden kalkarak bardaki insanları dışarı çıkarken takip etti.

Orada müthiş bir kalabalık vardı; arabalar ve kamyonlar cadde boyunca çift sıra park etmişti. İnsanlar

Mırıldanıyor, gülüyor, birbirlerini selamlıyorlardı. Etrafta koşuşturan bir sürü heyecanlı çocuk vardı.

Marcie kendini kalabalığın en arkasında buldu, utangaçlıktan değil, ağacın tüm yüksekliğini görmek ve tam etkiyi almak istediği için. Ian'ın da yanında olmasını arzuluyordu ama onun isteksizliğini anlamak kolaydı. Kaybedilen sevdikler, istikrarsız yerlerdeki aileler, yalnızlık, acı tatlı hatıralar gibi karanlık anıları geri getirmek için tatiller gibisi yoktur.

Mel aniden onun yanındaydı ve bebeği sallıyordu.

Marcie biraz melankoliyle, "İlk çocuğunu beklediğini sanıyordum," dedi. Bir zamanlar geleceğinde bir aile görmüştü ama Bobby yaralandığında, Her şey gitti, tüm umutlar, hayaller ve fanteziler.

"Bu David, oğlum. Ben de beklemiyordum Yine bu kadar erken beklemiyordum ama olan oldu. Hamile kaldım." Güldü. "Bir ebenin işleri daha iyi idare edeceğini düşünürsün."

"Sanırım bundan memnunsun?" Marcie cesurca sordu.

"Alışmak biraz zaman aldı ama bebek artık hareket ediyor.

Bu en isteksiz anneyi bile değiştirecek gibi görünüyor. Nasıl gidiyor? Ian'ı şehre getirmişsin. Sonunda kız kardeşinle konuşabildin mi?"

"Ben iyiyim ve evet, Erin'le konuştum. Aşırı korumacıdır ama elinden bir şey gelmez. Benden yedi yaş büyük, küçük kardeşimden dokuz yaş büyük ve anne babamızı kaybettiğimizde o devraldı. On beş yaşımdan beri beni o büyüttü. Hayatımın her zor dönemini atlatmamı sağladı. Ona bu şekilde karşı gelmek beni gerçekten öldürüyor ama bunu yaptığım için pişman değilim. Bobby öldüğüne göre artık kendime gelmemi, özgürlüğümü hissetmemi, onun istediği her şeyi yapmamı istiyor.

Okula geri dönmemi, kariyer yapmamı, başarılı arkadaşlarından biriyle evlenmemi falan reddetti. O çok muhafazakâr, ben onun için biraz fazla çılgınım. Yaptığım bu şey yüzünden benim deli olduğumu düşünüyor."

"Ama sen deli olduğunu mu düşünüyorsun?" Mel sordu.

"Bazen," diye itiraf etti. "Ama geçen her gün kendim hakkında daha çok şey öğreniyorum. Yapış yapış olmak istemiyorum ama bu ruhani bir yolculuk. Bunun Ian'la ilgili olduğunu sanıyordum ama belki de Ian tam olması gereken yerdedir ve ben

Hayatımla ilgili bazı şeylerle yüzleşmesi gereken biriyim."

"Tatlım," dedi Mel. "Bu yapışkan değil. Zamanımız olsaydı, kendimi cezadan kurtarmak için yaptığım bazı çılgınca şeyleri anlatırdım."

"Bu iyi olurdu," dedi ve uzanıp bir parmak ucunu David'in pembe yanağında gezdirdi.

"Oh, bakın! Olacak," diye fısıldadı Mel. "David, bak," dedi bebeğin başını çevirerek. "Ağaca bak!"

Marcie, Jack'in elinde birkaç uzatma kablosuyla devasa ağacın arkasına çömelmiş olduğunu fark etti. Onları birbirine bağladı ve dünyanın en muhteşem ağacı canlandı. Yukarıdan aşağıya doğru uzanan kırmızı, beyaz ve mavi flamalarla süslenmişti; kırmızı, beyaz ve mavi toplar parıldıyordu beyaz ışıkların ortasında -milyonlarca beyaz ışık. Ve aralarında altın yıldızlar vardı. Ve yamalar, sadece Onları aydınlatan ışıltılı altın süslemeler, nöbet tutan yüzlerce askeri birliği temsil ediyordu. Ama Marcie'yi büyüleyen şey en tepedeki yıldızdı.

Genellikle Noel ağaçlarının tepesinde bulunan tipik altın yıldızlardan değildi; beyaz bir işaretti. Ve çok güçlüydü. Sanki gökyüzündeki gerçek bir yıldızmış gibi parlıyordu. Bir ışık yolu oluşturdu.

Elini boğazına götürerek oradaki gerginliği yakaladı. Muhteşemdi. "Şu yıldız," diye fısıldadı büyük bir hayranlıkla. "Biliyorum," dedi Mel. "Kasabadaki herkese o yıldızı arattım.

bunun gibi bir şey. Umarım evlerine giden yolu

aydınlatır." "Hepsinin," diye fısıldadı. "Hepsinin." Ve o Bobby'yi düşündü, mücadelesinden sonra nihayet eve dönmüştü. Ya Ian? Ian'ın da eve dönüş yolunu aydınlatabilir mi?

"Tüm birim yamalarını nasıl aldınız?" Marcie sordu.

"Jack ve çocuklar tüm eski arkadaşlarıyla temasa geçtiler. Telefon görüşmeleri yaptık, mektuplar yazdık ve faks çektik. Ağaç ani bir karardı. Bu civardaki çocuklar Kısa bir süre önce Jack ve bana çok yakın olan biri. Ve Vanni'nin kocası, Bağdat'ta kaybettiğimiz... Birkaç yıl önce Jack'in ekibindeydi. Bu onun için de. Ve karısı için. Bu bekleyemezdi. Yapmak için acele etmeliydik ve yaptık. Bütün kasaba yardım etti. Doktorun kliniği tam bir felaketti." Güldü. "Homurdandı ama sanırım bu onu gizliden gizliye mutlu etti."

"Gerçekten inanılmaz."

Ooh'lar ve ah'lar azaldı ve insanlar şarkı söylemeye başladı.

İlk ilahi "Sessiz Gece "ydi, sonra da "Uzaklarda". Marcie bara doğru baktı, lan'ı göremedi, Yıldızı görmek için onunla birlikte olmasını istiyordu. Gülümsedi

Onu barın verandasında, elleri pantolonunun cebinde, ağacın tepesine bakarken gördü. Ne olacaksa olsun diye düşündü. Söz veriyorum, buna engel olmayacağım.

İnsanlar yaklaşık yarım saat sonra uzaklaşmaya başladı, yaklaşık on tanınmış şarkıdan oluşan bir repertuardan geçmişti. Mel bebeğini bara götürdü.

Çok geçmeden Marcie sokakta sadece birkaç kişiyle birlikte durdu, hepsi de lan gibi ağaca yakından bakıyordu. verandadan izlemeye devam etti. Sonunda merdivenlerden inerek ağaca doğru yürüdü ve yanına giderek bir süslere ve birim rozetlerine yakından baktı. Onun ne göreceğini biliyordu; bir hatıra. Bir övgü.

lan ağacı çok uzun süre kurcalamamıştı ama bir an içinde bu askeri birlik armalarının her yerden geldiğini görebiliyordu.

Yüzlerce kişi o devasa ağacın tepesine uzanıyordu. Bu ona çok uzun zamandır hissetmesine izin vermediği bir şeyi hissettirdi. Gurur.

Marcie'nin öksürdüğünü duyunca hayal kırıklığına uğradı; öksürük bir havlama gibi geliyordu. Dönüp ona doğru gitti ve elini tutarak onu kamyonete doğru götürdü. "Öksürük ilacını yanında getirdin mi?"

"Hayır," dedi tekrar öksürerek. "Aptalca, biliyorum. Ama sen bunu fark etmeden önce kamyonetine binmek için acele ediyordum.

Gelmeme izin vermen için seni kandırmıştım-" Hızla kamyonete atladı ve adam direksiyona geçtiğinde bir spazm daha geçirdi. Sonra "Özür dilerim." dedi.

"Tam olarak ne için? Tüm yolu hackleyerek geldiğiniz için mi yoksa tüm gün boyunca kendinizi bana zorladığınız için mi?"

Adamın profiline baktı. Gözlerini göremediğinden ve yüzündeki onca saçtan, adamın eğlenip eğlenmediğini ya da kızgın olup olmadığını anlayamadı. "İkisi de."

"Bilerek öksürdüğünü sanmıyorum. Ve artık o gün için kızgın değilim. Güzel bir gündü."

"Gerçekten mi?" dedi. "Gerçekten mi? İyi vakit geçirdin mi?"

"Sayılır," diye rahatladı. "En sevdiğim bölüm kütüphaneciye benim aptal bir savant olduğumu söylemendi. Kendi kendine düşünüyorsun ayaklar."

Kendi kendine gülümsedi.

"Sanırım senin için fazla yoğun bir gün oldu," dedi. "Çok daha iyi gidiyordun, ikimiz de görmezden geldik. Orada birkaç gün boyunca gerçekten hasta olduğun gerçeğini. Sakin olman gerekiyordu."

"Dinlenmeme falan gerek yok. Ama o öksürük ilacını günde birkaç kez almam gerekiyordu ve ben bütün gün bıraktım. Dediğim gibi, düşünmüyordum. İyi olacağım." O Biraz daha öksürdü. "Eve gider gitmez ilacımı alacağım. Ian, hiç yalnızlık çekiyor musun? Yukarıda dağ?"

Aklına gelen ilk düşünce, hiç alışmadığım oldu. Ama o şöyle dedi: "Sessizlik gibi bir şeye bu kadar çabuk alışmak çok tuhaf. Yalnız kalmak gibi. Bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim."

"Bu geri dönmeyi planladığın anlamına mı geliyor? Chico'ya mesela? En azından saklanmayı bırakıp?"

Döndü ve ona baktı. "Marcie, ben bir süredir Saklanmak." Biraz şaşırmış görünüyordu. Tekrar yola doğru baktı. "Demek istediğim, bu yola ilk çıktığımda Çünkü nereye gittiğimi bilmiyordum ve nereye gittiğimi de kimseye söylemedim. Ama saklanmıyordum. Ehliyetim ve kayıtlı bir aracım var. Mülkün vergisini ödüyorum. İş yapıyorum.

çok resmi. Ama beni bulmak o kadar da zor değil. Kimsenin beni bulmak istemediği fikrine alışmanız gerekebilir. Kimse beni aramıyordu. Ama sen."

"Ama kontrol ettim, polise falan gittim. Birisi kayıtlı bir aracınız olup olmadığını kontrol etti, ancak bana sizin hakkınızda herhangi bir bilgi veremeyeceklerini söylediler-"

"Humboldt County'yi kontrol ettiniz mi? Çünkü o kulübe sınırın ötesinde, Trinity'de."

"Oh," dedi. "Oh." Biraz daha öksürdü; bir böceğin son kalıntılarıyla savaşırken, ilacınızı almadığınızda ve biraz yorulduğunuzda böyle olur. "Bir şey sorabilir miyim?" dedi dikkatle. "Neden buraya geldin?"

"Burayı hatırlıyordum. Çocukken babamla buraya balık tutmaya gelirdik. Annem ölmeden önce; ilgisini kaybetmeden önce. İlk kez gençken geldim, sonra ergenlik çağında. Burayı sadece kendi düşüncelerini duyabildiğin bir yer olarak hatırlıyordum. Böyle bir şeye ihtiyacım vardı. Düşük stresli bir şeye. Ve kendiniz de itiraf ettiniz, gerçekten çok güzel."

"Ve bu dört yıldan fazla bir süreye mi dönüştü?"

"Öyle oldu işte," dedi. "Deniz Piyadeleri'nde öğrendiğim bir şey

-Kendime fiziksel olarak meydan okumak benim için işe yarıyor. Kendimi zorlamak. Kim olduğumu, neler yapabileceğimi görmemi sağlıyor. Topraktan geçiniyordum, zorlanıyordum. Ve düşünmeye başlamıştım.

Açıkça. Yaz sonunda geldim. Yatağım ve sırt çantam vardı. O zamanlar, burada kalmamın daha iyi olacağını düşünmüştüm.

İnsanlardan çoğunlukla uzak durdum - bazı şeyleri derinlemesine düşündüm, hayatımın nasıl olduğunu anlamaya çalıştım

Deniz Piyadeleri'nden beri değişti. Sonra aniden kar yağmaya başladı ve ben bir sonraki adımı atmaya hazır değildim. Seçenekler vardı; askerlik parası, okul, iş, her neyse. Ama hazır değildim ve yaşlı adam Raleigh beni hayata geri döndürdü. Farkına bile varmadan, aylarca onunla yaşamıştım - kendi yollarına giden, kendi işlerini yapan iki yaşlı bekar gibi. Sonra ona bakmaya başladım, sonra da öldü. O zamana kadar bir rutinim ve yaşam tarzım vardı. Benim için işe yarıyordu."

"Ama senin arkadaşların yoktu..."

"Evet, insanlara ihtiyacım yok gibiydi. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğime yemin etmiştim. Sanırım armut dibine düşermiş. ağaç."

"Ha?"

Uzun bir süre cevap vermedi. Sonunda dedi ki, "Babam. Annem öldüğünde yirmi yaşındaydım ve birkaç yıldır askerdim. Kanser hastasıydı. Sadece elli beş yaşındaydı ama yaklaşık üç yıldır zorlu bir mücadele veriyordu. O hazırdı ama babam hazır değildi. Bu onu gerçekten yaşlandırdı ve çok sinirlendi. Yani eskisinden daha çok kızgındı. Hiçbir zaman mutlu diyebileceğimiz biri olmadı. Kendini izole etti, eskiden sevdiği şeylere olan ilgisini kaybetti, sahip olduğu birkaç arkadaşını da yavaş yavaş terk etti. İzinli olarak eve her geldiğimde biraz daha kötü oluyordu. Kendine geleceğini düşünüp durdum ama gelmedi. Ne olursa olsun bunun benim başıma asla gelmeyeceğine yemin ettim."

"Ve öyle mi oldu?"

"Düşündüğünüz gibi değil. Ben kızgın değilim. En azından çok değil. Yalnız bir insana dönüştüm çünkü hayatım çoğunlukla yalnız."

"Ama hiç daha fazlasını istemedin mi? Yani, arkadaş gibi? Bir duş? Kapalı bir tuvalet? Tam bir bulaşık seti?"

Döndü ve ona sıırttı. "Duş alma fikrini biraz

düşündüm - bu tam bir baş belası

su taşımak. Ama biz dağ adamlarının çok fazla banyoya ihtiyacı yoktur."

"Televizyon istemiyor musun? CD çalar? Bilgisayar?"

"Bakalım bunu anlayabilecek misin? Üç yüz metre boyunda ağaçlar, eşyalarımada dadanan kara ayılar, elimden yemek yiyen geyikler ve her sabah beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürecek bir manzara istiyorum. Hayatımı karşılayacak kadar çok çalışmak istiyorum. Senin için kapalı bir tuvalet ve duşum olmadığı için üzgünüm, özellikle de sen hastayken, ama buna gerçekten ihtiyacım yok."

Ona doğru döndü ve elini koluna koydu. "Baktığın o yaşlı adam gibi olacağından biraz endişelenmiyor musun? Elli yıl boyunca bir dağda tek başına yıl?"

"Bunu bir iki kez düşündüm," dedi. "En azından iki yılda bir dışıye gitmeye devam etmeyi planlıyorum - tüm dışlerimle çıkmak istiyorum. Yaşlı Raleigh yumuşak olmayan pek bir şey yiyemezdi. Ama diğer yönlerden fena bir hayatı yoktu."

"Tamam, odun satmak yerine para kazanmanın daha iyi bir yolunu tercih etmez miydin?"

Adam ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Fakir ve aptal olduğum için odun satmıyorum, iyi para kazandırdığı için odun satıyorum. Ağaçlar bedava. Kar payı yok. Onları kesmeyi ve doğramayı seviyorum. Yıl boyunca çalışıyorum ve

kesilmiş ve bölünmüş tomrukları sattığımda çok para kazanıyorum. İşlerin yoğun olduğu bahar ve yaz aylarında mobilya nakliyecisi için çalışıyorum. Bu sayede bahçeyle ilgilenebiliyor ve balık tutabiliyorum, ayrıca kışlık yakacak odun ihtiyacımı da karşılayabiliyorum - altı ay boyunca terbiye edilmeleri gerekiyor. Buradaki nehir saf ve derin. Balıklar yağlı ve lezzetli. İnanılmaz bir şey. Dinle, daha fazlasına ihtiyacım olsaydı, daha fazla çalışırdım."

"O zaman pişmanlık yok mu?" diye cesurca sordu.

Homurdandı. "Marcie, bir sürü pişmanlığım var. Ama nasıl yaşadığım ya da ne yaptığım konusunda değil."

Bir an dudağını çiğnedi. Sonra belini bükene kadar öksürdü.

"Bu kamyonet senin için çok soğuk," dedi. "Bara gitmemeliydik, eve gitmeliydik. Eve gittiğimizde doğruca kanepeye yatacaksın. Öksürük ilacı ve yatak."

Bir nefes aldı. "Shelly'yi terk ettiğin için pişman mısın?"

Bir an için ona ters ters baktı ve yasak bölgeye tekrar çok yaklaştığını fark etmesini sağladı.

Ama adam onu şaşırtacak şekilde cevap verdi. "Tam olarak öyle olmadı. Kimin kimi terk ettiğinden emin değilim." Sonra gözlerini tekrar ileriye dikti ve dağdaki kulübesine doğru yola koyuldu.

"Ama dedi ki-"

Başı tekrar ona döndü. "Onunla konuştun mu?"

"Yerini bulmaya çalışıyordum," dedi zayıfça, birdenbire dönüştüğü pısırik gibi.

"Tamam, bu konuşma beklemek zorunda. Başka yok."

İşte bu kadar. Tepeye kadar olan yolun geri kalanında kamyonunda sessizlik hüküm sürdü ve onu çok kızdırdığından korktu. Acaba onu kamyonuna yükleyeceği nokta bu muydu diye merak etti -belki de ertesi sabah ilk iş- ve onu kasabaya, Mel'in kliniğine götürüp teslim edecekti. Bu, ona ve dört yıl önce olanlarla ilgili tüm konuşmalarına katlanmaktan vazgeçtiği nokta olabilirdi.

Tepeye vardıklarında, kulübeye girmeden önce her biri sırayla tuvalete girdi. Kadın öksürük ilacını içti, bütün bu süre boyunca hıçkırdı ve o sadece tişörtüne ve külotuna inip kendini kanepeye yerleştirirken arkasını döndü. Karnını doyurdu odun sobasını yaktı, sabah için kahve fincanını hazırladı, yatmak için paletini ve ağır battaniyesini serdi.

Sonra kanepeye geldi. Elinin bir hareketiyle onu yana kaydırıp ve koltuğun kenarına oturdu.

"Ben Irak'tayken Shelly düğünümüzü planlıyordu. Ben döndükten birkaç hafta sonra olacaktı ve ben

gittiğinde, lanet olası bir taç giyme törenine dönüştü. Benim hatamdı. "Seni mutlu edecek her şeyi yaparım." demiştim. Ama döndüğümde ona biraz zamana ihtiyacım olduğunu, koca olacak durumda olmadığımı söyledim. Denizci olacak durumda bile değildim.

hayatımın işi olması gerekiyordu. Ondan düşünüy
ertelemesini istedim ama o tam bir gelin modundaydı. O konuşmayla ilgili zar zor hatırladığım şeyler var; gelinliğin dikilmesi, davetiyelerin dağıtılması, depozitoların yatırılması gibi şeyler. Kendimi gözlerimi kapatıp beynimi birkaç hafta kilitlemeye ve bu işi halletmeye ikna etmeye çalıştım. Ama onu hayal kırıklığına uğratacağımı, birçok insanı hayal kırıklığına uğratacağımı biliyordum. Berbat durumda olduğumu ve rahatlamaya ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ayrıca, bana neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını da biliyordum - nasıl bilebilirdi ki? Çok az şey biliyordum. Pek çok şey söyledi ama en çok hatırladığım şey, üzerinde çok çalıştığı bu düşünün gerçekleşmesine izin vermezsem cehenneme gidebileceğimi söylemesiydi."

Marcie'nin gözleri kocaman, parlak yeşil renkteydi. "İlan, ben-"

"Onun versiyonunu duymak istemiyorum," dedi elini kaldırarak. "Umarım mutludur. Umarım onun hayatını mahvetmemişimdir.

çok fazla. İnan bana, eğer onunla o zaman evlenseydim, onun için daha kötü olurdu. Şimdi biraz dinlen. Ben geri geleceğim.

Yarın günün erken saatlerinde. Çok fazla şey yapma. Kitaplarından birini oku. Ve ilacını al."

"O evli," dedi Marcie usulca. "Hamile."

"Aferin ona," dedi kolayca. "Demek her şey yolunda gitti. Şimdi, yarın öksürüğünle başa çıkmaya çalış."

"Evet," diye yanıtladı. "Elbette, evet."

On

Marcie uykuya dalmadan hemen önce lan'la yaptığı konuşmaya rağmen şaşırtıcı derecede iyi uyumuştı. Onu zihninde canlandırabiliyordu - otuz yaşında bir deniz piyadesi, yıkıcı savaş deneyimlerinden sonra eve dönmüş, hâlâ

Yaşadığı onca şeyden dolayı içten içe yara bere içindeydi. Ve hayatının aşkı, özel gününde beyaz dantelli bir elbise giydiği sürece bunların hiçbirini umursamıyor.

Bu Marcie'nin aklına bazı şeyler getirdi, lan'dan haber alıp almadığını sormak için Shelly'yi görmeye gittiğinde hiç düşünmediği şeyler. Shelly hâlâ kızgındı ve lan'ın iyi olup olmadığını bilmekle ilgilenmiyordu.

Ama lan'ın anlattıklarını dinledikten sonra Marcie, kocaları Irak'ta birlikteyken Shelly ile yaptığı bir konuşmayı hatırladı. Marcie Shelly'yi aramış ve kocaları çok iyi arkadaş oldukları için buluşmalarını önermişti. Fakat

Shelly çok meşguldü. Shelly mazeret olarak, "Büyük bir düğün planlamak çok iş demek," demişti.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," diye teklif etti Marcie. "Teşekkürler, ama annem, teyzelerim ve nedimeler, yardıma ihtiyacım var. Yine de, sahip olduğum her boş dakikayı alıyor gibi görünüyor."

Marcie, "Belki programında bir ara verirsin ve kahve içmek için buluşabiliriz," dedi. "Adamlarımız en iyi arkadaşlar ve birbirimizden on dakika uzakta yaşamıyoruz."

Shelly de "Bana numaranı ver, zaman bulursam seni arayacağım" demişti.

Ama hiç yapmadı. Belli ki hiç niyetlenmemiş. Ve Marcie ilk kez merak etti.

Düğüne davet edildin mi?

Ian odun sobasının üzerine yarım demlik kahve bırakmıştı ama Marcie uyurken ateş sönmişti. Kahve kahve soğumuştur. Jack'in yerinde içtiği o harika, zengin, dumanı tüten sıcak kahveyi hatırladı ve bu onda gerçek bir özlem yarattı. Ian'ın kahvesi fena değildi ama sıcak olsaydı çok daha iyi olurdu.

Sobayı besledi ama alevlenmesini ve kahveyi ısıtmasını bekleyecek sabrı yoktu. Küçük propan sobaya göz attı ve bunun daha hızlı bir seçenek olduğunu düşündü.

Tencereyi ocağa götürdü ve kadranlı dikkatle inceledi. Gaz açık. Yeterince basitti. Kadranı çevirdi ama hiçbir şey olmadı. Babasının eski ocağında yapmak zorunda olduğu gibi üflendi. Hiçbir şey olmadı; kıvılcım yoktu. Kokladı. Ancak gaz. Bir saniye bekledi ve bir ilahi söyledi-ışık! Kahveyi ısıt! Düğmeyi tekrar çevirdi ve yine kıvılcım çıkmadı ve gaz kokusu kendini belli etti.

Üçüncü denemeden de bir şey çıkmadı.

Sonra tezgahın üzerindeki kibritleri fark etti ve işte bu diye düşündü. Gazı aç, ocağı yak! Tencere ocağın üzerindeyken gazı tekrar açtı ve bir kibrit çaktı. Ve puf! Alev yaklaşık üç metre havaya fırladı ve yüzünün tam ortasına isabet etti.

Çılgılık attı ve dönerek yüzünü ve saçlarını okşadı, ellerini ateş olup olmadığını kontrol etmek için vahşi kırmızı paspasının geri kalanında gezdirdi. Yüzündeki yanığı hissetti. O zaman küçük sobaya baktı, alev normaldi, tencerenin altında güzelce yanıyordu, ama yüzü bir demir parçası kadar sıcak hissediyordu!

Felaketle sonuçlanabilecek bir kazanın şokuyla bir bebek gibi sızlanmaya başladı. Kanepeye koştu, botlarını giydi ve Ian'ın chambray gömleğini giyerek dışarıya, arabasına doğru koştu, her türlü olası vahşi yaşamı göz ardı etti. Koca evde bir tane bile ayna yoktu; o kadarını zaten biliyordu. Küçük böceğin yan aynasını silmek için gömleğin kolunu kullandı ve bir göz attı. Sonra çılgılık attı.

Yüzü güneş yanığı gibi kıpkırmızıydı ve saç çizgisi yanmıştı. Alnından küçük siyah dalgacıklar fışkırıyor gibiydi. Kaşları, ki başlangıçta pek fazla değildi ve neredeyse sarışındı, daha da önemsiz görünüyordu ve eğer doğru görüyorsa kirpikleri daha kısaydı!

Buz, diye düşündü. Kabarıp şişmeden önce yanığı rahatlatacak soğuk bir şey.

İçeri koştu, küçük ocağı kapattı ve ona küfretti, sonra bir bez bulmak için etrafı karıştırmaya başladı. Banyo günlerinde bu tür şeyleri hep onun için hazırlardı ama şu anda elinin altında hiçbir şey yoktu. Sonunda sandıklara bakmaya zorlandı. İlk baktığında giysiler vardı ama ikincisinde birkaç havlu ve lif buldu. O

Bir tanesini aldı, lavabonun pompasından gelen soğuk suyla ıslattı ve yüzüne bastırdı. "Tanrım," dedi rahatlayarak. "Oh, Tanrım."

Bir saat sonra Ian kulübesine girdiğinde gördüğü şey onu şaşırttı. Marcie kanepede gömleği ve botlarıyla yatıyordu, bacakları çıplaktı ve yüzüne bir bez bastırılmıştı. Neredeyse panik içinde kanepenin yanına diz çöktü ve yavaşça ellerini çekti. "Marcie?" diye sordu usulca.

Kadın ellerini soğuk, ıslak bezle birlikte indirdiğinde, adamın nefesi kesildi. "Nüks mü geçiriyorsun? Ateşin mi var? Seni götü-"

"Bu ateş değil!" diye neredeyse ona bağıracaktı.

"Ama yüzün-"

"Parlak kırmızı! Biliyorum. Ve saçlarım yüzümün etrafında yanmış. Ve eğer bakmaya zahmet ederseniz, orada kaşlar da yok gibi görünüyor, kaşlar için pek bir şeyim olduğundan değil."

"Tanrım," dedi bir solukta, topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak.

"Propan sobanın üzerinde kahveyi ısıtmaya çalışıyordum. -ve görünüşe göre ocağı nasıl kullanacağımı

bilmiyorum." "Ne oldu?" diye sordu. "Yaralandın mı?"

"Acıdı mı? Oldukça çirkinim, ama bilmiyorum kalıcı." Sobanın yakılmasıyla ilgili olayları aktardı,

Kibritle çok geç ya da gazla çok erken gelmesi ve her şeyin yüzüne nasıl puf olup onu yakması.

Kaba parmağı yüzünün üstündeki saçlarda gezindi Kocaman sakalının altında dudakları hafifçe kıpırdadı. "Biraz merhemim var. Ve bu muhtemelen tekrar büyüyecek..."

"Gülüyorsun!" diye suçladı. "Sen lanet olası gülüyor!"

Başını kuvvetlice salladı ama hala dişleri görünüyordu. Nadiren gördüğü dişler. "Hayır. Hayır. Sadece-"

"Ne? Sadece ne?"

"Özür dilerim, Marcie. Eminim hepsi benim hatam. Sana nasıl yapılacağını göstermeliydim-"

"Kesinlikle hepsi senin suçun! Bana lanet bir aslan gibi kükreyip beni korkutmandan başlayarak beni inatçı yaptı ve sonra bana lanet olası sobayı nasıl yakacağımı göstermedi ve sonra-"

Birdenbire kızıl sakalının ardındaki dişleri göründü. "Seni inatçı mı yapıyor?" diye sordu kahkahasını zar zor gizleyerek.

"İnsanlar sadece istediğimi yaptığında en iyi halimi yaşıyorum!"

Peki bu kadar komik olan ne?"

Kollarını gövdesine dolayarak kendine sarıldı ve kahkahalar atarak geriye doğru yere yuvarlandı. Ağzı kocaman açıldı, gözleri kısıldı ve böğürdü.

Nefes nefese kalması ve kahkahalar atması arasında, "Kıpkırmızı olmuşsun! Ve bu seni inatçı yapan benim hatam! Tanrım!"

-"Sen paha biçilemezsin!" Ve kendi kendine deli gibi güldü. Kanepenin kenarına oturdu, botları yerdeydi, yüzü kızarmıştı.

ona bakıyor, kızıyor.

Kendini kontrol altına alması biraz zaman aldı. Kahkahaları pantolonuna ve soluklarına dönüştü; yaşaran gözlerini sildi. Sonra nihayet ona baktı.

"Gülmekten osurmadığına şaşırdım," dedi, yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi yoktu.

Birkaç kez ofladı ve "Biraz uğraşmak gerekti" dedi. Doğrulup kendini toparladı ve dudaklarını kıpırdatarak "Ağrın var mı?" diye sordu.

Çenesini kaldırdı. "Biraz."

"Şu merhemi bulayım," dedi ayağa kalkarak. Dolaplardan birine girdi ve bir kutu merhem çıkardı, yanık yüzüne nazıkçe sürdü, dudakları sürekli gülme isteğiyle kıpırdadı.

"O kadar komik mi?" diye sordu sonunda. "Oldukça komik, Marcie. Orada mükemmel bir ama bir süre önce bozuldu ve benim için onu yakmak tamir ettirmekten daha kolay oldu. İşte yalnız yaşadığınızda böyle şeyler olur; bir aile için ev yapamazsınız. İdare edersin. Tembellik, biliyorum..."

"Ama sen tembel değilsin. Çok çalışıyorsun!"

"Tamam o zaman, yapmak zorunda olmadığım bir şey daha," dedi. "Gerçekten, o kadar da kötü değil, yüzün..." Sonra kıkırdadı.

"Eskiden kaküllerimin olduğu yerde siyah çizgiler var." "Biliyorum tatlım. Ama hepsi eski haline dönecek."

Tatlım mı? Az önce bana tatlım mı dedi? Benim için üzülüyor mu? Kavrulduğum için bana tatlı mı davranıyor? Sonunda dedi ki, "Merhem iyi. Ne oldu?"

"Veterinerin atlar üzerinde kullandığı bir şey." "Oh, müthiş!"

"Hayır, bu iyi bir şey! Alabileceğinizden daha iyi reçetesiz veya doktordan, FDA sayesinde. Yemin ederim." Ama sonra güldü.

"Hâlâ gülünç göründüğüm için mi gülüyorsun, yoksa bana at ilacı vererek beni alt ettiğin için mi?"

"Gülüyorum çünkü-" diye yutkundu "- peki ya ben Seni yağlayıp bir şeyler yedireyim mi? Sen yanıklarından kurtulmaya çalışırken, istersen sana şu yarım yamalak romantik kitaplardan birini okuyabilirim."

"Bana okumak mı?" diye sordu.

Omuz silkti. "Bazen Raleigh kendini çok kötü hissettiğinde ona kitap okuyordum."

"Hayır," dedi. "Yemek, evet. Okumak güzel olurdu ama şarkı söylemek daha iyi olurdu. Bana şarkı söylemeni istiyorum."

"Ah, Marcie..."

"Ben bir yanık kurbanıyım. Uyumlu olmaya çalış."

Derin bir iç çekti ve dolabına gitti. Orada birkaç düzine büyük kutu Dinty Moore biftek yahnisi vardı.

Adam bir çift çıkardı ve kadın "Yüce Tanrım, nükleer savaş mı bekliyorsun?" dedi.

"Hayır," diye güldü. "Kar için hazırım. Otoyol 36'ya giden yolum uzun. Eğer hazırlıklı değilseniz burada çok acıkabilirsiniz."

"Ve sen konserve yahniyle mi besleniyorsun?"

"Bu iyi," dedi. "Başka bir şeyin tadı daha iyi olsaydı başka bir şey alırdım." Bir tavaya boşalttı ve üzerine koydu. sobaya. Adam sobayı yakarken onu izledi. Önce kibrit, sonra gaz. Mükemmeldi. Bu çok mantıklıydı.

Güvecini ısıttı, büyük bir bardağa doldurdu ve içmesine izin verdi. Sonra onu yatırdı, öksürük ilacı verdi ve gözlerini kapatmasını söyledi. Ve ona şarkı söyledi. Her şey yumuşak ama derin ve yankılıydı. "New York, New York," yavaş versiyonu. "When I Fall In Love." "You Don't Know Me," ki bu şarkıdan bir şey anlamamaya çalıştı. Gözlerini açmaya korkuyordu, adamın durmasından korkuyordu. Bir sürü eski, tatlı, yumuşak Sinatra ve Presley şarkısı vardı.

Kendini Abigail Adams'ı düşünürken buldu, Kocasını Amerika'yı kurmak için çalışırken beş çocuğu idare ediyor ve bir çiftliği tek başına işletiyordu. Marcie, Abigail'e her zaman hayranlık duymuş ve onu onurlandırmıştı. Avludan geçip tuvalete gitmek çok mu zahmetliydi? Yaban hayatından korunmak için ağır bir tava taşımak zorunda olsanız bile mi? Ya da ısınmak için

Su mu? Neye ihtiyacı vardı? Kesin olarak bildiği bir şey vardı: Kaş ağdasına ihtiyacı olmadığı kesindi.

Marcie, Abigail ve Ian'ın sesini hayal ederek uykuya daldı. Sabah uyandığında, cezve her zamanki gibi kısık yanan odun sobasının üzerindeydi. Masanın üzerinde bir not vardı.

Nasıl yapılacağını bildiğinizden emin değilseniz
Coleman sobasını yakmayın.
Ve bu onu güldürdü.

Marcie, kahramanın kadın kahramanı belinden tutup kendine doğru çekeceği ve onu öpüp koklayacağı bir romanın neredeyse yarısına gelmişti ki aklına bir şey geldi. Mektupları.

Ian hâlâ Irak'tayken Bobby hakkında Ian'a yazdığı mektuplara ek olarak, Bobby de ona cevap vermişti, Birkaç yıl boyunca ona düzenli olarak mektup yazmıştı. Ne cevaplanmış ne de geri dönmüşlerdi. Şansı neydi...?

Kanepeden atladı ve önce her gece parasını koyduğu küçük teneke kutuya gitti. Fark etti ki kilitlemeyi bıraktı. İçinde pek bir şey yoktu; tapu, ki onunla da uğraşmamıştı, birkaç fotoğraf. O resimler dikkatimi dağıttı. Sayıları ve konuları çok etkileyiciydi. Ian'ın on dört ya da on beş yaşlarında genç bir delikanlı olduğu zamanlara ait bir aile fotoğrafı. Shelly'nin güzel bir resmi, siyah bir Omuzlarına sarılmış, belki bir üniversite ya da kız öğrenci yurdu fotoğrafı. Ian ve Bobby'nin BDU giydikleri, omuzlarında tüfek kayışları, sırttıkları bir resim. Biraz daha büyüdüğünde babasıyla çekilmiş bir fotoğraf, babası gülümseiyor.

Bu onu araştırmasından uzaklaştırdı. Onlarla ilgili birkaç şey dikkatini çekmişti: Sadece birkaç fotoğraf vardı ve bunlar hayatındaki en özel insanlara aitti.

Ortalama, orta sınıf bir ailenin çocuğu gibi görünen bir çocuktan, genç bir adama geçişini işaret ediyorlardı. mutsuz bir babaya, bir denizciye. Sonra kadın geldi, sonra arkadaş. Sonra... Hiçbir şey.

Fotoğrafların altında madalyaları vardı. Bobby için aldıkları süslü kutularda gelmişti. Ian'ınkiler

gevşek. Ama en azından onları bir öfke ya da depresyon anında fırlatıp atmamıştı.

Her şeyi dikkatlice yerleştirdi ve eşyalarını karıştırdığı için kendini suçlu hissederek kapağı kapattı. O mahremiyeti hak ediyordu ama anlamak istediği şeyler vardı. Bu yüzden onun giysilerinin bulunduğu sandığa gitti ve elini yavaşça dört bir yana kaydırdı. Hissetti bir şey buldu ve özenle katlanmış giysileri yağa çarpmak için yavaşça ayırdı. Bir lastik bant, hepsi ona, hepsi ondan gelen bir düzine uzun beyaz zarfı tutuyordu. Hepsi mühürlenmişti. Hiç açılmamış ama saklanmış.

Merak içinde onlara baktı. Bu ne anlama geliyor olabilirdi?

Ve sonra bir motor sesi duydu. Önce lan'ın döndüğünü düşünerek zarfları yerine koydu ve bagajı kapattı. Ayağa kalktığı anda bunun lan'ın kamyoneti olmadığını fark etti ve kapıya yöneldi.

Biliyor olabilirdi. Orada, büyük, parlak yeni bir SUV'un içinde Erin Elizabeth Foley vardı. Büyük kardeş. Erin arabadan inerken kollarını göğsünde kavuşturdu.

Erin ona bir kez baktı ve dondu kaldı. Ağzı açık bir şekilde iki adım daha yaklaştı ve "Aman Tanrım! Neyin var senin?"

Kızarmış yüzünü ve yanmış saçlarını tamamen unutarak kendine baktı. Üzerinde lan'ın tişörtlerinden biri ve botları vardı, çıplak, beyaz bacakları arasından dışarı çıkıyordu. "Zemin soğuk. Erin, burada ne yapıyorsun?"

"Bu yeri, bu adamı görmeye geldim. Neyle uğraştığınızı bilmeden bu çılgınlığa devam etmene izin vereceğime inanıyor olamazsın. Ve iyi ki seni almaya gelmişim! Yüce Tanrım, seni dövdü mü?"

"Beni dövmek mi? Tabii ki dövmeyeceksin! Ve biz uğraşmıyoruz çünkü bu senin anlaşman değil! Her şeyi mahvedeceksin!" Erin, Chanel'in Allure'unun zengin kokusunu da beraberinde getirerek yaklaştı. Taba rengi deri bir ceket giymiş ve

Topuklu izmelerle eşleşen - muhtemelen Cole Haan, en sevdiği

-ve mükemmel kırışmış, pahalı, çikolata kahvesi yün pantolon. İnce sürücü eldivenleri giymiş ve ilek rengi Sarı saçları mükemmel dalgalar halinde omuzlarına dökölüyordu. Elbette altın takıları ve boynuna doladığı kırmızı, turuncu ve mor renkli Hermes eşarbtı vardı. "Yüzüne ne oldu böyle?"

Marcie'nin eli yanağına gitti. Acımadığı için unutmuştu bile. "Oh. Sobayla küçük bir kaza geçirdim. Tamamen benim hatamdı. Ama ben iyiyim."

"Hiç acil servise gittin mi?"

"Ne?" Gülmeye başladı. "Orada bir Acil servis buradan birkaç saat uzaklıkta ama üzerinde bazı şeyler var. Atlarda kullandıkları gerçekten iyi bir merhem."

"Oh, Tanrı aşkına! Aklını tamamen yitirmişsin!"

"Acımıyor," dedi Marcie, kendini on yaşında hissederek. "Ama saçların. O güzel saçların! Ve senin... senin..."

Kaşlar!"

"Fark ettim," dedi Marcie. "Gerçekten Erin, neden beni rahat bırakmıyorsun? İstedüğün her şeyi yaptım, en azından birkaç günde bir aradım ya da birine arattım, dikkatliydim, ben-"

Erin'in dudakları o amansız "anne ifade." "Doğru. Onu bulmak bir şeydi, onunla birlikte ıssız bir yerde telefonsuz ve - Yüce Tanrım, düşündüğüm şey bu mu?" dedi ve parmağıyla müştemilatı işaret etti.

"Tuvalet," dedi Marcie biraz eğlenerek. "Bide yok."

"Bayılacağım."

"Eğer kafaya kadar yürümeye dayanamazsanız içeride küçük bir porselen kabımız var." Bundan bahsetmemeye karar verdi.

bir silah taşımak iyi olurdu.

Erin gerçekten de ayaklarının üzerinde sallandı, gözleri kısa süreliğine kapandı.

Marcie kahkahalarını tutmak zorunda kaldı. Eğer ormandaki bu kulübeye girişinin ilginç olduğunu düşünüyorsa

Erin'in Cole Haans ayakkabılarını giyip sabahın köründe tesislere gittiğini düşünmek bile onu histerik kahkahalara boğmaya yetiyordu. "Bir de bizim nasıl Banyo gününde idare et," dedi Marcie, onu biraz yemlemenin dayanılmaz olduğunu düşünerek.

Erin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Banyo günü her gün olmadığını ve uygun olmadığını gösteriyor."

"Bu doğru bir ifade olur."

"Ve özellikle rahat değil..." Erin devam etti. "Şey, tek ısı odun sobası olduğu için oldukça hızlı."

"Tanrım. Eşyalarını al."

"Hayır, hayır, etrafa bakabilir ve küçük burnunu kaldırabilirsin ve ısrar edersen lan'la tanışabilirsin, ancak görünüşünden hoşlanmayacağına seni temin ederim. Sonra da tesisleri kullanman gerekmeden önce ayrılabilirsin. Benden bu kadar."

"En azından seni doktora götürmeme izin vereceksin," dedi Erin. "Doktorla görüştüm," dedi Marcie onu durduramadan.

kendisi.

"Peki yüzünüzde at ilacı kullanmanız hakkında ne dedi?"

"Merhemler. Bir çeşit at merhemi. şaşırtıcı derecede iyi. Ama aslında bunun için doktora ihtiyacım yoktu. Buraya gelip lan'ı bulduğum anda hastalandım. Grip oldum. Doktora gitti, doktor ve pratisyen hemşiresi kulübeye gelip bana iğne yaptılar. ve lan bana çok iyi baktı. Tavuk çorbası falan yaptı."

Erin parmaklarını şakaklarına götürdü. Biraz ovuşturduktan sonra kendini toparladı ve başını salladı. O büyük cipinin hemen yanındaki iglo şeklindeki tümseğe kısık gözlerle baktı.

"Benim küçük VeeDub'ım. Korkarım bir süre hiçbir yere gitmeyecek. Dağ yollarında kar ve buzla başa çıkamaz. Her şeyin biraz kuruması lazım. Eğer gitmezsen,

İçeri gel, Erin." Marcie dönüp kulübeye girdi ve kapıyı kız kardeşi için açık bıraktı.

Marcie'nin tahmin edebileceği gibi, Erin etkilenmemiştir. Etrafına bakındı ve sessiz olmasına rağmen ürperdi.

"Yataklar nerede?"

"Aslına bakarsanız yatak yok. Ben kanepede yatıyorum, lan da sobanın yanında yerde bir paletin üzerinde uyuyor. Onun kanepesini almadım - her zaman paleti kullandığını söylüyor. Onun için rahatmış. Kanepe çok kısa."

"Sadece bir oda var gibi görünüyor," dedi Erin.

"Bu bir kulübe. Tek bir adam yaşıyormuş. Babam ve Drew'in avlanmak için kiraladıkları kulübelerden hiç de farklı değil.

balıkçılık."

Erin yalvarırcasına, "Senin de çok iyi bildiğin gibi bu tamamen farklı," dedi. "Marcie, seni burada bırakamam. Bırakamam."

Bir başka motor dağın tepesine doğru ilerledi ve Marcie yüzünde çaresizlik ifadesiyle kız kardeşine doğru adım attı. "Beni dinle, gerçekten dinle. Bobby'ye olanlar hakkında, lan'ın hayatındaki o dönemle ilgili hiçbir şey konuşmadık. Biz sadece gizlice yaklaşıyorduk, bu yüzden hiçbir şey söylemeyeceksin, beni duyuyor musun?" O gitti kanepeye oturdu, botlarını çıkardı ve kot pantolonunu kaptığı gibi hızla giydi. "Hiçbir şey! Terbiyene dikkat et, ona hakaret etme ve o keskin avukat beynini politik olmak için kullanma. Ciddiyim!"

"Gerçekten mi!" Erin sertleşerek, "Gerçekten mi?" dedi.

"Çok haklısın, gerçekten!" Marcie tekrar oturdu ve botlarını çekti. Bunu tamamladığında, lan kapıdan içeri giriyordu.

Çerçeveyi doldurdu. Gözleri kısıldı. Marcie kız kardeşinin keskin nefes alışını duydu.

Marcie, Erin'in kulübedeki varlığının kirli taba rengi ceketini daha perişan, sakalını daha vahşi gösteriyordu. Gözleri parlıyordu. Mutlu değildi. "Sanırım kız kardeş," dedi.

Erin boynunu gururla uzattı ve elini uzattı. "Erin Foley, nasılsınız?"

"Gayet iyiyim, teşekkürler. Sen?" dedi, elini görmezden gelerek. "Teşekkür ederim. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben de tam Marcie için..."

"Anlıyorum," dedi.

"Ama gitmeye pek hazır değilim," dedi Marcie. "Erin gitmeden önce seninle tanışmak istedi. Onu gelmesi için ben çağırmadım, lan."

"Nasıl yapabildin bilmiyorum," dedi elindeki poşeti küçük masasının üzerine koyarken. "Duman işaretleri sanırım."

"Pekâlâ, ikiniz de dinleyin," dedi Erin. "Bu fikir en başından beri hoşuma gitmedi, Marcie'nin seni aramak için buraya tek başına gelmesi, özellikle de şimdi -yılın bu zamanında, tatillerde ve Bobby'nin ölümünün üzerinden neredeyse tam bir yıl geçmişken-"

"Erin!"

Boğazını temizledi. "Şey, şüphesiz keşfettiğiniz gibi, küçük kız kardeşim çok inatçıdır ve kendi bildiğini okuyacaktır."

"Bunu kaçırmak mümkün değil," dedi.

"Seni bulmak ve seninle konuşmak bir şeydi ama bu çok fazla. Burada kalamaz, Bay Buchanan. Sadece bir oda var, uyuyacak yer yok, kapalı alan yok, ve görünüşe göre pek iyi değil. Hasta ve yanmış durumda ve... Onu misafir etmeniz, onunla ilgilenmeniz vesaire çok iyiydi ama artık yeter. Marcie gelmeli.

Ailesinin yanına. Neredeyse Noel geldi. Hepimiz yeterince şey yaşadık." Kız kardeşine dikkatle baktı. "Marcie, gerçekten, eve dönmen için endişelenen sadece ben değilim, Sullivan ailesi de senin için endişeleniyor. Belki sen ve Bay Buchanan irtibatta kalabilir, daha sonra tekrar buluşabilirsiniz.

Noel'de, telefonun ve kapalı bir mekanın olduğu bir yerde. -"

"Erin!" Mümkünse Marcie'nin yüzü biraz daha kızardı.

"Ablan haklı," dedi lan. "Seninle birlikte olmalısın Şimdi aile. Yolun ilerleyen zamanlarında irtibat halinde olacağız."

"Eğer gitmeye hazır olsaydım, giderdim! Gitmeye kararlı olsaydım otostop çekerdim, bunu yapabilirdim," dedi kararlı bir şekilde. "Ben de senin kadar kalmayı planlıyordum- Daha birbirimizi yeni yeni tanıyorduk!"

"Yeterince uzun süredir buradasın," dedi. "Ve etrafımda insanların olmasına alışık değilim. Onun burada olması iyi. Zaten buradan arabanla çıkamazsın."

"Ama, lan-"

"O haklı. Yeter artık. Eşyalarını topla."

"Ama lan," dedi, yüzünde yalvaran bir ifadeyle ona doğru bir adım atarak, "Düşündüm ki-"

"Gribin yüzünden burada kapana kısılmışken birlikte gayet iyi idare ettiğimizi düşünüyorum. Ama şimdi o seni eve götürmek için burada ve ben de evimi geri almaya hazırım. Bu kadar çok insana alışık değilim. Bunu biliyorsun." Bir nefes aldı. "İyi olacaksın kız kardeşinle el ele. Son derece..." Erin'e kaba bir bakış attı. "Yetkin."

"Güzel," dedi Erin ellerini birbirine sürterek. "Gidelim mi?"

Marcie onun gözlerinin içine baktı. Onunkiler yumuşak ve yalvarırcasına; onunkiler ise sertti. "Bunu kastetmiyorsun," dedi. "Gitmemi istediğini mi söylüyorsun?"

"Kız kardeşinle gitmelisin, Marcie. O haklı. Aileyi endişelendirmek istemezsin. İstersen bir süre sonra tekrar buluşuruz. Ama ben bir münzeviyim. Ve böyle olmayı seviyorum."

"Sen bir münzevi değilsin. Odun satıyorsun, kamyon duraklarına, kiliselere, kütüphaneye gidiyorsun... Benim gitmemi istediğine inanmıyorum," dedi neredeyse fısıltıyla.

"Evet. Öyle. Ama beni bulduğuna sevindim. Bobby için de üzgünüm." Çenesini indirdi. "Ne kadar üzgün olduğumu asla bilemezsin..." Sonra gözlerini kaldırdı ve onunkilerle buluştu. "Şimdi git. Evine git. Ait olduğun yere."

"Kendimi buraya ait hissetmeye başlamıştım," dedi. Adam, gözleri birbirine kilitlenirken sessiz kaldı. Sonunda, yenilmiş bir halde, ondan uzaklaştı ve eşyalarını topladı. Çok uzun sürmedi.

kıyafetlerini, şampuan ve makyaj malzemesi gibi birkaç şeyle birlikte spor çantasında saklıyordu. Sırt çantasında haritalar, notlar ve henüz ona vermediği beyzbol kartları vardı. Bir de cüzdanı vardı. Uyku tulumunu yuvarladı. Kısa sürede işini bitirdi ve kanepede onu sıcak tutan yorgani katlamaya başladı.

"Bununla ben ilgilenirim," dedi Ian.

Ama o devam etti. Güzel, küçük bir meydanda olduğu zaman,

kütüphane kitaplarını masanın üzerine yığıdı. "Bitirmedim," dedi. "Ben de tam iyi kısmına geliyordum. Sayfa işaretlendi. Her şey için teşekkürler. Yani, benim için çok şey yaptın."

"Neredeyse hiçbir şey yapmadım," dedi. "Hiçbir şeyi değiştirmedim."

"Evet, yaptın. Benim için yemek yaptın, benimle ilgilendin, bana ilaç verdin, beni korudun... Ama, şey, çok fazla sorun çıkardığımı biliyorum..."

Tek söylediği "Önemli bir şey değildi" oldu. "Benim için öyleydi."

O da cevap vermedi.

Spor çantasını, sırt çantasını ve cüzdanını alıp kapıdan çıktı ve Erin'i uyku tulumunu alması için bıraktı. Eşyalarını Erin'in arabasının arka koltuğuna attı ve yolcu koltuğuna oturdu.

Keşke Erin'e kükreyip onu korkutup kaçırıyorsa diye düşündü. Ama Erin, sadece bir sandviç yiyen Marcie'nin aksine tüm şerif departmanı ile birlikte geri dönerdi. neredeyse donarak ölüyordum.

"Kasabaya gidin, arkadaşlarıma veda etmek istiyorum."

"Virgin River mı?" Erin sordu.

"Evet."

"Dinle, Marcie..."

"Ve benimle konuşma. Bana bakma bile."

On bir

Erin, Jack'in barının önünde durdu ve "Uzun sürmesin. Zaten gece araba kullanacağız."

Marcie cevap vermedi, sadece tepinerek içeri girdi. Belli ki ona güvenmiyordu, Erin hemen arkasındaydı.

Jack gülümsemeye başladı, sonra Marcie'nin yanmış yüzünü ve kızarmış saçlarını görünce gülümsemesi dondu. "Vay canına," dedi.

Bir taburenin üzerine sıçradı. "Bozuk propan soba. Hiç sorma."

"Aklımdan bile geçmezdi," dedi.

"Bira."

"Hemen geliyorum."

Bir fıçı doldurdu ve Erin'i selamladı. "Tekrar merhaba. Sanırım burayı bulmuşsun, sorun değil."

"Tanrı'ya şükür," dedi. "Dışarıdaki yaşam koşulları hakkında bir fikriniz var mı?"

Kıkırdadı. "Eminim dağlar için o kadar da alışılmadık bir durum değildir. Barı inşa ederken oldukça fakir yaşadım."

"Kapalı bir tuvalet yok!"

"Bu da çok sıra dışı değil. O müstemilatı da birkaç yılda bir yeniden inşa etmeniz gerekiyor. Ve sanırım biliyorsunuzdur, o kadar uzağa ulaşan kanalizasyon hatlarımız yok. Septik bir sistem olması gerekir, ama tek başına bir adam

Kışın soğuğa göğüs gerin. Kablo ve elektrik de aynı şekilde - bir uydu anteni ve jeneratöre ihtiyacınız var. Dışarıda muhtemelen bunun gibi yüzlerce kulübe vardır."

"O zaman ne anlamı var?"

"Etrafınıza baksaydınız sormazdınız."

Kapı açıldı ve Mel kalçasında David'le bara girdi. Marcie'nin yanına atladı ve bebeği

barın karşısındaki kocasına. Sonra ona küçük bir öpücük verdi ve gülümseyerek Marcie'ye döndü. Kadın şaşkınlıkla sıçradı.

"Biraz yanmışım," dedi Marcie.

"Vay canına. Üzerine ne koyuyorsun?"

"Ian'da bir çeşit at merhemi vardı. Hemen rahatlattı."

"Ah. Metilsülfonmetan. Buradaki insanlar bunu neredeyse her şey için kullanıyor. Hücre onarımı konusunda ünlüdür. Sanırım Doktor haklı, emin ellerdesiniz."

"Artık değil. Mel, kız kardeşim Erin'le tanış. Erin, Mel Sheridan'la tanış. Sanırım konuştunuz."

"Evet, tabii ki. Nasılsınız? Marcie'yi çağırman ne hoş."

"Benim için bir zevkti. Kız kardeşini tanımaktan keyif aldım."

"Grip olduğu sırada ona siz mi baktınız?"

"Doktorla, evet. Gayet iyi görünüyor, bu konuda endişelenmeyin."

Jack, David'i sırt çantasına yerleştirmişti, böylece aynı anda hem servis yapıp hem de oğluyla ilgilenebilecekti. Vaiz barın altına yerleştirmek üzere temiz bir çatal bıçak takımı getirdi, başıyla selam verdi

Herkese selam verdi, meraklı kaşlarını Marcie'ye doğru kaldırdı ama sonra gözden kayboldu. Mike Valenzuela arka kapıdan girdi, barın arkasına geçip bir fıçı bira aldı ve Erin'le tanıştı. Marcie'ye baktığında yüzü şaşkınlıkla dondu.

"Propan sobası," diye açıkladı yorgun bir şekilde. "Önce gazı açtım, sonra kibriti yaktım."

Mutfağa dönmeden önce birasından bir yudum alarak, "Eminim bir dahaki sefere doğru sıraya koyarsın," dedi.

Mel göz ucuyla aşağı baktı ve Erin'in botlarını fark etti. "Kutsal duman, bunlardan bir çiftim vardı," dedi. "Onları ben de özledim. Bu kasabaya geldiğim ilk bahar çiftliklerde ve üzüm bağlarında dolaşırken onları öldürmüştüm."

"Öyle mi?" Erin sordu.

"Burası sert bir ülke. Sanırım erkeklerin ülkesi, her ne kadar böyle adlandırmak beni öldürse de. Buna pek hazır değildim."

"Şey, buradaki adamlar çok..."

"Biliyorum," dedi Mel gülerek. "Çok güzeller, değil mi? Ama tehlikeli. Dikkatli olun."

"Tehlikeli mi?" Erin gözlerini kocaman açarak sordu.

Mel yakınına eğildi. "Geyik vuruyorlar, poker oynuyorlar, büyük purolar içiyorlar. Ve anlaşıldığı kadarıyla sperm sayıları da oldukça yüksek. Bana güvenebilirsin, ben yerel ebeyim..."

Jack kıkırdadı ve Erin'in bakışlarını üzerine çekti.

"Nerelisin sen?" Erin Mel'e sordu.

"En son Los Angeles," dedi Mel. "Bir değişiklik arıyordum."

"Değişiklik mi?" Erin şaşkınlıkla sordu.

Mel tatlı tatlı gülümsedi. "Gizlice bana yaklaştı. Bu güzelliğin gücü, bozulmamış manzaranın doğal olgusu. İlk sabah gördüğüm şey - gökyüzüne dokunan ağaçlar, süzülen kartallar, bahçedeki geyikler... Bir de buradaki insanlar var - sadece iyi insanlar. Aşık oldum." Karnını ovaladı. "Sonra Jack'e aşık oldum.

Benim zevkime göre tamamen fazla doğurgan, ama yine de... iyi yanları var."

"Mel," dedi Marcie. "Beni Ian'ın evine bırakman gerek."

İki kadın da dönüp ona baktı. "Marcie, bunu yapmana izin vermeyeceğim!" Erin ısrar etti. "Bu ilkel! O ilkel! Tam bir kaçığa benziyor. Vahşi bir adam."

"Aslında çok uysaldır. Nazik."

"Yatak yok!"

Jack, "Bu barın tadilatını yaparken iki yıl boyunca yerde bir paletin üzerinde uyudum," diye söze girdi. Çenesini kaşıdı. "Pek tıraş da olmadım. Doktorun duşunu üç günde bir falan kullandım. Buralarda biraz evcimen sayılırız."

"Ama... Ama biz değiliz," dedi Erin.

"Jack," dedi Marcie. "Şerifi ara. Kaçırılıyorum."

"Şu vahşi adam bakışı," dedi Jack Erin'e. "Buralarda alışılmadık bir şey değil. Bir sürü çiftçi, keresteci ve çiftlik sahibi tıraş olmaz.

Kış. Ve genellikle odun kesmek ya da koyun beslemek için en iyi Pazar kıyafetlerini giymezler. Ian Buchanan tam uyum sağladı ve medeni bir adama benziyor. Ben olsam endişelenmezdim."

Marcie elini Erin'in elinin üzerine koydu. "Ben geri dönüyorum ve senin de eve gitmeni istiyorum. Arayıp kontrol edeceğim, söz veriyorum. Ama hasta olmayı zar zor atlattım, onu zar zor konuşturdum. Burada işim bitmedi."

"Marcie, zalimce konuşmak istemem bebeğim ama Bobby'yi kaybeden tek kişi sen değilsin. Ailesi, ben ve Drew..."

"Biliyorum, biliyorum. Bunu görmezden gelmeyeceğim, söz veriyorum. Noel'de birlikte olacağız. Lütfen Erin, benimle kavga etme. Yapmak için geldiğim şeyi yapmama izin ver. Sonra her şey bitecek ve ben de hayatıma devam edebileceğim." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Gerçekten, sadece bunun tamamlandığını hissetmeliyim."

"Ne?" Erin yalvarırcasına sordu, sesi gergin bir fısıltıya dönüşmüştü. "Neyi başaracağını sanıyorsun?"

Marcie Mel'e yalvaran bir bakış fırlattı.

Mel ve Marcie bir an için göz göze geldiler. Sonra Mel kocasına baktı. "Jack, Marcie'yi Ian'a geri götür. David'i de yanına al. Biri gelirse bara ben bakarım ya da Vaiz'i veya Mike'ı arayabilirim. Sanırım Erin ve ben biraz konuşmalıyız. dakika."

Jack tek kaşını kaldırdı. "Emin misin?"

Kadın sadece başını salladı ve gülümsedi. Adam yavaşça barın karşısına eğildi ve ona küçük bir öpücük verdi. "Akşam yemeği kalabalığı gelmeden döneceğim."

Jack ve Marcie gittikten sonra Mel barın arkasına geçti ve iki fincan kahve doldurdu. "Krema mı şeker mi?" diye sordu Erin'e.

"İkisi de. Lütfen. Ve nasıl olduğunu anlamaya yaklaştığını bile sanmıyorum-"

Mel, "Neredeyse üç yıl önce ilk kocam öldürüldü," dedi. Bununla birlikte Erin açıklamayı bıraktı.

Kendini daha fazla. Mel boğazını temizledi. "Kentsel bir travma merkezinde pratisyen hemşire ve ebeydim.

L.A. Mark orada acil servis doktoruydu. Bir hastanede duruyordu.

Otuz altı saatlik bir telefon görüşmesinin ardından mısır gevreği için süt almak üzere markete gittiğinde bir soygun gerçekleşmişti. Vuruldu. Öldürüldü."

"Özür dilerim," dedi Erin yumuşak bir sesle.

"Teşekkür ederim. O zamanlar hayatımın onunla birlikte sona ermesini gerçekten istiyordum. Birkaç ay geçtikten ve hayatıma devam edemedikten sonra, en çılgınca şeyi yaptım - bu tek atlı kasabada neredeyse hiç para almadan bir işe girdim çünkü beni bir tür değişikliğe itecek kadar farklı olduğuna dair bir içgüdü vardı. Benim bir ablam var," diye ekledi gülümseyerek.

"Tamamen delirdiğimi düşündü ve beni kaçırıp iyileşmem için evine götürmeye hazırdı. Kendi yöntemiyle."

Mel Erin'e doğru eğildi. "Ben bir çeşit uzmanım devam etmek için mücadele ediyor. Bu kolay değil ve neredeyse hiçbir zaman net bir yol değil. Ama size şu kadarını söyleyebilirim ki kendi yolunu çizmek için gerekli. Marcie'nin güvende olduğuna eminim. Marcie'nin her şeyi yoluna koyup koymayacağını bilmiyorum ama hayatını bir düzene sokmaya çalışan bir kadının yoluna çıkmanızı tavsiye etmem. Anlamak istediği şeyler var. Biz de ona göz kulak olmaya çalışacağız."

Erin kahvesini yavaşça yudumladı. "Burada bir mesaj olduğunu biliyorum ve bu kadar açık sözlü olmanı takdir ediyorum ama Marcie ile
_"

"Evet, Erin - mesaj şu - bir sonraki aşamaya geçmek için ne yapması gerektiğini hissediyorsa, mantıklı olmayabilir, işe yaramayabilir, pratik ya da akıllıca olmayabilir, ama bu Yapması gerektiğini düşünüyor. Sizin de acı çektiğinizi biliyorum - eniştenizi kaybetmek, Marcie'nin şu anda ulaşamaz olması - çok üzgünüm. Kocam öldüğünde kız kardeşimin çok acı çektiğini hatırlıyorum; onu kardeşi gibi severdi. Ama günün sonunda Marcie yapması gerekeni

yaptığını hissetmeli. Her ne sebeple olursa olsun, lan ile bir şeyler yapmak

öyle görünüyor. Görünüşe göre bu onun için gerekli. İnanılmaz derecede kararlı."

"Bu yeterince doğru," dedi Erin.

"Marcie'nin az da olsa risk altında olduğunu düşünseydim sizinle bu konuşmayı yapmazdım. İnanın bana, ben bu kasabanın kadınlarına hizmet ediyorum. Onlara göz kulak oluyorum.

Marcie pek açık konuşmadı ama ikimiz de neyin peşinde olduğunu biliyoruz. Kocasının hayatını kurtaran adamın neden kaçtığını anlamak istiyor. Onu terk etmesini. Onu terk et."

"Ama ya bunu ona tekrar yapacaksa?" Erin, yüz hatlarından çok üzgün ve endişeli bir ifade geçerek sordu.

"O da bunu öğrenmeye geldi," dedi Mel ve barın öbür ucuna uzanıp Erin'in elini sıktı. "Bırak bu hikâyenin son sayfasına kadar gelsin, tatlım. İhtiyacı olan şey buydu, yoksa bu kadar çok şey yaşamazdı."

"Ama-"

"Aynı fikirde olmak ya da anlamak zorunda değiliz," dedi Mel,

başını sallayarak. "Sadece onun isteklerine saygı göstermeliyiz." Sonra çok yumuşak bir sesle, "Eve gitmelisin. Bırak yapmak için geldiği şeyi bitirsin. Onu kaybetmeyeceksin."

Erin gözlerini kırptırdı ve yanağından bir damla yaş süzüldü. Erin asla tıkanmazdı. "Sence ona ne kadar değer verdiğimi biliyor mu? Onu sevdiğimi?"

"Kesinlikle biliyor," dedi Mel başını sallayarak. "Ve biliyor musun? Onu bir daha gördüğümde, ki eminim yakında olacak, ona hatırlatacağım."

Kulübeye döndüğünde Ian yaklaşık bir saat boyunca volta attı. Kız kardeşine iyi davranmamıştı ve bundan pişmanlık duyuyordu. Onunla daha fazla uğraşabilirdi, ona biraz güven verebilirdi, böylece kendini Marcie'nin burada olmasını sorun etmedi. Bunun yerine onları uzaklaştırdı.

En bařta kalmasına izin vermemeliydi, diye dűřűndű lan. Mel'e Marcie'yi kasabaya, Doc'un evine gűtűrmesinin daha iyi olacađını sűylemeliydi. Lanet olası kűçük illi suratlı cűce. Bir dűzine řey vardı.

hatırlattı. Műnzevi deđildi, yalnızdı. Ama çođu yere uymuyordu, o yűzden bunu kendine sakladı. Yine de řarkı sűylemek çok iyi hissettirirken kilisede řarkı sűylememekten nefret ediyordu. Bir barda tek bařına, kűşede, dilsiz ve dostça olmayan bir řekilde oturmaktan, ulařılmaz olmaya çalıřmaktan hořlanmıyordu. Ve uzun, çok uzun zamandır gűzel bir kahkaha atmamıřtı. Marcie'ye kadar.

Bu űlkeye geldiđinden beri ilk kez bir řeyler istiyordu. orba içmek için kupalar ve teneke kutular yerine çorba kűseleri gibi. İhtiyacı olmadıđını dűřűndűđu birkaç konfor gibi řeyler. Bir radyo. Haklıydı, műziđi seven bir insan zaman zaman műzik dinlemeliydi.

Ve birinin onu bulmaya çalıřacak kadar űnemsemesini istiyordu. Birinin onu sevmesini istiyordu. Biri onu sevmeyeli o kadar uzun zaman olmuřtu ki.

Ama ona fark ettirdiđi en kűtű řey, bu kűçük sıska kızıl saçlı kızın Bobby'nin yıkıcı űlűműnű ondan daha iyi atlatmıřtı. Ve o bundan sadece kaçarken, o her gűn, her lanet gűn bununla műcadele etmek zorunda kalmıřtı. Ben zayıf olanım, diye dűřűndű kederli bir řekilde, o ise binlerce askerin gűcűne sahip olan.

Sandığına gitti, derin bir kazı yaptı ve mektup yığınını çıkardı. Onları ışığın altındaki masanın űzerine koydu.

Sonra dolaba gitti, arkaya doğru uzandı.

ve çok az dokunulmuř bir Kanada Mist řiřesi bularak mektuplarla birlikte masanın űzerine koydu. Bir bardak buldu, kendine bir kadeh doldurdu ve geri fırlattı.

Ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, kulűbesinin kapısı açıldı ve sanki buranın sahibiymiř gibi içeri girdi. Tűm eřyalarını tařımıřtı: uyku tulumu, spor çantası, sırt çantası ve cűzdan, Hepsini daha űnce istiflendiđi yere, o sarkık kanepenin dibine bıraktı. Yűzűndeki tűm tűylerin

Orada parladığını hissettiği sevinci gizledi. "Çıplak olabiliydim," dedi.

Gülümsedi ve masaya doğru yürüdü, sandalyeyi çekti ve karşısına oturdu. "Ah evet - bu hayatımın heyecanı olurdu, değil mi? Bu gece içiyor muyuz?"

"Atış yapmak için yeterince soğuk olduğuna karar verdim." "Sana katılabilir miyim?"

"Kız kardeşin dışarıda mı bekliyor?" diye sordu, başka bir bardak bulmak için ayağa kalkarken. Plastik bir bardak çıkardı ve ona verdi.

Marcie kendine biraz viski doldurdu. "Hayır. Onu eve gönderdim. Birkaç günde bir arayacağıma ve Noel'e kadar eve döneceğime söz vermek zorunda kaldım, sanırım başınıza biraz bela olabilirim. Yani, biraz daha bela. Üzgünüm."

"Buradaki göreviniz nedir? Tam olarak? Beni düzeltereğini, temizleyeceğini, iyi bir şey yapacağını mı sanıyorsun?"

"Ah kardeşim, kendine hiç acı mıyor musun? Bu kadar berbat durumdaysan muhtemelen içmemelisin - bu şey bir depresan, biliyorsun." Aniden sertleşti. "Benim görevim, senin deyiminle, oldukça basit. Bunlar var Aptal beyzbol kartları. Bobby bana mektuplarında senin de bir koleksiyoncu olduğunu söylemişti, ben de onları getirdim. Bobby'nin kartları."

Çantasına gitti, etrafı karıştırdı ve Bobby'nin koleksiyonunun özenle korunduğu bir albüm çıkardı. Masanın üzerine koydu.

"Bunu açıklaması zor. Bazı nedenlerden dolayı, ikinizin bu beyzbol kartları hakkında konuşmanız fikri Savaşın ortasında, çölde, bombalara ve keskin nişancılara karşı tetikte olmak asla üstesinden gelemediğim bir şeydi." Bir nefes aldı. "Anlamamı istiyorum, onları bırakmak çok zor, sadece Çünkü onlar onundu. Harika olduklarını düşünürdü. Onlara sahip olmanızı isterdi."

Ian albüme dokunmadı. "Neden onları hemen bana vermedin?"

İç çekti. "Çünkü hastaydım. Ve sen bu konuda konuşmak istemedin."

"Özür dilerim," dedi. "Yapabileceğimi sanmıyordum." Bir an masaya baktı, sonra gözlerini kaldırdı. "Hepsi bu mu yani? Beyzbol kartları mı?"

"Çok eskiden, Bobby sakatlandığı için birbirimize yaslanarak yazdığımız bir dönem vardı. Sonra sen gözden kayboldu. Kayıplara karıştı. Ben de sizinle buluşmaya ya da yeniden buluşmaya, teşekkür etmeye, iyi olduğunuzdan emin olmaya ve babanızdan bahsetmeye geldim. Ve görünüşe göre, iyi görünüyorsun. Bazı açılardan benden daha iyi durumdasın. Tam olarak istediğin gibi yaşıyorsun, istediğin zaman insanlarla konuşuyorsun ve iyi hissettiğinde yalnızlık arıyorsun, doğayla bir ilişkin var ve endişeler ya da şeylerle yükümlü değilsin. En azından dışarıdan bakıldığında çok fazla yük taşımıyorsunuz; sadece ihtiyacınız olan şeylere sahipsiniz. Ve temizlenmeye ihtiyacınız olduğunu düşünmüyorum. İyi görünüyorsun."

"Vahşi bir adama benzediğimi söylemiştin."

"Öyle." Ona sıırttı. "Artık alıştım." "Bana ne için teşekkür edecektin?" diye sordu, bardağını dolduruyor.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Hadi ama! Bobby'nin hayatını kurtardığın için!" "Bunu yapmamalısın. Bunu düşünmemelisin bile. I

Bir sürü pişmanlığım var evlat, ama bu listenin en başında yer alıyor." "Onu kurtarmak mı? Bakın, çok kötü yaralandığı için hepimiz üzgünüz, çaresiz bir sakat olduğunu. Herkesin kontrolünün ötesinde..." "Öyle mi düşünüyorsun? Çünkü belki de biliyordum," dedi. "I

onu kaldırdı ve o gevşek ve ağırdı. Bir yarık vardı bir seçimle karşı karşıya kaldığımda. Vücudunda hiçbir kas gerginliği yoktu; ölü bir ağırlıktan başka bir şey değildi. Onu olduğu yere bırakabilir, vücudunu kendi vücudumla kaplayabilirdim.

daha kötü bir darbe almasını engellemek ve sonunu beklemek için. O zaman üç yıldır taşımak zorunda kaldığın

yük ve acının altında ezilmeyecektin ve o da özgür olacaktı.
Tanrım, sen sadece bir çocuktun. Bobby'nin o hayatı
istemediğini biliyordum.

Bunun gibi şeyler. Ama bencildim. Ben sadece Kendim, tepki vermek için eğitildiğim şekilde davrandım ve onun gitmesine izin vermeyi kabul edemedim. Kahrolası bir kahraman olmak istiyordum gibi davranıyordum."

Uzun bir süre ona baktı. "Yüce İsa," dedi sonunda. "Böyle olduğunu mu düşünüyorsun? Her şeyin sana bağlı olduğunu mu? Ve senin yaptıklarının hayatımı bir kâbusa çevirdiğini mi?" Başını iki yana salladı. "Öyle değildi. Sadece lanet mektupları okumalıydın!"

Önündeki yığına baktı. Sonra gözlerini onunkilere dikti. Demek eşyalarını karıştırmış, onları bulmuş ve hiç açılmamış olduklarını biliyordu.

"Şöyle oldu-"

"Marcie," dedi, gözleri pişmanlıkla kararmıştı. Acıyla. "Yapma, tamam mı?"

"Tanrım, bir tek benim ihtiyacım var sanıyordum. Anlıyorum," dedi ve likörden narin bir yudum aldı. Yüzünü buruşturup dudaklarını büzdükten sonra, "Şimdi dinleyeceksin. Annemizi kaybettiğimizde Drew daha iki, ben dört ve Erin on bir yaşındaydı. Bizi babamız büyüttü ama ben on beş yaşındayken aniden öldü. Rutin bir diz ameliyatı sırasında. Çok sıradışı, çok nadir. Erin üniversiteden yeni mezun olmuş, hukuk fakültesine gidiyordu. O devreye girdi, ebeveyn oldu ve hepimiz babamın bizi büyüttüğü evde kaldık ve tabii ki Bobby Irak'a gittiğinde, o yokken Erin ve Drew ile birlikte orada yaşadım. Onu eve getirdiğimizde, onu getirdiğimiz yer orasıydı. Siz bizi ziyaret ettiğinizde biz oradaydık ve bu konuda pek iyi değildik. Biz - hepimiz- bakıcılık konusunda çok yeniydik, size hayatta kalamayacakmışız gibi görünmüş olmalı. Korkunç görünmüş olmalı..."

Hatırladı; sorun yaşadığı günler vardı. aklından çıkarıyordu. Ev tam bir felaketti, Marcie sıska, solgun ve yalnızdı, on üç yaşlarında görünüyordu. Hastane yatağı yemek odasına hakimdi, bu yüzden eve girdiğinizde ilk gördüğünüz şey oydu.

ailenin yemek yiyebileceği bir yer yoktu. Etrafta başka tıbbi ekipmanlar da vardı; baş desteği olan süslü bir tekerlekli sandalye, hidrolik kaldıraçlar, ağırlıklar

Bu ölü ağırlığı, emme makinesini, oksijen tanklarını, leğenleri, çarşafı taşıırken karşı denge.

"Onu ya eve getirecektik ya da başka bir eyalette uzun süreli bir bakım tesisine bırakacaktık. Birkaç ay sonra onu sivil bir bakımevine yerleştirdik; mükemmel bir yerdi ve CHAMPUS aracılığıyla masrafları ordu karşılıyordu. Bunun için Erin'e teşekkür edebilirim; o pes etmedi. Bobby'nin geniş bir ailesi vardı - yedi kardeşin en küçüğüydü - ve hepimiz bu işte birlikteydik, Tanrı onları korusun. Bana her anlamda çok yardımcı oldular, ailem oldular."

"CHAMPUS?" Ian kendi kendine sorduğunu duydu.

"Bu her zaman iyi sonuç vermiyor. Uzun süreli bakıma ihtiyacı olan pek çok yaralı asker, nerede yer varsa oradaki askeri hastanelere atanıyor ve bunun ailenin nerede yaşadığıyla bir ilgisi yok. Bobby'yi Washington'da, Doğu Yakası'nda ya da Teksas'ta bırakmayı düşündüm ama... Çok şanslıydık. Bobby'nin

en iyisiydi. Ve Ian - acınası görünüyor olabilirdi ama acı ya da stres içinde olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Onu şımarttık, her zaman rahat etmesini sağladık ve bunu yapacak çok kişi vardı. Bobby'nin tüm Ailesi - annesi ve babası, altı erkek ve kız kardeşi ve eşleri, yeğenleri, ben, Drew ve evet, Erin bile oraya girdi. Ona masaj yapıldı, kitap okundu, öpüldü ve sarıldı. Neredeyse hiç yalnız kalmadı. Bir ziyaretçimiz vardı

her zaman kontrol edildi ve korundu. Ian benim için işkence değildi. Onu kaybetmek elbette canımı yaktı ama gerçekten de onu o kadar uzun zaman önce kaybettim ki, vefat ettiğinde..."

"Rahatlama mı?" Ian refleks olarak sordu.

"Onun için," dedi. "Benim için uzun bir yolculuğun sonu. Lanet mektupları okumalıydın!"

Sadece başını salladı. "Öldüğünü bilmek istemedim. Hâlâ hayatta olduğunu bilmek istemedim."

"Hayattaydı, rahattı, bakılıyordu ve seviliyordu." O mektuplara doğru başını salladı. "Sana onun hakkında yazdım, ama aynı zamanda kendim hakkında da yazdım - ilk başta gerçekten zordu, Bobby sanki çoktan gitmiş gibi yas tutuyordum - ama sonra hayatım neredeyse normale döndü. Arkadaşlarımla sık sık dışarı çıktım. Birkaç tatile çıktım- Bobby'nin ailesi ısrar etti. Onlar hakkında sana her şeyi yazdım, nedenini sorma. Sana her şeyi yazdım. Her aptalca şeyi. Sanki sen benim en iyi arkadaşımışsın gibi. Bobby'nin."

"Ama sen hala bir-"

"Hayır, değildim," dedi başını sallayarak. "Ben sevdim Bobby. İyileşmeyeceğini biliyorduk. Bobby'nin ailesi beni dışarı çıkarmaya, insanlarla, bazen de erkeklerle tanıştırmaya çalıştı. Eğer ondan, bu yükümlülüklerden kurtulmak isteseydim, ne benim ailemden ne de onun ailesinden kimse bana yardım etmeye çalışmazdı. beni vazgeçirmeye çalıştı. Aslında bunun gibi şeyler hakkında çok fazla tartışma oldu -başka bir ilişkinin peşinden gidebilmem için beni boşanmaktan vazgeçirmek, beslenme tüpünü çekip ölmesini sağlamak gibi-"

"Bunu neden yapmadın, Marcie? Neden?" "Çünkü lan. Onu beslemek, onu korumanın bir parçasıydı. rahat."

"Ama ya orada düşünüyorsa?" lan, sesinde acı dolu bir çaresizlik notası olduğunu söyledi. "Ya bu şekilde yaşamaktan, hareket edememekten ya da iletişim kuramamaktan ne kadar nefret ettiğini düşünmek ona işkence gibi geliyorsa?"

Nazikçe gülümsedi. "Eğer böyle şeyler düşünebiliyorsa, yolculuğunun son bölümünü tamamlayana kadar onu güvende tutmak ve ona bakmak için kendilerini adayan sevdiklerinin lejyonlarını da düşünüyordu."

Uzun bir sessizlik onları ayırdı. "Ve hiçbirisi ben değildim," dedi usulca.

"Senin de kendi sorunların vardı," dedi kolayca, içkisini yudumlarken. "Bobby'nin yaraları fizikseldi, seninki duygusaldı. Herkesin iyileşmek için kendine zaman ayırmaya hakkı vardır. Ayrıca, bana en çok ihtiyacım olan

şeyi verdin ve bunun için

sonsuz dek minnettar kalacağım. Veda etme şansım oldu. O benim için gerçekten önemliydi, lan. Kendinde olmasa bile, onu kollarımın arasına alıp Onu çok sevdiğini ve hayatına devam etmesinin sorun olmayacağını, benim iyi olacağımı söyledi. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?"

"O kadar çok şeye sahip olmana rağmen-"

"Az önce söyledim ya, çok fazla değildi. Meşguldük, evet. Ama herkes benim gibi hissediyordu - farklı seviyelerde. O annesinin bebeği, onun da zamana ihtiyacı vardı. Babasının gururuydu, onun da zamana ihtiyacı vardı. Bobby harikaydı, kardeşlerinin de vedalaşmak için zamana ihtiyacı vardı."

lan bir an sessiz kaldıktan sonra, "Eğer o lanet mektupları okusaydım, o mektupları okuyanlardan biri de ben olabilirdim.

İçeride düşünüp yüzleri sayıyor olabilir diye..."

Bir an sessiz kaldı. Sonra şışeyi her iki bardağın üzerine devirdi. "Daha fazla şey bulmak için yardım ister misin? Orijinal fikirleriniz tüm temelleri kapsamadığı için suçlu ve pişman olmak mı? Anladığım kadarıyla Berbat bir savaştan döndün, nişanlından ayrıldın, babanla kavga ettin, en az yirmi yılını vereceğini düşündüğün Deniz Piyadeleri'nden ayrıldın. Yani Bobby'nin yaralanması sadece bir şeydi ve tüm aile onu kurtarmak için hayatını riske attığın için sana minnettar." Bir yudum aldı. "lan, etrafta olmadığın için kimse sana kızgın değil."

"Evet. Bundan emin misin?"

Yeşil gözlerini kararlı bir bakışla ona dikti. Sonra mektup yığınını kaptığı gibi kendisine doğru sürükledi. "Buradan başlayalım." Lastik bandı kopardı ve teslimat sırasına göre dizildiklerini görünce ilkinin kaldırıp açtı.

"Sevgili lan," diye okudu.

"Umarım iyisindir. Çok uzun zamandır ortalarda yoktun ve seni çok özledim. Bu çok güzel olurdu.

senden haber almak için. Bobby'nin harika bir bakımevine taşındığını bilmenizi isterim. Onun tüm ailesi ve benim tüm ailem onun her zaman sevdiklerinin yanında olduğundan emin olmak için birlikte çalışıyoruz. Ona yardım ediyoruz. ama burada harika bir personel var. Acı çekmiyor. Gerçekten. Tabii ki her şeyi bilmiyoruz ama doktorlar her testi yaptı.

Akla gelebilecek her şeyi yaptım ve onu yüzlerce kez muayene ettim - boynundan aşağısını hiç hissetmiyor. Ve asla gerginlik ya da endişe belirtisi göstermiyor. Acı çektiğini hissetse gözyaşı dökebileceği söylendi. Ian, hiç gözyaşı yok. Aslında, deli olduğumu söyleseler de, bazen gülümsemeye en yakın şeyi gördüğümü düşünüyorum.

"Hayatım garip bir şekilde normal geliyor. Bir iş yerinde çalışıyorum.

Sigorta şirketi, aynı iş, aynı arkadaşlar. Çok para kazanmıyorum ama patronum gerçekten esnek; harika bir adam - sarı Labrador'unu her gün onunla birlikte işe getiriyor. Bobby'nin harika annesi Siz ikiniz Irak'tayken beni meşgul eden bazı kız arkadaşlarımla geceleri dışarı çıkıyoruz - bazen dansa bile gidiyoruz, ancak birkaçı hamile, bu yüzden daha çok sinema, dışarıda akşam yemeği, yazın piknik ve kışın çetemizle partiler yapıyoruz. Bana gerçekten geniş bir aile ve büyük bir arkadaş grubu miras kalmış gibi görünüyor, neredeyse hepsi evli ve Aileler. Yıllardır aynı arkadaşlarım var - liseden beri tanıdığım üç kız arkadaşım ve işe başladığımdan beri tanıdığım dört kadın var. Her gün birlikte çalışınca birbirimizden bıkacağımızı düşünebilirsiniz ama biz hala sürekli konuşup gülerken patronu çıldırtıyoruz.

"Sabahları erken saatlerde işe gitmeden önce Bobby ile vakit geçirmeyi seviyorum ama her gün değil. Yine de çoğu gün, yeni uyandığında, ilk hissettiği kişi olmayı seviyorum. Şimdi bana gülmeyin ama sanırım kokumu alabiliyor. Başını bana doğru çeviriyor.

ve bildiğini söyleyebilirim. O zaman akşamları seviyorum. Ona kitap okumak ikimizi de rahatlatıyor. Ben de okuyordum.

Bobby Ivanhoe - yüksek sesle okuyarak bu hikâyenin içine bu kadar girebilmem inanılmaz. Eğer o Beni duyduğuna ve anlamadığına eminim ama huzurevine gidip bir sonraki bölüme başlamak için neredeyse sabırsızlanıyorum. Bobby yaralandığından beri daha önce hiç okumadığı kadar çok iyi kitap okudu. Okumak için onunla birlikte yatağa uzanıyorum ve bazen başını bana doğru çeviriyor ve sanki bana sokuluyor, başını omzuma gömüyor...."

Marcie bir düzine mektup boyunca okumaya devam etti, arada bir kendi bardağını ve onunkini dolduruyordu. Bir ara ayağa kalkıp kendine bir bardak soğuk kuyu suyu hazırladı ama devam etti. Sonunda mektuplarda kendisiyle ilgili daha çok, Bobby'yle ilgili daha az şey vardı, çünkü elbette Bobby değişmemişti. British Columbia'ya yaptığı geziyi, oranın çekiciliğini, manzarasını, dost canlısı insanlarını yazmıştı. Sonra dört günlüğüne kız kıza bir gemi seyahati vardı, üç gece. Ian'ı engelli bir denizcinin eşi, bir kız kardeş, bir baldız, bir gelin, bir arkadaş olarak hayatının iki yılına götürdü. Aile toplantıları, yeni Doğumlar, düğünler, normal olan şeyler. Yakın bir kız arkadaşıyla birkaç haftalığına aralarını açan bir anlaşmazlık yaşamış ve bir sonraki mektupta her şeyi nasıl yoluna koyduklarını anlatmıştı. Ona kötü bir saç kesiminden, küçük kardeşi Drew'un çok sayıdaki kız arkadaşından ve onlarla olan dikkatsiz davranışlarından bahsetti. Hatta VW'nin bozuk yakıt pompasından bile bahsetti.

Mektuplar Bobby'den çok Marcie'nin hayatıyla ilgiliydi. Ve Marcie'nin hayatı onun hayal ettiği gibi bir işkence değildi. Ama

Onu perçinleyen şey, kızın ona eski bir arkadaşımı gibi yazmasıydı. Önemli bir arkadaş. Ve o her zaman

Telefon numarasını da yazıp, istediği zaman ödemeli aramasını istiyordu. Ve her zaman "Seni özledim..." diye bitirirdi.

Ardından geçen yıl yazılan en son mektup geldi, Bobby'nin tatlı ve sessiz bir şekilde vefat ettiğini ve ilahi şans eseri kendisinin de orada olduğunu söyledi. Günde sadece birkaç saat orada olduğu ve bazı günler izin aldığı için bunu küçük bir mucize olarak görüyordu.

Uzun süredir başını, gözlerini ya da ağzını hareket ettirmedini fark ettiğinde başını kolunun arasına almış okuyordu. Nabzını yokladı, yüzünü onun yüzüne dayadı ve

nefes alıp almadığına baktım. "Ve hemen anladım....

Nabzının ya da nefesinin yokluğundan değil aslında... Sanki ruhunun onu terk ettiğini hissettim. Bunu anlayabilecek misiniz bilmiyorum ama hepimiz onu bu kadar çok severken ruhunun bunca zamandır orada olduğunu bilmek büyük bir rahatlama idi. Her zaman ruhunun, bedeni onu bırakmadan çok önce evine dönmüş olabileceğini düşünmüştüm ama size yemin ederim, kalbimde sanki o benim içimden geçmiş gibi bir doluluk vardı.

Ayrıldı. Ve dedim ki, "Güle güle, sevgili Bobby. Hepimiz seni özleyeceğiz." Ve onun adına çok mutlu oldum."

Ona yazdığı son mektubu okumayı bitirdiğinde saat oldukça geç olmuştu. Şişedeki seviye oldukça düşmüştü ama onu öldürmemişlerdi. Son zarfı da yığının üzerine bıraktı ve sessizleştiler. Ian sessizce kokladı

Bir ya da iki kez, sonra sabırsızlıkla gözlerini sildi.

Sonunda Marcie, "Tuvalete gitmek için bir refakatçiye ihtiyacım olabilir. Biraz sarhoşum."

Bu onun hüznünü kırdı ve ruh halini bir kez daha değiştirdi. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu gülümseyerek.

"Şey, tam olarak sizin boyunuzda ve çevrenizde değilim. Ben de az içerim; birkaç bira, şarap ya da meyveli şeyler. Gerçek şu ki.... ayakta durmaktan endişe ediyorum."

Adam ona güldü. "Kimse seni tutup boynundan aşağı dökmedi."

"Yazdığın mektupları okumak korkunç. Bütün o kötü

cümleler, berbat imla, aptalca açıklamalar... Eminim

Cehenneme git, yazdığın her mektubu yüksek sesle okuyorlar."

Kıkırdadı ve ayağa kalktı. "Hadi, hafif sıklet, seni dışarı çıkarayım." dedi. Ama düşündüğü şey, mektupların çok güzel olduğuydu. Eğer onları gerçekten okusaydı, kafasını biraz daha çabuk toparlamasına yardımcı olabilirdi. Biri Hayatında eksikliğini hissettiği şeyi -onu önemseyen birini- ona uzun zaman önce sunmuştu.

Onu tuvalete kadar götürdü, sırası geldiğinde dışarıda bekledi, sonra da kulübeye kadar eşlik etti. koşmaya başladı. Botlarını çıkarmadan, yorganı çekmeden kanepeye uzandı ve yan yattı. Adam ona başını salladı. "İyi uyuyacaksın." Sonra botlarını çıkardı ve üzerini örttü.

"Hmm. Bu beni son sarhoş edişin, Buchanan."

"Dediğim gibi, seni tutmadım."

"Bir sorun seziyorum. Tadına gerçekten alıştım." Ve sonra hıçkırdı.

"Sen çıktığında ben gitmiş olacağım," diye hatırlattı ona. "Sabah teslim etmem gereken oyunlar var."

"Evet. Evet, bunu biliyorum. Kütüphane kitaplarım hala duruyor mu?"

"Bugün gittiğin bir saat içinde kütüphaneye gidebileceğimi düşünüyor musun?"

"Oh, boş ver. İyi geceler, benim tatlı ayım."

Tanrım, bu onun kalbini nasıl da kabartmış ve yerinden oynatmıştı. Kendini durduramadan dudaklarını onun şakağına doğru eğdi ve

oraya yumuşak bir öpücük kondurdu. Eli yukarı kalktı, adamın kıllı yüzünü okşadı ve mırıldandı. "Bununla ilgili tek sorun, ne zaman gülümsediğini zorlukla anlayabilmem. Gülümsemeni çok seviyorum."

"İyi geceler, hafif sıklet."

Marcie sarhoş uykusuna dalarken, Ian beyzbol kartları albümünü karıştırdı. Her birinin üzerinde Bobby'nin parmaklarını hayal etti. Gözlerinden yaşlar akıyor ve

pişmanlık ve acıyı ruhundan söküp attı. Bu basit hediye­nin ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyebilirdi.

On iki

Marcie sonunda gözlerini açtığında Kafasının içinde bando geçit töreni yapıyordu - bir ritmi varmış gibi görünen donuk bir gümbürtü. Vay be. On iki ya da on dört mektubu yudum yudum içmişti. Kötü bir fikirdi. Ama lan'ın aspirini nerede sakladığını biliyordu.

Dikkatle doğrulup oturdu. Oda lan'ın her zaman bıraktığı gibi düzenliydi. Mektuplar bile saklanmıştı; beyzbol kartları albümü hâlâ masanın üzerinde, bıraktığı yerde duruyordu. Kahve fincanı, birkaç kütüğe ihtiyacı olan odun sobasının üzerinde duruyordu. Önce sobayı yaktı, sonra botlarını giyip arka tarafa gitti ve döndüğünde neredeyse Yeterince sıcak olmamasına rağmen koyu, siyah kahveyi yudumladı. Saatine bakınca lan'ın bir süre daha dönmeyeceğini anladı ve artık ocakların nasıl çalıştığını öğrendiğinden, lan'ın yokluğundan yararlanarak kendine çeki düzen vermeye karar verdi. Önce saçı için suyu ısıttı, sonra küveti. Sonra da doldurmaktan daha zahmetli olan küveti boşaltma işlemine girişti. Bu arada Tüm bunlar bittiğinde aslında yorgundu ve bunun gripten çok geç saatlere kadar ayakta kalıp içki içmesiyle ilgisi vardı. Aslında neredeyse hiç öksürmemişti.

Saçlarını yıkayıp banyo yaptıktan sonra manikür makasını hasarlı perçemlerine götürdü ve Kömürleşmiş uçları kesip attı, bir düzene soktu. Küçük makyaj aynası hafif, sağlıklı bir parıltıya sahip olduğunu gösterdi; yanık iyileşmişti ya da neredeyse iyileşmişti. Biraz makyaj yaptı, geldiğinden beri bu zahmete girmemişti. Ama varlığını lan'a defalarca zorla kabul ettirmişti; şık olmaktan zarar gelmezdi. Gözlerine biraz özen gösterdi, dudaklarına çizgi çekti. O kutu içeceklerden birini açtı.

Güveç, yarısını yedi, sonra kitabıyla kanepeye yerleşti, yeni bir kadın.

Hiçbir uyarı olmadan, yeni kadın ortadan kayboldu. Birdenbire anladı - bugün bir yıl önceydi. Tuhaf, daha önce Tüm o mektupları okurken bunu bir kez bile düşünmedi - Bobby'nin ölüm tarihinin yazılı olduğu mektup bile içinde geçiyordu. 17 Aralık, Noel'den bir hafta önce.

Çok tuhaf bir deneyim olmuştu. Bobby'nin öldüğünü anladığında olduğu yerde kalmış, ona sarılmıştı. Ağlamadı; bir hemşire ya da yardımcı çağırmadı. Ve Onu kucaklarken kalbiyle iletişim kuruyor ve bulunduğu yerde mutlu olmasını söylüyordu. Odaya birinin girmesi en az bir saat sürmüştü; altmış yaşında bir hemşire yardımcısı sabah vardiyası için çarşaf getiriyordu. "Geç geldiniz," dedi kadın.

Ve Marcie Bobby'nin yanağını okşuyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor, onu kendine yakın tutuyordu. Kız cevap vermedi. Bu kez onu bıraktığında bir daha sarılamayacağını biliyordu. Ona dokunma şekliyle ilgili bir şey yardımcının dikkatini çekmiş olmalıydı çünkü yardımcısı yatağın yanına geldi ve parmaklarını Bobby'nin boynuna koydu. "Bayan Sullivan," dedi nazikçe.

"Biliyorum. Bırakmakta biraz zorlanıyorum..." Marcie mırıldandı.

"Anlıyorum. Senin için birini arayacağım. Bu genellikle yardımcı olur. Biri gelir ve-"

"Bunu bir süreliğine erteleyebilir misin? Bana onunla biraz daha zaman verebilir misin?"

"Çarşafarla işimi bitireceğim ve sonra sorumlu hemşire bir arama yapsın. Ailesini aramasını ister misiniz? Ya da belki kız kardeşine?"

"Ailesini arayın," dedi. "İlk onların haberi olmalı. O zaman lütfen Erin'i arar mısınız?"

"Elbette." Sonra tatlı tatlı gülümsedi ve Marcie'nin alnını sevgiyle okşadı. Eminim Marcie'nin her tuhaf tepkisini görmüştü.

Bu yerde ölüm. "Burada acele etmeyin. İhtiyacınız olan tüm zamanı ayırın."

Yardımcı odadan çıktığında, Marcie Bobby'ye okumakta olduğu kitabı eline almış ve okumaya devam etmişti. Neredeyse bir saat daha Bobby'ye kitap okudu; Bobby'nin vücuduna dokunmak bile soğuk gelmeye başlamıştı. Bobby tamamen

Cansızdı, bu onu oldukça şaşırtmıştı. Hayattayken bile çok hareketsiz olduğu için onda, bedeninde fazla bir değişiklik olmayacağını düşünebilirdi ama ondaki değişim dikkat çekiciydi. Ölünceye kadar onda hiç gerginlik hissetmemişti ve sonra yüz hatlarına tam bir rahatlama yerleşti ve kesinlikle güzel görünüyordu. Ruhani. Tam bir huzur hakim oldu. Ve sonra çok sessizleşti.

Güzel. Zor. Hala. Gitti.

Bay ve Bayan Sullivan odaya girdiler ve hemen yanına koştular. Onu Bobby'nin kollarında, kucağında açık bir kitapla buldular. "Marcie? Ne yapıyorsun?"

"Onu terk etmeye hazır değildim," dedi usulca, sesi berrak, gözleri kuru.

"Şokta," dedi Bayan Sullivan kocasına. "Polisi aramalıyız-"

"Şokta değilim," dedi Marcie. Sonra hafifçe güldü. "Yüce Tanrım, üç yıldır bunu bekliyordum. Ama şimdi burada, ona bir daha dokunmayacağımı biliyorum ve onu yukarı kaldırmakta biraz zorlanıyorum...."

Kitap elinden çekilip alındı, yataktan ayağa kaldırıldı, ondan uzaklaştırıldı. Anne ve babası ona veda öpücüğünü verdi ve çarşaf üzerine çekildi. Marcie onun yanına gitti ve çarşafı geri çekti. Onu saklamak için bir neden yoktu, uyuyor gibi görünüyordu. Yumuşak, siyah saçlarını geriye doğru düzeltti.

"Marcie, morg arandı. Birazdan burada olurlar." "Acelem yok," dedi. Sanki orada alınması gereken kararlar vardı - tüm düzenlemeler birkaç yıl önce yapılmış. Onu götürürlerdi, o da

yakılacak ve onun için bir anma töreni yapılacaktı. Ama onlar onu alana kadar, hala onun değil miydi?

"O artık daha yüksek bir makama ait." Bu kız kardeşinin sesiydi. "En ufak bir endişe duymadan onu bırakabilirsin. O emin ellerde."

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?" Marcie sordu.

"Söyledim mi?" "Neyi söyledin, tatlım?"

"Cenaze sahipleri onun için gelene kadar, o hala benim miydi?"

"Hayır, bebeğim. Sen bir şey söylemedin. Ben söyleyebilirim, hepsi bu." "Sadece onlar gelene kadar ona yakın olmak istiyorum...."

"Burada, böyle, istediğin kadar kalabiliriz. Cenaze sahiplerinin canı cehenneme. Onlar bekleyebilir."

"Teşekkür ederim," dedi usulca ve tekrar yatağa oturdu. Ona dokundu, yanağını ve alnını öptü, ona fısıldadı. Kayınvalidesi onun kendini kaybettiğini düşündü ama Erin onları oyaladı. Marcie odanın dışındaki koridordan Erin'in sesini duydu. "Onu biraz rahat bırak. Vazgeçmek çok zor. İyi olacak."

Bobby'yi götürmek için geldiklerinde Marcie ona son bir öpücük verdi ve gitmesine izin verdi. Sonra kayınvalidesini kucakladı, onlara kayıpları için üzgün olduğunu söyledi ve evine gitti.

Yanaklarında gözyaşları hissetti ama acı hissetmedi. Sadece bazen onu rahatsız eden o yalnızlığı. Bu his Bobby'ye artık bağlı olmamak, bir amacının olmadığını hissetmek.

Ian eve gelene kadar bir saat daha geçti. Ve içeri girdiğinde, neden bu kadar uzun sürdüğünü anladı. Saçları ve sakal dramatik bir şekilde kesilmiş, kısa kesilmiş ve düzgünce kesilmişti. Kollarında market poşetleri vardı. Yapmamaya çalışıyordu ama gülümsediği belliydi.

"Ian!"

"Benim. Başka birini mi bekliyordun?"

Ona baktı ve her şeyi unuttu. "Ne yaptın sen?"

Doğruca masaya yürüdü ve elindeki çuvaları yere bıraktı. "Almam gereken daha çok şey var, sıkı durun." Ve tekrar kulübeden ayrıldı. Üst üste yığılmış birkaç kutuyla geri döndüğünde, kadın aynı yerde oturuyordu. Onları da masanın üzerine koydu. Sonra nihayet ona doğru döndü ve kendisine bakmasına izin verdi. Kadın ayağa kalktı ve ona doğru yavaş adımlarla ilerledi ve eli yanağına dokunmak için kalktı. Beş altı santimlik gür bir sakalın olduğu yerde şimdi yarım santimden daha az kahverengimsi kırmızı bir sakal vardı,

taranmış, kuş tüyü kadar yumuşaktı. Boynu bile tıraş edilmişti. "Nerede benim vahşi delim?"

Kaşlarını çatarak ona baktı ve yanağına hafifçe dokundu. "Ağlıyor muydun?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Özür dilerim. O günlerden birini yaşadım."

Baş ve işaret parmaklarını kızın çenesine koydu ve gözlerini tekrar kendisine çevirdi. "Ne oldu?" diye sordu usulca. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "İstemediğini biliyorum-"

"Sorun yok. Seni ne ağlattı? Ev hasreti mi? Yalnızlık mı?"

Derin bir nefes aldı. "Bugün bir yıl önceydi. Sanırım gizlice geldim."

"Ah," dedi. Kocaman kollarını ona doladı. "Bu sanırım biraz gözyaşı dökerdi. Özür dilerim Marcie. Eminim bazen hala acıyordur."

"Sadece bu, tam olarak acıtmıyor. Sadece kendimi çok işe yaramaz hissediyorum." Ona doğru eğildi. "Bazen kendimi yapayalnız hissediyorum. Hayatımda bir sürü insan var ama yine de kendimi çok yalnız hissedebiliyorum. Bobby olmadan yalnız." Hafifçe güldü. "Ve Tanrı biliyor ya, pek arkadaş değildi."

Kucaklamasını sıkılaştırdı. "Sanırım anlıyorum."

Evet, diye düşündü, olabilir. İşte düzenli olarak insanların etrafında olan ama onlarla hiçbir bağlantısı olmayan bir adam. Geri çekildi ve "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Biraz temizlenip seni bir yere götürebilirim diye düşündüm."

"Bekle. Bunu benim için yapmana ihtiyacım olduğunu düşünmedin, değil mi? Erin yüzünden mi?"

Adam güldü ve kız, sakalları olmadığı için adamın yüzündeki duyguyu gerçekten görebiliyordu. "Aslında isteseydin muhtemelen yapmazdım. İnatçılıkta benimle boy ölçüşebileceğini mi sanıyorsun gerçekten? Muhtemelen hayır. Sakalımı yara izim yüzünden bıraktım," dedi sol yanağını ona doğru eğerek. "Bu ve belki biraz da kimin umurunda tavrı?"

Sakalını hafifçe parmaklayarak zar zor fark edilen bir yara izini ortaya çıkardı. "Neredeyse hiç yok. Ian, sadece ince bir çizgi. Kapatmana gerek yok. Biçimsiz değilsin." Ona gülümsedi. "Yakışıklısın."

"Muhtemelen yaradan kalan hatıralar. Her neyse, bu gece kamyoncuların Noel geçit töreni var. Bölgedeki bir grup 18 tekerlekli kamyoncu araçlarını giydirip otoyolda. Her yıl görüyorum, harika. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun? Yıldönümü olduğu için mi?"

"Belki de bu iyi bir fikirdir," dedi. "Dışarı çıkmak, havayı değiştirmek."

"Dışarıda yeriz ve-"

"Bütün bunlar ne?" diye sordu, çantalara ve kutulara bakarak.

"Kar yağışı bekleniyor. Burada böyle şeyler olur. Hazır olun. Ama bu sefer farklı şeyler aldım, belki güveçten bıkmışsındır. Bunu hiç yapmam ama sen bir kızsın, o yüzden biraz taze yeşillik. Ve taze yumurta. Sadece bir gün yetecek kadar.

birkaç gün. Buzdolabı yok; barakada bırakırsak donarlar."

"Ian, banyo ne olacak? Yoğun bir kar yağışı olursa banyoyu ne yapacağız?"

Adam ona güldü. "Sorun değil. Oraya iyi gideriz ama bir yol açacağım. Yola kadar da küreyeceğim ama yavaş olacak ve kar yağmaya devam ederse daha da yavaş olacak."

"Vay canına. Bu gece ayrılmak güvenli mi? Geçit töreni için? Geri dönebilecek miyiz?"

"Bizde kar fırtınası olmaz, Marcie. Kar yavaş ama düzenli yağar. Şimdi, banyo günü düşünüyorum. Ya sen?"

Ellerini kalçalarına koydu ve ona ters ters baktı. "Pekâlâ, burada çok dikkatli ol. Banyomu yaptım. Ve bir saç yıkama. Makyaj yapıyorum, Ian. Tanrım. Beni temizlemeye çalışmak ister misin?"

Gözleri bir an için büyüdü. Sonra şöyle dedi. "Benim için banyo günü demek istedim. Biliyordum. Harika görünüyorsun." Başparmağı bir gözünün altındaki yanak boyunca. "Sadece birkaç gözyaşı izi var ama bunu halledebilirsin. Şunları kaldırayım ve suyum hazırlayayım. Okuyacak bir şeyin var mı? Yoksa hayatının heyecanını mı arıyorsun?"

"Okuyacak bir şeyim var," dedi. Ve günün sonunda hepsinin sadece birer erkek olduğunu düşündü.

Ian'ın aklında Arcata'da bir İtalyan restoranı vardı. Bir ya da iki kez gitmişti. Daha önce gittiğinde hep barda tek başına yemek yemişti. Bu kez bir masada, birer kadeh kırmızı şarap eşliğinde konuşuluyordu. Sadece homurdanan ya da etrafta insan olmasına gerek olmadığından yakınan adamı hatırlamak pek mümkün değildi. Marcie bu değişiklik hakkında hiçbir yorum yapmadı; yarın on gün olacaktı. Bir hafta sonra Noel gelecekti.

Onun nasıl bir küçük kız olduğunu bilmek istiyordu. "Kötü, çok kötü. Erkek fatma terimini bir üst seviyeye taşıdım. Küçük kız arkadaşlarım yoktu, sadece oğlanlar vardı. Hepsiyle başa çıkabilirdim ama erkek olduğumu düşünmeme rağmen bir kız gibi kavga ederdim; ısırır, saç çekerdim. Sapanlardan tükürük toplarına geçtim ve babam okula çok çağrıldı. Sınıfın en küçük, en huysuz, en şımarık çocuğuydum."

Büyük ölçüde sırtıttı. Çok güzel. "Bu beni nasıl şaşırtmıyor? Şimdi biraz daha terbiyelisin ama

çok."

"Sonra dokuzuncu sınıftaki en tatlı çocuk bana aşık oldu. İlk düşüncem, bahse girerim onu elde edebilirim oldu. Sonraki düşüncem ise, bahse girerim beni öpmesini sağlayabilirim oldu. Bu beni bir gecede bir kıza dönüştürdü, tam bir dönüşüm. Bobby. Erin Elizabeth doğduğu günden beri çok titizdi ve ondan güzel görünmek için tavsiye istemenin beni nasıl öldürdüğünü hayal bile edemezsiniz. Bu konuda da çok kendini beğenmişti."

"Bobby mi? Dokuzuncu sınıftan beri mi?"

"Uh-huh. Tüm okul boyunca birlikte olduk, on dokuz yaşında evlendik. Neredeyse on dokuz."

Sadece başını salladı. "Çok genç."

"Korkunç," dedi. "Ailelerimiz beklememizi istedi ama çok fazla ikna etmek gerekmedi - ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk. Sanırım herkes bizi sakinleştirmek için düğünü kabul etti. Ama bir sürü kötü şaka yapıldı, mesela gelinliğin altına eğitim pantolonu giymişim. Bu tür şeyler."

"Ve yaptı mı? Seni serinletti mi?"

"En azından herkesin içinde birbirimizi pençelememizi engelledi," dedi sırtarak. "Şimdi öne çıkıp bir şeyler anlatmalısın Buchanan, lise müzikalinin yıldızıydın. Muhtemelen kızları peşinden koşturuyordun. Ha?"

Ağzının bir köşesi kalktı. "Neredeyse bir Sürtük," dedi ve onu o kadar yüksek sesle güldürdü ki restorandaki insanların başları döndü.

"Ahlak yok," diye yorumladı.

"Çok az," dedi. "Sevmediğim bir kızın başını belaya sokmaya gidiyordum."

"Zar zor sevmek mi? Pantolonlarına girmek için mi onları sevdiğini söyledin?"

"Adil ol, ben genç bir çocuktum!"

"Sen yaptın! Tam bir köpeksin!"

"Ben bir yavruyudum, olduğum şey buydu. Deniz Piyadeleri babamın fikriydi ama ona şaka yapmışlar. Sadece benim hoşuma gitmekle kalmadı, aynı zamanda süslü püslü denizciler kız tavlama konusunda hiç zorlanmıyor."

"Küçük kardeşim Drew, sanırım o da sana çok benziyor. O muhteşem bir küçük şeytan. Zeki ve o kadar komik ki, yerde küçük bir ıslak nokta bırakana kadar sizi güldürebilir- ve her ay farklı bir kızla birlikte oluyor. O kadar kaçık ki, doktor olacağına inanmak zor."

"Doktor mu?" Ian ağzı dolu bir şekilde sordu.

"O şimdi bir tıp öğrencisi. Kız kardeşim avukat, erkek kardeşim doktor olacak ve ben liseyi zar zor bitirdim."

Ian yutkundu. "Hadi ama, bahse girerim onur öğrencisiydin."

"Hayır. İyi bir karnede B ortalamasına yakındım. Ama sonra aklımda başka şeyler vardı - eğlence, Bobby, vesaire gibi. Şimdi çok daha ciddiylim."

"Keşke seni o zaman tanısaydım - gerçek bir serseri mayın. Peki küçük kardeşinin nasıl bir doktor olacağını düşünüyorsun?"

"Bu hızla mı? Bir jinekolog."

Şakalaşma yemek boyunca devam etti. Marcie için bu fevkalade hoş ve eğlenceliydi, ama hayatında olduğundan farklı değildi; biriyle birlikte olmak, konuşmak, gülmek. O Ian için durumun çok farklı olduğundan şüpheleniyordu, en azından son zamanlarda. Gözlerinin kahverengiden çok altın rengine dönüştüğünü görünce, bunun iyi hissettirdiğini düşündü.

Kamyon geçidi akşam yemeğinden sonra gerçekleşti. iyi ve karanlık. Yüksek bir yol boyunca park ettiler ve kamyonu izlediler, ta ki bu yeterince iyi olmayana kadar ve dışarı çıkıp sıcak kaputun üzerine oturdular. Kamyonlar, dediği gibi, muhteşemdi. Yanıp sönen, pırıl pırıl ışıklar, tepelerine tünemiş Noel Babalar, hatta uzun kasalara yerleştirilmiş Nativiteler, kar manzaraları ve Noel ağaçları. Gökkuşağının altındaki her renk temsil ediliyordu ve iyi bir önlem olarak, sürücüler el sallayan ve alkışlayan izleyici galerisine yanıt olarak kornalarını çaldılar.

Marcie bir süre soğukta bekledikten sonra kaloriferi çalışmayan bir kamyonetle eve doğru yola çıktı.

Titriyordum. Bu yüzden lan dağa çıkmadan önce kasabaya uğramalarını önerdi. Eğer çok geç değilse, ısınmak için hızlıca bir içki içebilirlerdi.

Ağaç kasabaya giden yolu aydınlatıyordu, o kadar görkemliydi ki yıldız tam da doğru yolu oluşturunuyordu. Jack'in dükkanına girdiklerinde

Birkaç kişi vardı, ışıklar kısılmıştı, ocaktaki ateş yanıyordu. Barda, sırttan bir barmenin önünde oturmayı tercih ettiler. "İyi akşamlar," dedi Jack.

"Burada olduğuma göre telefonu kullanabilir miyim acaba?" Marcie söyledi. "Erin'in eve dönerken sorun yaşamadığından emin olmak için kontrol etmeliyim."

"Emin olabilirsin. Geri dönmek için sana bir şeyler hazırlayayım mı?" "Bir konyağa ne dersin?" dedi ve tabureden atladı.

"Güzel ve pürüzsüz bir şey."

"Tamamdır." O mutfağa gittiğinde Jack, lan'a "Ya sen?" diye sordu.

"Schnapps, teşekkürler."

Jack barın üzerine birkaç içki koydu. "Sen al Haircuts R Us mağazasındaki yılbaşı özel fırsatından yararlanmak ister misiniz?"

"Komik. Konuştuklarında konuştuğunu, konuşmadıklarında sustuğunu sanıyordum."

"Biz de yüzleri okuruz. Hiç mutsuz değilsin - senin için yeni bir görünüm."

"Marcie'yi kamyon geçit törenini izlemeye götürdüm," dedi. "Hiç kamyon geçit törenini gördün mü?"

"Birkaç kez. Mel ve kız kardeşim bebeği aldılar ama bu gece ev doluydu. O lanet ağaç kilometrelerce öteden getiriyorlar. Akil adamların her an buraya gelmesini bekliyorum."

"Kötü görünümlü bir ağaç değil," dedi lan.

"Teşekkürler ama gelecek yıl daha küçük olacak. Mel böyle büyük bir ağaç istiyor ama bunun ne kadar zahmetli olduğunu bilemezsin. Onu getirmek için neredeyse bir açık kasa kiralamak zorunda kaldım. ev."

lan kıkırdadı ve içkisinden bir yudum aldı. "Seni buraya ne getirdi Jack? Virgin River'a mı?"

"20 yıl deniz piyadesi olarak çalıştıktan sonra mı? Sadece biraz huzur ve sessizlik arıyordum, böylece nefes alabilecektim. Ve düşünmek."

"Bu bir gerçek mi? Ben de bunun orijinal bir fikir olduğunu sanıyordum."

Jack güldü. "Sonra Melinda ortaya çıktı ve şimdi huzur ve sessizlik geçmişte kaldı."

"Kendini zor bir duruma sokmuşsun," diye gözlemledi lan.

"Evet," dedi Jack. "Güzel sarışın her gün yatağında sabah uyandığımda. Sana söylüyorum, bu acı hiç bitmeyecek." Hızlı bir sırtış oldu ve lan bir karşılık vermeyi düşünmeden Marcie yanında oturuyordu.

"Her şey yolunda," diye rapor verdi. Brendisinden yavaşça bir yudum aldı ve memnuniyetle iç geçirdi.

"Çok güzel, Jack."

"Eve ne zaman döneceğini bilmiyorum Marcie, ama burada Noel arifesinde bir şeyler oluyor. Kasabada açık kilise olmadığından ve Vaiz Noel günü ailesiyle birlikte olmak için kapandığından, Noel arifesinde Kasaba halkı ağacın etrafında mum ışığında bir toplantı düzenliyor."

"Gerçekten mi? Saat kaçta?"

"Gece yarısı ayini olmayacağı kesin," diye güldü.

"Buralarda çoğunlukla çiftlik sahipleri ve çiftçiler Noel'de bile sabah erkenden işe başlarlar. Son duyduğumda Saat sekizde yaklaşık bir saat için planlandı. Ailemi tatil için Sacramento'ya götüreceğim, o yüzden kaçıracağız. Ama hâlâ buradaysanız, bir uğrayın."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi.

Konyak ve schnapps onları eve kadar sıcak tutmadı ve eve vardıklarında lan, Marcie'yi tesislere götürmeden önce ateşi yaktı.

Kabine girene kadar ikisi de ceket ve botlarla kaldılar.

biraz ısındı. Marcie sonunda uyku tulumunu kanepenin üzerine serdi. Botlarını çıkardı ama kıyafetlerini üzerinde bıraktı ve biraz ısınmak için çantasına sarındı.

Ian tam paletini açıp botlarını çıkarmak üzereydi ki, kadın usulca, "Bu harika gece için teşekkür ederim, Ian. Yıllardır geçirdiğim en güzel geceydi." Ve sonra onun esnediğini duydu.

Hareket etmedi; nefes alamıyordu. Göğsünü dolduran tuhaf bir his vardı, gözlerinde nem toplanıyordu. "Hayır, teşekkür ederim!" demek istedi. Ama kelimeleri oluşturacak kadar kendine güvenemiyordu. Sadece konuşacak, gülecek birine sahip olmanın onu içten içe, kafasında ve kalbinde nasıl değiştirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Oyun parkındaki en kavgacı küçük kız, sanki onu çekip çıkarmaya gelmiş bir melek gibi, uzun zamandır ilk kez yaşıyormuş gibi hissetmesini sağladı

sadece var olmak yerine. Bu hak etmediğinden emin olduğu bir hediye idi, özellikle de kendini dünyadan bu kadar soyutladıktan sonra. Ve onu korkutup kaçırmaya çalıştıktan sonra.

Sorun şu ki, eski, sessiz, anonim yöntemlerine geri dönüp dönemeyeceğini bilmiyordu. Yine de başka bir şeyi yoktu. Gerçek şu ki, elinde bu kulübe ve bir çift Bütün kış yetecek kadar bin dolar. Ne gizli bir banka hesabı, ne yardım çekleri, ne de emekliliği vardı. Mülkü satışa çıkarabilirdi ama muhtemelen yıllarca alıcı çıkmayacaktı. O yapmadı satacak ya da takas edecek şeyleri var.

Kalması için yalvarabilirdi ama ona kapalı bir banyo bile yapabileceğinden emin değildi. Kendini neredeyse hiçbir şeye bırakmamış, mahrumiyetin berbat bir seviyede tadını çıkarıyordu. Sonra Marcie ortaya çıktı ve Birden kendini zengin bir adam gibi hissetti.

Tam da söylemek için ağzını açmaya hazır hissettiğinde "Hayır, Marcie. Bunu mükemmel yapan sendin." gibi bir şey, Odanın onun tarafından gelen yumuşak bir horlama sesi duydu. Bu ses başını sallamasına ve sessizce kıkırdamasına neden oldu. O uyuyordu

O pütürlü kanepede gayet iyiydi; tüm rahatsızlıklardan rahatsız olması gerekirken burada huzurluydu.

Bu yönden birbirlerine benzediklerini fark etti. Marcie de onun kadar idare edebiliyordu ama Marcie'nin hayatında çok daha fazlası vardı -aile, iş, arkadaşlar, gerçek yaşam.

Sessizce kot pantolonunu eşofmanla değiştirdi ve ateşin önündeki paletine uzandı. Ama uyku çok uzağındaydı. Tek düşünebildiği, hayatının birdenbire ne kadar gerçek hale geldiği, sadece iki kişiye ne kadar geniş ve olasılıklarla dolu olduğuydu.

Haftalar önce önünde bitmek bilmeyen bir aynılık uzanıyordu. Sonsuza kadar. Kendisini neyin beklediğini düşünmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bazen bir sonraki asla olmayacak gibi görünüyordu.

Eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyordu; onu görmezden gelmek, reddetmek ve bu duyguyu çok hızlı bir şekilde aşacağını ummak için iyi bir zaman olduğunu düşündü. Ama bunu yapmayacağını biliyordu. Hayır. Kısa bir süre için bunun başına gelmesine izin verecekti. bir süre. Gitmeden önce onu iyilikle dolduracaktı; o da Tüm bu duygularla daha sonra ne yapacağını düşündü. Ian onu bir Noel hediyesi olarak düşünebileceğine karar verdi. Küçük, güzel bir

hayatın nasıl olabileceğine dair bir bakış.

Uyuyana kadar uzun bir süre geçti. Çok geçmeden Uykuya daldığında bir şey hissetti ve gözlerini açtı. Sobanın yanında yerde yatıyordu.

Uyku tulumu, uykudan deliye dönmüş kızıl saçlar. "Uyku tulumuyla bile üşüdüm," dedi.

"Ben ateşi besleyeyim," diye cevap verdi Ian, oturduğu yerden kalkarak

Sobaya birkaç odun attı. Sonra tekrar uzandı, yanındaki palette ona yer verdi ve onu kendine çekerek, "Buraya gel küçük kız. Seni ısıtayım."

"Hmm. İhtiyacım olan şey bu."

"Ve ihtiyacım olan şey," dedi ve şakağına bir öpücük kondurdu.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Güldü. "Marcie, konuşmaktan bıkmadın mı daha?"

Kadın onu tamamen görmezden geldi. "Şu düğün meselesi hakkında," dedi. "Biliyorsun, Shelly ile olan?"

"Şu anda bunu düşünmüyorum," diyerek onu kendine doğru çekti.

"Biliyorum, ama sadece şunu söylemek istedim - kendiminki de dahil olmak üzere dört düğünde bulundum. Gelinlerin hepsi, bir noktada ya da başka bir noktada, her şeyin kendileri ve düğünleriyle ilgili olduğu o anı, o erimeyi yaşarlar. Bunun evlilikle ilgili olduğunu ama düğünle ilgili olmadığını unutmak kolaydır. Ama gerçekler çok çabuk ortaya çıkıyor." Esnedi. "Bazı gelinler diğerlerinden daha kötüdür ama Shelly muhtemelen söylediklerinde ciddi değildi. dedi."

Bir an sessiz kaldı, Shelly'ye dair bir anı ya da imge bile canlandıramadı. "Dört mü?" diye sordu.

"Hmm?"

"Dört düğün mü?"

"Uh-huh. İki kez vaftiz annesi oldum ve Mart ayında yine olacağım - arkadaşım Mable'ın ilk erkek çocuğu olacak."

Bir kahkaha attı. "Mable adında bir arkadaşın mı var?"

"Uh-huh. Hamileliği sırasında onu hasta ettiği için annesinin intikamı olduğunu düşünüyor. Hepimiz ona Maybe diyoruz. Will dediğimiz William'la evli. Onlar herkes için Maybe Will."

"Pek çok insanla bağlantınız var. Bunu bilmek beni mutlu ediyor" dedi.

Daha da yaklaştı. "Ve şimdi ben de sana bağlıyım. Bu beni mutlu ediyor." Tekrar esnedi. "Ama sana söylemek istediğim şey şu, Ian. Shelly ile olan şey mi? Sanırım Belki de ucuz atlatmışsındır."

Yumuşakça güldü, onu daha da yakınına çekti. Oh evet, diye düşündü. Sonunun Shelly ile bitmemesi gerekiyordu.

"Şimdi sessiz olacağım," dedi. "Güzel."

Ian kendine Marcie'yi düşünme izni verdiğinde, hayalinde yalnızlık ve umutsuzluk vardı. İşte bu
Çünkü onu Abigail Adams olarak, o şımarık, yorulmak bilmez, pozitif kadın olarak tanımıyordu; çünkü tanınmasına asla izin vermemişti.

Dağın tepesinden uzağı sandığı kadar iyi göremiyordu.

On üç

Marcie saçında bir şey hissetti ve Ian'ın zengin kahverengi gözlerine bakmak için uyandı. Şafak kulübeyi zar zor aydınlatıyordu ve Ian büyük elini saç buklelerinin üzerinde gezdiriyordu. "Günaydın," dedi uykulu bir sesle.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece dudaklarını onunkilere indirdi ve nazikçe, tatlı bir şekilde dokundu. Dudaklarının fırçasını hissetti.

Sakalı, dudaklarının yumuşak eti ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. Adam bir an için onun ağzının üzerinde hareket etti. Kadın inledi ve bir kolunu adamın boynuna dolayarak onu orada tuttu.

Biraz geri çekildi ve fısıldadı, "Karda mahsur kaldık, tatlım."

"Güzel."

"Bobby'yi kıskanıyordum, biliyorsun," dedi Ian, saçlarını şakağından geriye doğru okşayıp kulağının üzerinde gezdirerek.

"Dikkatli ol Ian, 'o' hakkında konuşuyorsun."

"Size bilmek istediğiniz her şeyi anlatmaya hazırım. Hepimiz Bobby'yi biraz kıskanıyorduk. Seninle gerçekten özel bir ilişkisi vardı. Ona külot göndermişsin."

Kendine rağmen yanakları ısındı. Gözleri iyice yuvarlaklaştı. "Sana gösterdi mi?"

Ian kıkırdadı. "Herkes gösterdi. Çok dar külotlar. Sanırım kireç yeşili ve siyah dantel gibi bir şeydi."

"Sana gösterdiğine inanamıyorum!"

"Onlarla gurur duyardı. Onları bir şans tılsımı gibi iç cebinde saklardı."

"Tamamen temizlerdi, bilmenizi isterim."

"Ah, bu neredeyse bir hayal kırıklığı olacak," dedi Ian kıkırdarak. "Üzerlerinde senin kokun olmalıydı."

"Üzerlerinde Tide ve Downy vardı!"

"Ve ona motosikletteki fotoğrafı gönderdin."

Ellerini yüzüne kapattı. Boğuk bir sesle, "Çok utandım," diye mırıldandı. Adam kadının ellerini çekti ve onu tekrar hafifçe öptü. "Yani neredeyse donarak öldüğüm gece aslında beni ikinci kez iç çamaşırlarımla görüyordun."

"Teknik olarak, iç çamaşırını bir sürü kez gördüm. Birkaç kez eve gelip o küçük tatlı poponu gördüm. Küvetimin üzerinde kuruyan iç çamaşırlarımdan bahsetmiyorum bile." dedi. "Ve seni tekrar iç çamaşırınla görmek için hayatımı feda ederdim."

Bir an için gözleri doldu ama sonra hafifçe gülümsedi ve küçük bir kahkaha attı. "Bazılarını duydum sınırlı deneyimimde ilginç teklifler, ama bu yeni bir tane. Söylesene, seni dikizledikten sonra vurmak zorunda mıyım?"

"Ya sana beni durdurmak için vurmak zorunda kalabileceğini söylesem? Bu seni korkutur muydu?"

"Beni korkutmuyorsun, lan. Beni her şeyden koruyacağını biliyorum. Kendinden bile."

Yüzünün her tarafına öpücükler kondurdu ve bunu yaparken yüzünü ellerinin arasında tuttu. Nefes alışları hızlandı, sertleşti. "Bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi fısıltıyla. "Aramızda böyle bir şey olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti-"

Bekledi. Sonunda dedi ki, "Ne zamana kadar?"

"Sen geri gelene kadar. Bunun olmasına gerek yok, Marcie. İstemiyorsan söyle-"

"Oh, lan." Güldü. "Çok fazla konuşuyorsun!"

Gözlerindeki altın benekler parıldadı ve daha sert bir şekilde kızın ağzına indi, bir kolunu kızın altına sokarken Onu sıcak bir şekilde öptü, dilini ağzına soktu. Diğer kolu ona dolandı, onu kendine doğru çekti ve kendi iradesiyle vücudu aç bir şekilde onunkine doğru yükseldi. Sadece genel olarak değil, kendisini pek çok yönden bağladığı lan için de açlık çekiyordu.

Öpüşmelerine ara vermeden elleri kızın göğüslerinde, kalçalarında, uyluklarında gezinmeye başladı. Büyük bir elini kazağının altından geçirerek göğsüne dokundu ve dudaklarına doğru iç geçirdi.

öyle yaptı. Sonra kazağını çıkarmasına yardım etti ve iri elleri kot pantolonunun çitçitındaydı, kalçalarından, dizlerinden aşağıya doğru kaydırıldı ve sonunda çıkardı. Adam Tişörtünü başından çekerek onu sadece o yumuşak eşofmanla bıraktı ve kızın küçük bedenine baktı.

"Yukarıdaki Tanrı," dedi saygılı bir fısıltıyla.

"Hayatımı kurtarıırken bana böyle mi bakıyordun? Beni giysilerimden çıkarıp ısıttığında da mı?"

Başını salladı, dudaklarında yaramaz bir gülümseme vardı. "Komik bir iş yoktu. Bu sefer kesinlikle komik bir iş olacak."

"Güzel," dedi ve gözlerinin tekrar kapanmasına izin verdi. "Güzel."

Onu boynundan, omuzlarından, göğsünden, pazularından, karnından öptü. Bir yandan da başparmağını çok küçük bir külotun lastiğinin altında gezdiriyordu. "İç çamaşırını çiğnememe ne dersin?" diye sordu.

Nefesini içine çekti, ürperdi. "Her zaman yeni iç çamaşırı alabilirim..."

Bu onu boğazının derinliklerinde güldürdü. En çok sevdiği şey buydu; onun şakacılığı. Ya da belki de kırılgan görünen ama öyle olmayan küçük bedeniydi. Ya da üzerindeki ateş miydi

başını ve parlayan yeşil gözlerini? Sevmediği şeyleri sıralamak daha hızlı olabilirdi, tabii aklına gelenler varsa.

Önce sutyeni yok etti, diliyle meme uçlarını buldu, onu şımartırken çıkardığı sesleri sevdi. Sonra başını karnına doğru eğdi ve

Külotunun elastik kısmını dişlerinin arasına alarak kalçalarının üzerinden aşağı çekti. Titreyen bir elle külotu sonuna kadar çekti ve dudaklarını tekrar onunkilere değdirdi. O

Onu derinden öptü, ellerini kalçalarına, pürüzsüz poposuna götürdü. "Doğal bir kızıl..."

"Ah, benden nasıl şüphe edersin?" diye sordu nefes nefese. "Özellikle de ormanda geçirdiğim birkaç haftadan sonra..."

"Marcie, bebeğim, tadına bakmalıyım. Tatmak zorundayım."

Hafifçe kamburlaştı. "Aman Tanrım," dedi. "Şey, eğer mecbursan, mecbur..." Bacaklarının hafifçe ayrılması adamın hırlamasına neden oldu.

Aşağı indi, bacaklarını ayırdı, parmaklarının saçlarına kilitlendiğini hissedene kadar yüzünü o kırmızı buklelere gömdü, onun

Ona doğru hamle yaptı ve onun nefes nefese çılgınlıklarını duydu. Ağzını tekrar yakalamak için biraz isteksizce ayağa kalktı. "Tatlım, sen her şeye hazırsın..."

"Sen," diye fısıldadı. "Sen benim hazır olduğum şeysin."

Bir eli ve uzun bacaklarına attığı bir tekmeyle eşofmanından kurtuldu ve kendini kadının bacaklarının arasına bıraktı. Ağırdan almaya, onu bulmaya ve yavaşça girmeye çalıştı. Ama Marcie'nin acelesi vardı ve geri iterek ona doğru hamle yaptı. Bir an için, birbirlerine kilitlendiklerinde, her şey durgunlaştı. Gözleri birbirlerinin üzerinde, dudakları zar zor birbirine değerken, sessiz ve hareketsizdiler, sadece nefes alıp veriyorlardı. ve aralarındaki sıcak bakışın, birleşme anlarının tadını çıkarıyordu. Sonra gözleri yavaşça kapandı ve kalçaları adamın altında hareket etti.

İlan onun ağzını sıcak, derin bir öpücükle kapadı ve kalçalarını pompaladı, tuttu, bekledi, nazikçe hareket etti, sonra şiddetle, her şeyin bir anda gerçekleştiğini hissedene kadar - parmakları omuzlarında, kazıyor, pelvisi ona doğru itiyor, iç kısımları onu sıcak sıvıyla sıırıslam bırakan muhteşem bir sevinçle titreşiyor. Ve o anı değerlendirdi, her şeyin gitmesine izin verdi, coşku boyunca onunla birlikte oldu.

Uzun, sessiz bir süre ona sarıldı, dudakları boynunda, dudakları omzunda, vücutları hızlı nefes alıp vermelerle yükselip alçalıyor, terle nemleniyor, sakinleşiyordu, iyileşiyordu. Sonunda kulağına fısıldadı, "Bu olurken ne düşünüyordun, İlan?"

Bir cevap bulamadan gerçek ortaya ıktı. "Düşünüyordum da, Tanrı'ya şükür nasıl olduğunu unutmamışım.

bitti."

Güldü ve onun sırtını sıvazladı. "Ne düşünüyordun?" diye sordu.

"Tanrı'ya şükür nasıl yapıldığını unutmamış diye düşünüyordum."

Ama artık gülmüyordu. Yüzündeki ifade hülyalıydı. Kızın saçlarını alnından uzaklaştırdı. "Sen gerçekten özelsin, Marcie," dedi. "Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim ama..." Bitiremedi.

Avucunu onun yanağına dayadı. "Bu çok hoş, lan. Sen de çok özelsin. Seninle on gün birlikte olduktan sonra beni soymana izin verdim."

"Bundan daha fazlasını yapmama izin veriyorsun."

"Benimle sevişmeni istedim. Benim kötü bir kız olduğumu düşünüyor olmalısın-"

"Sen kötü bir kızsın, şimdiye kadar doğmuş en iyi kötü kız," dedi. "Oyun parkındaki en acımasız küçük havuç. Sen hayatımda başıma gelen en güzel şeysin, Marcie. Ölüyordum, bunu biliyordun. Sen bir fark yarattın. Bu senin her zaman olmak istediğin şeydi, bir fark." Sırıttı. "Abigail gibi."

"Ah. Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

Dudaklarını kendi dudaklarına değdirdi. "Seni eziyor muyum?" diye sordu.

"Hayır. Ve hareket etme. Senin bir parçan olma hissini kaybetmek istemiyorum."

Ona hayatının geri kalanında kendisinin bir parçası olacağını söylemek istiyordu ama bu onu kükremesinden daha fazla korkutabilirdi.

"Eğer sorun olmazsa seni bir süreliğine şımartmak istiyorum." "Kulağa ilginç geliyor. Beni nasıl şımartacaksın? sorabilir miyim?"

"Pekala, bizi buradan çok hızlı çıkarmayarak başlayacağım," dedi. "Kulağa nasıl geliyor?"

"Cennet gibi. Saf cennet."

Ian ve Marcie biraz isteksizce giyindiler ve Karı kontrol etmek ve tuvalete gitmek için dışarı çıktım. Kar hâlâ yumuşak ve yavaş bir şekilde yağıyordu ama henüz zeminde çok derin değildi.

Sıra önce ona geldi ve hızlıca halletti. Sonra Ian'ın tesislere girmesine izin verildi. Dışarı çıktığında kendini yalnız buldu. Kadın aceleyle kulübenin sıcaklığına geri dönmüş olmalıydı ve o da onu takip etmeye başladı. Daha beş adım atmadan yüzüne bir kartopu isabet etti. Kar topunu sildiğinde onu büyük bir ağacın arkasından eğilmiş, gülerken gördü. "Softbolda iyi olduğumu söylemiş miydim?" diye sordu kahkahaları arasında. "Atış yaptım!"

Kovalamaca başlamıştı-Ian kıkırdamalarla karşılık veren bir kükremeyle onun peşine düştü. Adam karda daha güçlü ve kendinden daha emindi ama kız çevik ve hızlıydı ve adam peşindeyken birkaç kartopu atmayı başardı. Ağaçların etrafından koştu, kulübenin etrafından en az bir kez döndü, sırtına birkaç kartopu yedi ve karşılık verdi. Ancak kovalamaca, kar altındaki bir şeye takılıp yumuşak beyaz tozun içine yüzüstü düşmesiyle sona erdi.

Korkuyla yanına koştu ve onu yuvarladığında güldüğünü ve kar tükürdüğünü gördü. Şaşkınlıkla ona baktı; hiçbir şey onu rahatsız etmemiş miydi? Onu korkutmadı mı? Paniklemiş ya da endişelenmiş miydi? Uzun bir öpücük için ağzını kendi ağzıyla kapattı, ve onu bıraktığında, "İçeri girmeden önce kardan melekler yapmalıyız" dedi.

"Kar melekleri yapmayacağım," dedi. "Ya Buck beni görürse? Bu benim itibarımı sonsuza dek mahveder."

"Sadece bir tane o zaman. Seninki çok büyük olurdu, tıpkı Gabriel gibi."

"O zaman benimle içeri gelir misin? Daha fazla oyalanmak yok mu?"

"Bunun en sevdiğin kısım olduğunu sanıyordum?" diye sordu, bir avuç kar alıp adamın suratına atarak.

Bir hırıltıyla ayağa kalktı, onu yerden kaldırdı ve omzunun üzerinden atarak

Kabin. Onu kapının önünde durdurdu ve içeri girmesine izin vermeden önce üzerindeki karı fırçaladı, sonra kendisi de aynısını yaptı.

"Nasıl oynanacağını unutmuşsun," diye suçladı onu.

"İkimize de yetecek kadar oyun oynuyorsun," dedi. Ceketini çıkarmadan propanla su ısıtmaya başladı. soba ve odun sobası. "Tuvalete giden yolu kürekle açarken ve saban bıçağını kamyonu asarken seni biraz yalnız bırakacağım. Bu büyük tencereleri tek başına idare edebileceğini düşünüyor musun?"

"Bizi bu kadar çabuk mu çıkaracaksın?" diye sordu, belli ki hayal kırıklığına uğramıştı.

Ona gülümsedi. "Tam olarak değil. Bir şey yapacağım Ama kimsenin bunu bilmesine gerek yok. Sadece çok fazla gömülmek istemiyorum. Bana bir iyilik yapar mısın? Banyonu bitirdiğinde suyumı pişirmeye başlar mısın?"

"Elbette, lan," dedi. "Ve eğer çok nazik olursan sırtını."

Kışlar lan için her zaman büyük bir yük olmuştur. ona erişim sağlamak için kürek çekmek ve çift sürmek gerekli bir kötülük yola, tuvalete. Ama bu özel kış gününde değil - bu sefer bir nimetti. Marcie'yi birkaç hafta kulübesinde kapalı tutmak istiyordu ama gerçekte bir gün ve gece gerçekten karşılayabileceği tek şey olacaktı.

Tuvalete giden bir yol olduğundan emin olduktan sonra, sabanı kamyonu taktı ve kasaya şunları yükledi kamyonu ağırlaştırmak için yakacak odun. Odunların üzerini bir muşambayla örttü ve erişim yolundan aşağı indi. Birkaç metre kar çok önemli değildi ve bugün temizlerse yarın o kadar kötü olmazdı.

Birkaç mil ötede yaşlı bir adam vardı ve ne kamyonu için bir sabanı ne de çalışan bir traktörü vardı. Aslında, lan göç ettiğinden beri traktör kullanılmıyor gibiydi.

bu dağın zirvesine. Yaşlı adamın 36. Otoyol'a giden yolu çok uzun değildi ve yarın lan onu kontrol edip yolunun ve yiyeceğinin açık olduğundan emin olacaktı. Arkadaş değillerdi; neredeyse hiç konuşmamışlardı. Ama lan uzun zamandır onun farkındaydı ve donarak ya da açlıktan ölerək yolda kalması düşüncesine katlanamıyordu. Bu küçük bir şeydi; kışın sadece birkaç kez kısa bir hac yolculuğu yapması gerekiyordu.

Sonunda kulübeye geri döndüğünde, "Sonunda! Dışarı çıkıp yardım etsem mi diye merak ediyordum!"

Eldivenlerini çıkardı. "Eğer yola çıkabilirsek buradan çıkmak zorundayız. Ama bunu yapmamız için bir sebep yok. Suyum sıcak mı?"

"Evet ve eğer nazik olursanız, bozulmadan önce size yumurta yaparım."

Ceketini çıkardı ve mutfak sandalyesinin üzerine örttü. "Ben kıyafetlerimi çıkarıp elimi yüzümü yıkarken sen de kitabını mı okuyacaksın?"

Elfçe bir sırıtışla gülümsedi. "Hayatta olmaz."

Sadece iki gece ve bir gündü, ama lan için Marcie için şifa ve saf büyü. İyi yemek yediler, seviştiler, odun sobasının önünde uyukladılar, konuştular. Karlı günün sonunda onları kanepede bir arada buldular, lan Koluna yaslandı, uzandı, Marcie'yi uzun bacaklarının arasında tuttu, onun yakınlığının ve konuşmalarının tadını çıkardı. Marcie'nin başı adamın göğsüne yaslandı ve adam onun yumuşak saçlarını okşayarak parmaklarının arasına aldı.

"Erin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum," dedi. "İkiniz birbirinize hiç benzemiyorsunuz."

"Hiçbir şey," diye onayladı. "Üç farklı Erin var. Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, rahatına bak."

Ona bakıp kıkırdadı. "Ben rahatım."

"Biz büyürken ve o bizden çok büyükken, o sadece otoriter bir ablaydı. Bence bu doğal bir durum, ancak anne kaybedildiğinde bu durum daha da artıyor; büyük kız bazen bu rolü üstleniyor. Tam bir baş belası. Ama sonra babamızı kaybettik ve o bize bakmak için çok uğraştı. Bize bakmanın ötesindeydik, biliyorsunuz. On üç ve on beş yaşlarında bir çocuk olarak kendi yollarımızla başa çıktık, kendi hayatlarımız vardı. Benim Bobby'im vardı, Drew'in de spor ve arkadaşları vardı. Bu konuda kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum - Erin'in yanında hiç olamadık. Hukuk fakültesine yeni başlamıştı ve ondan çok şey bekliyordu. Ama biz aptal çocuklardık, hiçbir şey bilmiyorduk."

"Ona bunu söyledin elbette," dedi. "Bir kez fark ettiğinde o."

"Elbette," dedi. "Sırada onun düzenini bozmak vardı. küçük bir hayat, ama en azından o zaten iyi bir avukattı ona evlenme teklif ettiğimde pratik yapıyordu. Benimle mantıklı konuşmaya çalıştı ama benim aklımda tek bir şey vardı. Aramızda kavgalar ve gözyaşları oldu, ama sonunda Erin babamın yapacağı şeyi yaptı - bana bir düşün verdi..."

"Öyle mi?" diye sordu.

"Ya da babam yaptı, nasıl baktığınıza bağlı. Babam öldüğünde bir ev, sigorta ve bunun gibi şeyler vardı. Erin onu eğitim gibi şeyler için korudu. Ben bunlarla ilgilenmiyordum, Bobby ile evlenmek istiyordum. Bobby ile evlenmek istiyordum.

beni durdurdu, beni yapabilecek tek şeyi yaptı Mutluydu. Ve bu konuda mutsuz olduğunu bilmeme rağmen, tüm zaman boyunca gülümsedi. Bunun için üzgün değildi. Bobby, onu ve tüm ailesini severdi. Sadece gençliğimizdi.

"Sonra Bobby eve yatalak olarak geldi. Uzun yıllar boyunca kızdığım ve direndiğim ablam, sahip olduğum en iyi avukattı. Aylarca yasal beynini çalıştırarak bize devletten en iyi yardımı almamızı sağladı. Askeriyeden. Ordudan bir şeyler çıkarmanın nasıl olduğunu bilirsiniz - bir buldog olmalısınız - acımasız. Bazı insanlar sadece şanslıdır.

daha büyük üs konutları veya üs dışı tıbbi bakım için CHAMPUS gibi şeylere - ancak çoğu insan bir şeyler olana kadar beklemek zorunda

ve müsait olduğunda ilk sırada olsanız iyi olur. Bu sürekli enerji gerektirir. Telefon görüşmeleri yaptı, mektuplar yazdı ve sanırım kongre üyemizi bile bu işe dahil etti. Ve mükemmel bakım merkezini bulan da oydu. Peki ya benim göz alıcı kız kardeşim? Oraya girdi, ellerini kirletti, onu yıkamaya, çarşafı değiştirmeye, dişlerini fırçalamaya yardım etti.

Gözlerine merhem sürdü... Ona sarıldı ve hepimiz gibi ona fısıldadı. Her yönden başarılı oldu."

İlan boğazının düğümlendiğini hissetti. Marcie'yi götürmeye gelen o kibirli kadının böyle alçaldığını ve kirlendiğini hayal etmeye çalıştı. Kadını zihninde canlandıramıyordu bile.

"tuvalet" dedikleri yere doğru yürüyüşe çıktılar. "Bunlar üç Erin mi?"

"Hayır, bu ilk ikisi. Şirret abla, baskın anne figürü. Bir de senin tanıştığın var, o çok başarılı bir avukat. Çok düzenli, iyi para kazanıyor, müvekkillerini mutlu ediyor ve büyük ortakları gururlandırıyor. Asıl endişesi hala ben ve Drew, ihtiyacımız olan her türlü desteğe sahip olduğumuzdan emin olmak için. Ama o otuz dört yaşında ve yalnız. Çok kısa süreli birkaç erkek arkadaşı oldu ama babam öldüğünden beri hepimiz aynı evde yaşıyoruz, sadece Bobby ile yaşadığım o kısa süre hariç. Erin'in bizden başka bir hayatı yok. Bize her şeyini verdi. Otoriter, belki soğuk ve hesapçı gibi görünüyor ama aslında her şeyini feda etti, özel hayatını bile. Evli ya da en azından aşık olmalıydı ama her boş saniyesini bizimle ilgilenmek için harcadı - ben Bobby'yle, Drew üniversiteyle ve sonra tıp fakültesiyle - tıp fakültesine girmenin ne kadar enerji ve masraf gerektirdiğini tahmin bile edemezsiniz. Drew bunu Erin olmadan yapamazdı, tıpkı benim de yapamayacağım gibi. Bobby konusunda onsuz ne yapacağımı bilmiyordum. Gerçekten ona çok şey borçluyum. Bana patronluk tasladığında onunla kavga ediyorum ama ona çok şey borçluyum."

Dudaklarını indirdi ve başını öptü. "Öyle görünüyor."

"İşte bu yüzden Noel'e kadar evde olacağıma söz verdim," dedi. Başını çevirdi ve ona baktı. "Yapabilirdim Sonsuza kadar burada kalacağım, ama söz verdim. Ve bu sadece Erin için değil - Bobby'nin ailesi beni kızı, kız kardeşi olarak görüyor, birlikte yaptıklarımızdan sonra..."

"Biliyorum. Burada oldukça iyi dayandın - burada yaşamak zor."

"Benim için çok zor değil. Doğa çağırdığında kığım soğuk oluyor. Ve şimdi o tavayı gittiğim her yere yanımda götürüyorum. Ama o geyiği elinden beslediğini görmek için donmuş kığım her gün tercih ederim."

"Bu geyik besleme numarası bir süre sonra eskiyecek." Kırmızı bir kıvrımı parmağının etrafında döndürdü. "Buraya gelmeye karar verdiğinde ne olacağını düşünüyordun?"

"Bu değil." Güldü. "Aslında, buna karşı bahse girerdim."

"Ama ne istiyordun?"

"İç huzuru," dedi. "İkimiz için de. Sana eski dünyanda neler olduğunu anlatmak istedim ve iyi olduğunu bilmek istedim, böylece ikimiz de gönül rahatlığıyla yolumuza devam edebilirdik." Doğrulup arkasını döndü, Uzun bacaklarının arasına diz çöktü ve topuklarının üzerine oturarak ona baktı. "İlan, bunu neden yaptın? Neden kimseyle temas kurmadan bu kadar uzun süre burada kaldın?"

"Sana söyledim, kamp yapıyordum ve-"

Başını iki yana salladı. "Bundan daha fazlası vardı. Buraya nasıl tesadüfen geldiğinizi ve burada nasıl kaldığınızı anlıyorum, ama sizi travmatik bir şey mi uzaklaştırdı?"

Hafifçe kaşlarını çattı. "Sence böyle olmak zorunda mıydı? Jack bana buraya düşünebilmek için geldiğini söyledi..."

"Ama iş hayatına atıldı. Hayatında ona bağlı olan pek çok insan var. Aynı türden bir şey gibi görünmüyor. Shelly miydi? Shelly miydi? düğün-"

"Marcie," dedi yanağına dokunarak. "Her şey vardı. Aynı anda çok fazla şey. Felluce ve Bobby'ydi. Sonra Shelly ve babam..."

"Bana Shelly'nin gitmesine izin vermekten bahset," dedi.

Önce başka bir yere baktı, sonra geri döndü. "Sana bir şey sormama izin ver.

-Shelly seni hiç aradı mı? Sizi ve Bobby'yi ziyaret etti mi? Yoksa onunla iletişim kuran siz miydiniz?"

"Ben de seni arıyordum..." dedi.

Yeterli bir cevap. "Felluce'deki bombalamadan önce Shelly'ye mektuplarla seni aramasını önermişim. Aynı kasabada yaşıyordunuz. Bobby benim arkadaşım," dedi.

"Ama, lan-"

"Biliyorum. Ama bana ve Bobby'ye olanlar, iyileşmek için ara vermek zorunda kalmamın en büyük nedenlerinden biriydi.

Shelly ne olduğunu biliyordu. Bobby'nin yatalak olduğunu ve senin ona baktığını biliyordu. O biliyordu ki Almanya'ya, Washington'a ve nihayet evine gitti ama sana bir mektup bile yazmadı, seni hiç aramadı. Senin şehrinden bir kız, nişanlısının en yakın arkadaşı, onu kurtarmak için hayatım tehlikede..." Yüzünü buruşturdu. "Marcie, onun bu tür bir insan olduğunu bilmiyordum. Ben onu daha çok-"

Marcie, "Ian, Chico'ya döndükten sonra ben de onunla bir daha temas kurmadım," dedi. "Ta ki ben seni arayana kadar."

Yüz ifadesi değişti. "Yine mi?" diye sordu.

Yakalandım. Aşağı baktı. "Bombadan önce onu aradım." Yukarı baktı. "Sen ve Bobby iyi arkadaş olduğunuz için bir araya gelebileceğimizi düşündüm. Çok meşguldü. Numaramı aldı ve eğer boş vakti olursa beni arayacağını söyledi."

"Ve hiç boş zamanı olmadı," dedi. "O asla söyledi, ama bir şekilde biliyordum." Nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. "Sen Bobby'ye bakmakla meşguldün, Shelly'nin ise planlaması gereken bir düğünü vardı. Aradaki fark beni korkuttu. Meğer Shelly'nin tünel görüşü varmış, sadece tek bir şeyi görebiliyormuş.

Gördüklerinin bir parçası olduğumdan bile emin değilim." Parmağını yanağında gezdirdi. "Şaka yapmıyorsun, ucuz atlattım. Tam olarak fark etmemiştim ama bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum."

"Ah," dedi. "Ah. Her şeyin ötesinde. Peki ya baban? Baban ne yaptı?"

Rahatsız bir şekilde gözlerini kaçırdı ama ona karşı dürüst olacağının farkındaydı. "Benim yapmadığım hiçbir şeyi tüm hayatım boyunca." Arkasına baktı. "Babamı memnun etmek her zaman zor olmuştur. Beni zorlamanın beni bir erkek yapacağını düşünürdüm ama ben asla yeterince erkek olamadım. Ondan tek istediğim bir övgü sözü, gururlu bir gülümseme idi."

"Peki ya annen?"

Şefkatle gülümsedi. "Tanrım, o inanılmazdı. Ne olursa olsun onu hep sevdi. Ve benim bir kahraman olduğumu düşünmesi için hiçbir şey yapmama gerek yoktu. Eğer yüzüstü düşersem, sadece ışıldar ve şöyle derdi: 'İlan'ın o harika hareketini gördün mü? Ne dahice!' derdi. O müzikalde oynadığımda, Chico'ya vuracak en iyi şeyin ben olduğumu düşündü ama babam bana eşcinsel olup olmadığını sordu." Kıkırdadı. "Annem gelmiş geçmiş en iyi huylu, en nazik, en cömert kadındı. Her zaman pozitif. Ve sadık?" Güldü ve başını salladı. "Benim Babam hiçbir şeyin yolunda gitmediği olumsuz ruh hallerinden birinde olabilirdi - akşam yemeği berbattı, maç televizyonda net görünmüyordu, arabanın aküsü bitiyordu, işten nefret ediyordu, komşular çok gürültü yapıyordu... Ve annem,

'Neden biraz büyümüyorsun, seni yaşlı pislik' demek yerine, 'John, bahse girerim ruh halini değiştirecek bir şeyim var, çikolatalı Alman pastası yaptım' derdi."

Marcie gülümsedi. "Kulağa harika geliyor."

"Öyleydi. Harikaydı. Kanserle savaşırken bile o kadar güçlü, o kadar harikaydı ki, hep onun iyi olacağına, başaracağına inanırdı. Babama gelince, onu memnun etmek ve etkilemek her zaman imkânsızdı. Gerçekten büyüdüğümü sanmıştım. Bir gün

onun böyle bir adam olduğunu çok erken anladım. Beni hiç dövmedi, bana bağırmadı bile. Sarhoş olmadı, mobilyaları kırmadı, işe gitmedi ya da-

"Ama o ne yaptı, lan?" diye sordu nazikçe.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Bobby'yi Felluce'den çıkardığım için madalya aldığımı biliyor muydun?"

Başını salladı. "Onun da madalyaları var."

"Ben süslendiğimde babam da oradaydı. Güzel ve uzun boylu, kibar bir şekilde durdu ve tanıdığı herkese Madalyalar. Ama bana hiçbir şey söylemedi. Sonra ona Deniz Piyadeleri'nden ayrılacağımı söylediğimde, bana bir pislik olduğumu söyledi. Elimde iyi bir şey varken bunu bilmediğimi söyledi. Ve

dedi ki..." Bir an durakladı. "Hayatı boyunca benden hiç bu kadar utanmadığını ve eğer bunu yaparsam -dışarı çıkarsam- onun oğlu olmadığını söyledi."

Onun adına gözyaşlarına boğulmak yerine ona yaslandı, yanağını hafifçe okşadı ve gülümsedi. "Yani, tüm aptal hayatı boyunca aynı adamdı."

lan dudaklarında hafif, melankolik bir gülümsemenin belirttiğini hissetti. "Aynı adam. Sefil bir orospu çocuğu."

"Böyle bir adam için gerçekten hiçbir mazeret yok," dedi. "Kibar olmak size hiçbir şeye mal olmaz."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Gerçekten. Utanması gerekir. Herkesin medeni olma seçeneği vardır. Terbiyeli. Onunla tanıştığımda kaba ve huysuz olduğunu biliyordum."

"Şimdi de onu affetmeden bundan kurtulamayacağımı söyleyeceksin," dedi lan. "Her zaman derler ki, korkunç olan kişi için değil, kendin için affet."

"Bunu benim söylemem pek olası değil," dedi. "Şimdi eğer af diledi..."

"Hah. En çılgın rüyalarında bile göremezsin," dedi.

"Öyle olmasını beklemezdim. Onunla tanıştım, hatırla. Bana anlattıklarınızın hiçbirini beni şaşırtmadı."

"Marcie, ondan nefret etmiyorum, yemin ederim. Ama neden 'Tanıdığım en soğuk herif olman benim için sorun değil' demek istediğimi anlayamıyorum. Ve bir daha böyle biriyle birlikte olmak istemediğime eminim. Ne anlamı var ki?"

Öne doğru eğildi ve başını onun omzuna yasladı. "Hmm. Neden yapasın ki? Değişmesi pek mümkün değil. Ian, onu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Şimdi anlıyorum. Şimdi her şey yoluna girecek."

"Anladığını sandığın şey nedir?"

Onu kendine yakın tuttu. "Savaş yarası almıştın. En iyi arkadaşını kaybetmiştin, hâlâ hayatta olmasına rağmen- teknik olarak

-Muhtemelen sizin için işleri daha da kötüleştiren bir komplikasyon. İlişkiniz bocaladı. Bir asker savaş bölgesinden çıktıktan sonra bu çok sık olur.

Birinci Dünya Savaşı ve öncesinden beri, eminim. Bunun olması çok kötü ama ona yardım edebileceğinizi sanmıyorum.... Biraz zamanın olmalıydı..."

Ian, "Biraz yardıma ihtiyacım olduğunu biliyorum ama biri bana yardım etmeyi teklif etseydi çenesini kırardım," dedi.

"Eminim. Muhtemelen o sırada çok fazla öfke biriktirmişsinizdir. Hak edilmiş bir öfke. Bir insanın yapabileceği en az şey empati kurmaya çalışmaktır. Sabırlı olmak. Sevdikleriniz-"

"Sevdiklerimin olmadığı ortaya çıktı," dedi sakın bir sesle.

"Pekala," dedi, başını kaldırdı ve o gözlere baktı güzel kahverengi gözleri. "Artık biliyorsun. Ve teşekkür ederim, ne olduğunu anlamak istedim. Tek istediğim buydu ve bana anlatmak zorunda değildiniz ama anlattınız."

Vahşi kızıl saçlarının bir kısmını kulağının üzerine itti. "Seninle yattığında ne olacağına dair bir fantezin vardı. beni buldu, itiraf et."

"Ben yaptım." Sırıttı. "Bunu kendime saklamaya çalıştım ve muhteşem bir seks içermiyordu. Seni bulacağımı, zihnini rahatlatacak bazı şeyler söyleyeceğimi ve sonra seni eve götüreceğimi hayal ettim."

"Ev mi?"

"Chico'ya ya da senin için ev her neredeyse oraya," dedi Marcie. "Eski ekibinden pek çok kişi Bobby'yi kontrol etti, nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Sandığın kadar yalnız değilsin. Ama şimdi onları bulmak için biraz zahmete girmen gerekecek. Sen gittin çok uzun zamandır kayıp. İnsanlar onları istemediğini düşündüklerinde, sizi kendi halinize bırakırlar."

"Hepsi değil." Güldü.

"Sana söyledim, inatçılığına karşılık verebilirim."

"Peki, bana anlamadığın şu bağışlama olayını anlatsana," diye dürtükledi.

"İlan, ben de seninle aynı durumdayım. Eğer birisi Bana korkunç bir şey yapsalar ve asla özür dilemeseler ya da af dilemeseler, onları affetmeye çalışırken boynumu kırmazdım. Felluce'deki isyancılar mı? Üzerinde çalışmıyorum.

Onları kardeş gibi sevmek. İyi bir insan olmak için yapmam gereken buysa, oyun parkındaki en kötü küçük havuç kafa olarak kalacağım."

"Peki ya Tanrı?"

"Tanrı her şeyi anlar. Ve O bile bir ya da iki hata yaptı. Avokado çekirdeklerinin boyutuna bakın, çok büyük. Ya narlar? Çok fazla çekirdek var. Ne büyük bir meyve israfı!"

Yüksek sesle güldü. "Peki bu korkunç insanlar hakkında huzurlu bir yere gelmek için ne yapıyorsun?"

Başını kaldırdı ve hiç neşelenmeden onun gözlerinin içine baktı. Yeşil gözleri sıcak ve yumuşaktı. Gülümsemesi nazikti. "Onları oldukları gibi kabul ediyoruz. Ve eğer onları kardeş gibi seve miyorsak, belki onları anlayabilir ve kendi sorunları olmalarına izin verebiliriz. Yüce İsa, bu yeterli değil mi? Meydan okumak mı? Onu olduğu gibi kabul et, İlan-hayatında bir gün bile mutlu olamamış sefil, yaşlı bir orospu çocuğu ve bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Karşı koymasına rağmen gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Buğulu bakışları korkusuzca karşıladığı uzun saniyeler geçti; onun kükremesinden, öfkesinden ya da gözyaşlarından korkmuyordu. "Nasıl?"

Bu kadar genç, kötü ve vahşi biri bilgelik kazanır mı?" diye sordu fısıltıyla.

"Bilgelik mi? Benim anladığım mücadele. Senin kadar kötü, çoğu insan kadar zor zamanlar geçirmedi. Sadece elimden geleni yapıyorum, hepsi bu. Ama sana bir şey söylemek istiyorum. Seni sadece bedenimle sevmedim, lan. Kalbim de orada. Umarım bunu biliyorsundur."

"Bunu biliyorum." Dudaklarına kısa bir süre dokundu. Sonra sordu, "Peki, onun nesi var? Babamın mı? Öyle olduğunu söylemiştin. hasta."

"Durumu kritik değil ama hastalıkları onu er ya da geç yakalayacak. Prostat kanseri için kemoterapi tedavisi görüyor, Parkinson hastası, hafif bir felç geçirdi ve sanırım bazı bunama yerleşiyor. Ama uyarayım, yıllar sürebilir." Sonra sırtıttı.

"Sen harikasin."

"Benimle eve gelebilirsin, lan. Noel için." Bir an sessiz kaldı. "Hayır. Bunu yapamam."

"Neden olmasın? Buradaki kasabalarda yaşayan iyi insanlar yakacak odunsuz mu kalacak? Kulübe kar altında kalır mı?"

Ona gülümsedi. "Bebeğim, seninle dalga geçmeyeceğim- hayatımı değiştirdin, hem de on gün içinde, ama beni temizleyip Chico'ya geri götürecekt kadar değil. Beni dinle," dedi nazikçe. "Bu güzel, sen ve ben. Ama bence bu asla daha fazlası olamayacak bir kaçamak. Bu şey

Aramızda bir şey oldu, olmaması gerekiyordu."

"Ama sen üzgün değilsin," dedi.

"Üzgün olmadığımı biliyorsun.

Minnettarım." "Sanırım biraz daha kalsaydım..."

"Ne? Bana ulaşabilir misin? Beni başka bir tür adam mı? Beni köhne kulübemden çıkarıp medeni bir adam mı yapacaksın?"

Başını iki yana salladı. "Böyle bir şey hiç aklıma gelmedi. Tanıdığım çoğu erkekten daha medenisin. Ama

Son zamanlarda biraz daha kalsam daha çok gülersin diye düşünüyordum.

Sadece vahşı hayata değil, insanlara da şarkı söyledin.

Muhtemelen o kütüphaneciye bir şeyler içmek için çıkma teklif ederdin."

"Evet," diye güldü. "Onu aptal bir savant olmadığımı ikna etmenin bir yolunu bulduktan sonra."

"Seni görmek için buraya dönersem, beni dışarıda bırakıp arabamda mı uyutacaksın?"

Güldü ve başını salladı. "Hayır." Ama düşündü, bir kez, hatta belki iki kez geri gelebilirdi. Sonra duracaktı, çünkü o ve bu yer değişmeyecekti. Hem de çok. Ve onu hak etmiyordu; ormanda sıkışıp kalmış, sorunları olan yaşlı bir denizciden çok daha fazlasına sahip olmalıydı.

"Benimle dönmeyeceğine göre, Noel arifesine kadar kalacağım. Sabahın köründe yola çıkmayacağım ama akşam yemeği için zamanında evde olacağım. Sadece birkaç saat kaldı."

"Erin bundan hoşlanmayacak," dedi. "Şu anda senin için hazır."

"Beklemesi gerekecek. Elimden geleni yapıyorum. Seni bırakmak istemiyorum. Asla."

Bu konuda daha fazla konuşmak yerine ona "Tekrar sevişmek için çok mu erken?" diye sordu.

"Hayır," dedi gülümseyerek.

Onu kendine doğru çekti. Böylesinin daha iyi olduğunu düşündü, araya seni seviyorum sözcüklerini eklememişti. Bu onun için yeterince zordu. Bunun yerine onu elinden geldiğince iyi öptü, elleri daha fazla sevgi vaat edecek şekilde vücudunda gezindi.

Sabah uyandığında adam gitmişti. Bir not bırakmış. "Tatlım. Odun satıyorum, yol yapıyorum. Çok uzun sürmez. lan."

"Tatlım," diye fısıldadı kendi kendine. Mektubu ikiye ve dörde katladı ve saklamak için cüzdanında güvenli bir yer buldu. Sonsuza kadar.

On dört

lan tüm yakacak odun stokunu kısa sürede boşalttı ve yüklemesi, teslim etmesi ve boşaltması bir gün daha sürecek olan üç yarım kord daha için teslimat siparişi aldı, insanlara Noel için sıcak ateşlerini vermek. Planına göre kesilmiş ve iyileştirilmiş odun stoku azalıyordu. Bütün bahar, yaz ve sonbahar boyunca odun kesecek, yaracak ve kürleyecek, sonra da şanslıysa birkaç hafta içinde odunlarını satacaktı.

Öğleden önce Virgin River'daydı. Barın yanına park etti ama içeri girmedi. Onun yerine o büyük ağaca doğru yürüdü, bazı birim rozetlerine daha yakından baktı. Etrafına bakındı; yalnızdı. Sonra cebinden birkaç şey çıkardı. Dallara takılabilmeleri için kısa kablolarla sabitlemişti. Birlik rozeti, Bobby'ninkiyle aynıydı. Bir Mor Kalp ve bir Bronz Yıldız -en yüksek cesaret ve kahramanlık için verilen madalyalar. Onları ağaca taktı. Sadece birkaç dakikasını aldı.

"Bunların size geri dönmesini sağlayacağım," dedi bir ses.

Döndü ve kendini Mel Sheridan'la karşı karşıya buldu. Paltosunu soğuğa ve ara sıra yağan kara karşı sımsıkı çekmiş, ellerini ceplerine sokmuştu. "Noel'de burada olmayacağım - Jack'in ailesine gidiyoruz.

Ama Paige'e -Papaz'ın karısı- rozetlerden bazılarını kurtardığında madalyalarınızı sakladığından emin olmasını söyleyebilirim. Onları kaybetmek iyi olmaz. Onlar çok önemli."

"Onlara ne olacağı konusunda endişelenmiyorum. Artık onlara pek ihtiyacım yok."

Biraz güldü. "Bunu daha önce de duymuştum."

"Öyle mi?"

"Mesela kocam. Siz çocuklar, bu konuda çok tuhafsiniz. Bir şekilde. Ödül getirecek şeyleri yapmak için eğitim alıyorsunuz, sonra

onları sergilemek. Jack, babası onları güvende tutmak için el koyana kadar kendininkilerden kurtulacaktı. Jack madalyaların değil, adamların önemli olduğunu söyledi. Eğer madalyalı adamları hatırlıyorsan, bu yeterli. Onları geri almanı sağlayacağım."

"Teşekkürler," dedi zayıf bir sesle. "Sanırım burada daha iyi durumdalar."

"Şimdilik," dedi Mel. "Sanırım Marcie'nin eve gitmesi gerekecek ama Noel arifesinde buralarda olursan diye..."

"Duydum," dedi. "Bir kasaba olayı. Bilmiyorum..."

"Kasabaya gitmek çok kolay, davetiye gerekmiyor. Eğer kaşınırsanız." Omuz silkti ve gülümsedi.

"Bu çok hoş," dedi. "Gitmem gerekiyor. Yaşlı bir adam var, komşum, sabanı yok..."

"Ona göz kulak olman ne güzel, Ian."

"Pek sayılmaz, ben sadece-"

Jack, Preacher ve Mike'ın aceleyle bardan çıktıklarını, ceketlerini giydiklerini, tüfeklerini ve spor çantalarını taşıdıklarını görünce aniden durdu.

"Jack?" Mel sordu.

Uzun kabinli kamyonetine doğru ilerlemeye devam etti.

"Travis Goesel dün kayboldu. Eve varamadı.

Aile çiftliklerinin ve otlaklarının her tarafını arıyor."

Kamyonetinin kasasına bir çanta attı. "David Brie'yle birlikte."

"Gezintiye mi çıktın?" Mel sordu. "Travis kaçtı mı?"

"Bir kedinin izini sürüyordu. Dağ aslanı köpeğini öldürmüş, o da tüfeğini kaptığı gibi peşine düşmüş. Çocuk iyi bir

İz sürücü ve mükemmel bir atıcı. Ve bu karda bütün gece dışarıda olmak için fazla akıllı."

"Goesel çiftliği nerede?" Ian kendini durduramadan sordu.

"Pauper's Pond bölgesini biliyor musun?"

"Sayılır. Evimin yanından geçen nehir birkaç dereyi ve oradaki bir göleti besliyor. Onların arazisinin birkaç mil doğusundayım. O kedi benim evimin etrafındaydı."

"Aynı kedi olduğunu düşündüren ne?" Jack sordu.

"Saldırgan biriydi, genelde yaptıkları gibi kaçıp gitmedi."

"Bu bir gerçek mi? O bölgeyi biliyor olmalısınız. Herhangi bir şans

yardım edebilir misin?"

Ian kızın yanına dönmekten başka bir şey istemiyordu. Özellikle de o kedi kan arzusuyla dışarıdaysa.

"Çocuk on altı yaşında," diye devam etti Jack. "İri ve güçlü.

Ama babasına katılıyorum, bu hiç iyi değil. Hangisi daha kötü bilmiyorum, dağ aslanının onu yakalaması mı yoksa soğuk mu?"

"Tamam," dedi Ian. "Eğer çocuk akıllıysa, benim evime doğru yokuş yukarı yürümez. Dağın eteklerinden başlayıp batıya doğru ilerleyebilirim. Sen de batıdan başlayıp doğuya doğru gidebilirsin. Bunun yardımı olur mu? O yaştaki bir çocuk kilometrelerce yürüyebilir."

"Babası, kardeşleri ve bazı komşuları çiftliğin her yerinde; biz de dışarıdaki arazide çalışabiliriz." Jack kamyonun kasasından çantasını çıkardı. "Preach ve Mike Goesel'in çiftliğinin batı tarafına birlikte gidebilirler, ben de seninle doğuya gideceğim."

"O kamyonda neredeyse hiç ısı yok," dedi Ian. "Evet ama sabanın var. Sabanı severim. Bu olabilir gerçekten kullanışlı. Kamyonuma monte etmek için bunlardan bir tane alacağım. Yeni evimize giden uzun bir yolum var."

Ian Mel'e baktı. "Marcie'yi bu sabah erkenden odun teslim etmeye giderken bıraktım. Neden dönmediğimi bilmeyecek. Eğer o arabasıyla kasabaya gitmeye çalıştıysa..."

"David uyumak için yattığında, oraya koşup ona neler olduğunu anlatacağım. Bunun yardımı olur mu?"

"Ona içeride kalmak isteyeceğini söyle. Bundan hoşlanmıyor. Bir şeyler yapmaktan ve açık hava tesislerine gitmemekten hoşlanmıyor. Ona şu dağ aslanından bahsetsen iyi olur, etrafta dolaşıyor ve artık utangaç değil."

"Ben yaparım. Sen sadece orada çok dikkatli ol. Jack!" diye bağırdı. "Dikkatli ol!"

Jack Mel'e sıırttı. "Çok yakında döneceğim, Melinda. Travis'in ağacın altında hediyeleri var, onu eve

götürmeliyiz. Sen sadece o küçük çöreği fırında sıcak tut.
Hadi, Buchanan. Hadi yapalım şu işi."

Adamlar kasabadan iki kamyonla ayrıldılar; Ian Jack'i, Preacher da Mike'ı aldı. Aynı otoyolda ilerlediler ve çiftliğe giden yol ayrımında Mike ve Preacher Ian ve Jack çiftliğin yanından geçmeye devam ederken kamyonetlerini sola çektiler. "O kulübenin altında ne kadar arazin var?" Jack, Ian'a sordu.

"Altı yüz altmış dönüm," dedi Ian. Jack ısıklık çaldı. "Tamamen dağlık ve ağaç kesimi yasaklanmış bir bölgede. Yani çok fazla bir şey yok."

"Sessiz ve güzel olmaktan başka bir şey değil."

"Bir dere var," dedi Ian. "İyi balık tutulur. İyi avcılık. Ve yakacak odun için ağaçları topluyorum, biraz orada biraz burada. Sanırım Raleigh adındaki yaşlı adam çiftlik sahibi."

"Onu nereden tanıyorsun?" Jack sordu.

Ian güldü. "Dağlarda dolaşıyordum, kamp yapıyordum, tavşan avlıyordum, bir aptalın görevindeydim, kış dağları aniden vurduğunda. Raleigh Tanrı'dan daha yaşlıydı. Zaten kendi odununu bile zor kesiyordu, bu yüzden arazide yardım etmem için bana bir çatı verdi."

"Senin için iyi bir anlaşma!"

"Evet, şaka benim üzerimdeydi. Gerçekten hastalandı ve her şeye ek olarak bir hemşireye ihtiyacı vardı."

Jack ona sıırttı. "Kulübede kaldığına göre dayanmış olmalısın."

Ian omuz silkti. "Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim - yaşlı Doc'un şahit olması gereken bir tür vasiyet yazdı. Eğer bunu yapmamış olsaydı, şimdiye kadar ne yapacağımı bulmuş olurum."

"Birden fazla seçeneğin olmasında yanlış bir şey yok dostum. Muhtemelen birazdan yol boyunca park etmeli ve yürüyerek geri dönmeliyiz."

"Bizi neredeyse dümdüz geri götürecek bir yol var. Tepenin etrafından birkaç mil daha dolanırsak bizi daha uzağa götürecektir. Bana bu çocuktan bahseder misin? Bunu neden yapsın ki?"

Jack döndü ve ona baktı. "Hiç köpeğin oldu mu?"

"Evet," dedi lan. "Velvet, siyah bir Labrador." Velvet çocukken onun en iyi arkadaşıydı. Yaşlı kız, onu On dört yaşındaydı, sırtı o kadar çökmüş ve kalçaları o kadar ağrıyordu ki, ona bakmak canını yakıyordu. Ama bırakmadı; Bu konuda uzun bir geçmişi varmış gibi görünüyordu. Babasının sabahın erken saatlerindeki telefon sesini duyduğunda on yedi yaşındaydı.

Okula gitmek için hazırlanırken lanet okudu ve Kadife'nin gece bir kaza geçirdiğini biliyordu. Yorgun ve yorgundu; her zaman doğru şeyi yapmayı hatırlayamıyordu. lan babasının, "O köpeğin uyutulması gerekiyor," dediğini duydu.

Bir gün okuldan eve döndüğünde onu ölmüş bulacağından korktuğu için okulu kırıp tek başına veterinerine gitti ve acısız bir şekilde uykuya dalarken ona sarıldı. Yalnız gidebileceği düşüncesine dayanamıyordu; babasının onu götürüp bırakacağını, kendi başına ölüme terk edeceğini aklından bile geçirmiyordu. Tanrım, ölürken yüzü hayatının son bir yılında olduğundan daha huzurlu ve dinlenmişti. Bunu görmek onun adına sevinmesine, rahatlamasına neden olmalıydı - zaten çok fazla yaşamayacaktı.

Kadife'nin yalnız gitmesine izin veremezdi. Vedalaşmak için zamana ihtiyacı vardı ve eve döndüğünde Gitmişti. Onunla birlikte olmaya ihtiyacı vardı, tıpkı Marcie'nin Bobby'yle birlikte olmaya ihtiyacı olduğu gibi. Sertçe yutkundu.

Ama hafızası Velvet'e geri döndü, tüm o kaybı ve bunun onu nasıl parçaladığını hatırladı. Bir kız gibi ağlayabileceği özel yerlere gitmiş, ailesinin ya da arkadaşlarının bu kadar duygusal olduğunu görmesine izin vermemişti.

Jack, "Şu dağ aslanı onların arazisini rahatsız edip duruyor," dedi. "Köpekler onu kovalıyor, keçilerden ve tavuklardan uzak tutuyorlardı."

"Çocuğun köpeği kaç yaşındaydı?" lan sordu.

"Tam olarak bilmiyorum. Altı ya da sekiz tane border collie, Whip adında bir çoban köpeği. Yarım düzine çiftlik köpekleri vardı,

Çoğunlukla çobanlar, açık hava hayvanları, ama Travis bunu kendisi yetiştirdi. Onu bir yavrudan seçmiş ve bir süre 4-H projesi olarak kullanmış. Goesel o lanet köpeğe

bakamayacağını söyledi.

Çocuğun yatağından. Çiftçileri ve köpeklerini bilirsiniz, genelde fazla duygusal olmazlar. Kedinin köpeğe nasıl ulaştığını bilmiyorum, genelde böyle bir kavga istemezler."

Ian dişlerini sıktı. "Sanırım ben de o orospu çocuğunun peşinden giderdim."

"Evet," dedi Jack. "Evet, benim de büyürken bir köpeğim vardı. Büyük bir köpekti, Spike, şaka yapmıyorum. Neredeyse mükemmel bir hayvandı. Ama kız kardeşlerimin onu giydirmesine izin verirdi. Bu beni hasta ederdi, Size söylüyorum. Kendisinin bu şekilde aşığılanmasına izin vermesi."

Ian ona bir bakış attı ve kocaman sırttı. Tütü giymiş bir Alman çoban köpeği ve hoşnutsuz bir genç çocuk hayal ediyordu. İçinden bir kahkaha yükseldi.

"Hiç komik değildi," dedi Jack.

"Eminim öyledir," dedi Ian. Sonra keskin bir sola saparak yoldan çıktı. "Bana bir dakika ver." Kamyondan atladı, kasadaki kutudan bazı aletler çıkardı ve ön tarafa gitti. Pulluk bağlantısındaki braketleri gevşetti, sabanı tüm gücüyle çekerek açtı, sonra indirdi ve braketleri sıktı. Bu o kadar da

Bıçağı hareket ettirmek için aracın içinde hidrolik bulunan bir tür pulluk tertibatı, tamamen manuel, eski ve eski modaydı - ama işi hallediyordu. Aletlerini kutusuna geri koydu ve direksiyona geçti.

"Ben yol görmüyorum. Sen yol görüyor musun?"

Jack sordu. Ian güldü. "Yolun nerede olduğunu biliyorum."

"Nasıl?"

"Hissedebiliyorum. Rahatla."

Jack bir ayağını döşeme tahtasına, bir elini de ön panele dayadı ve "Bir çukura girmediğimiz zaman rahatlayacağım. Yavaş git."

Ian ona güldü. "Yani," dedi Ian, yavaşça manevra yaparak, "eğer çocuk akıllıysa, bir tür yeni iz, barınak ya da..."

"Bir ceset," diye ekledi Jack.

"Eğer kaybolmuşsa, nehri ya da yolu takip etmiş olabilir. Gece çökmek üzereyken birkaç eski ağaç kesme yolundan birini görmüş olabilir," diyor Ian. "Kar yağarken yolu göremezsiniz ama orada olduğunu bilirsiniz. ağaç çizgisine. Şu anda yaptığım gibi."

"Yolunuzun üzerinde karla gizlenmiş büyük bir çukur olmadığına ikna olmadım. Daha yavaş gidebilirsin," dedi Jack, gergin bir sesle.

"Rahatlayabilirsin. Buranın her yerini gezdim." Bir süre sonra kamyonu durdurdu. "Buradan gitmek ister misin?"

"Hadi yapalım."

Aynı anda kamyonundan çıktılar. Ian kamyonetindeki raftan bir tüfek ve torpido gözünden bir el feneri çıkardı. Jack spor çantasını karıştırıyordu.

"Sadece bir işaret fişeğim var ama fazladan bir çorap maskesi ve bir atkım var; bunu boynuna tak. Bu yola birlikte çıkacağız ama ayrıldığımızda bir şey bulursan birkaç el ateş et. Benimle misin?"

"Anladım." Ian ceketinin düğmelerini ilikledi ve bu sabah uzun iç çamaşırı giymek için bir nedenim olmadığını düşündü, lanet olsun. Uzun ekose atkısını başının ve boynunun etrafına sararak yüzünü kısmen örttü. Şu anda gür sakalını özlüyordu. Ian, Travis'i ve köpeği tanıyormuş gibi konuşarak, "Bence köpek diğer köpekler kadar kavgacı değildi çünkü Travis tarafından biraz şımartılmıştı," dedi. "Bu aynı zamanda onun üzerinde de işe yaramış olabilir."

"Biliyorum," dedi Jack. "El fenerin nasıl? Pile ihtiyacın var mı?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, emin değilim."

Jack çantasından birkaç ekstra pil ve beline sıkıştırdığı bir tabanca çıkardı. Ian'a önce pilleri, sonra da Ian'ın her cebine koyduğu iki şişe suyu verdi. Yolda bir sağa bir sola bakarak yürüdüler ve Jack, "Tamam, ben bu tarafa, şu ağaçların arasına gidiyorum," dediğinde henüz fazla uzaklaşmamışlardı.

Ian, "Ben bu tarafa gidiyorum," dedi ve ayrıldılar.

İlan nehre doğru yürüdü, gözlerini yere, manzaraya dikmiş, arada sırada da büyük kedinin saklambaç oynaması ihtimaline karşı dallara bakıyordu. Ve biraz da on altı yaşındaki halini hatırlayan çocuğu düşündü; asabi biriydi, hayatında kendini birkaç şeye adanmıştı ve köpeği de bunlardan biriydi.

Genel olarak babasına da oldukça kızgındı. Babası pasif-agresif ve acımasız bir insandı; bahşış bırakmaz, arabasını emniyet şeridinde çok yavaş sürer, sevgisini esirgerdi. Her doğum günü kartı ya da tatil hediyesi

İlan'ın annesi tarafından "Anne ve Baba" olarak imzalanmış. Yaşlı adamın ağzından çıkan her kelime bir eleştiriydi.

Velvet'ten sonra İlan bunun bir önemi yokmuş gibi davranmayı bıraktı; babasından daha büyük ve güçlüydü ve onun yüzüne bakıp ona karşılık veriyordu, kısa süre sonra annesini üzdüğünü fark ettiği bir şeydi bu. Annesi ona rahatlaması, boş vermesi, küçümsenmeyi ya da eleştirilmeyi görmezden gelmesi için yalvardı Neredeyse her dakika. "Buna nasıl dayanıyorsun?" diye annesine çıkmıştı. "Ayaklarını öpmesi gerekirken, sana kölesiymişsin gibi davranıyor!"

Ve tatlı annesi şöyle demişti: "İlan, o sadık biri ve bizi desteklemek için çok çalışıyor. Romantik ya da sevgi dolu olmayabilir ama bana seni verdi. Ondan alabileceğim tek şey bu olsa bile, bu benim için her zaman dünyalara bedel olacaktır."

Yeterli değil, diye düşündüğünü hatırlıyor İlan. Yeterli değil. Deniz Piyadelerine katılmak akıllıca ve güvenli bir yol gibi görünüyordu.

-Onu oradan çıkarıp bir yere götürdüm.

annesiyile iletişim kurabilir ve babasına katlanmak zorunda kalmazdı.

Sonra annesinin ölümü geldi, sonra daha aktif görev Irak'a giden yolda. İlan'ın ailesinden geriye kalan tek kişi babasıydı ve o da ne yazık ki yetersizdi. Irak'tan sonra, kendisinin bile TSSB ile ilgili olduğunu bildiği birkaç sıyrıktan sonra, yaşlı adama dönüşmekten korkuyordu. Gerçek bir kavgası olmayan adamlarla rastgele kavgalar ediyordu.

Olaylar onu sinirlendiriyor ve kendini kaybediyordu. Kolordu diğerk tarafa baksa bile

bir süre için, lan yapamadı. O güçlü bir liderdi. baş edemeyen bir pisliğe dönüşmüştü. İşte o zaman, hayranlık duyulan adama geri dönebileceğini umarak dışarı çıktı. Takip edildi.

Ve lan'ın babası dedi ki, "Eğer bırakırsan benim için evlat değilsin. Eğer kaçarsan."

lan, "Ben senin için asla bir oğul olmadım." dedi. Açmazdan bahsediyoruz.

Etrafı tarayarak çocuktan herhangi bir iz aradı: Birinin geçtiğini gösteren kırık çalılar ya da ağaç dalları, kan damlaları da dahil olmak üzere yerdeki izler, karda yeni ayak izleri.

Marcie'yi de düşündü. Hayatına girdiğinde aklına gelen ilk şey onun güzel ve seksi olduğu olmamıştı. Aslında, yirminci düşüncesi bu bile değildi - hasta, solgun, halsiz... açıkçası, bir ördek kadar çirkin.

Kırılğan ve güzel olmayan her şey. Yine de, yüzüne biraz renk gelmeye başladığında onu etkileyen güzelliği değil, saf zıtlığıydı. Onun içindeki mücadele - böyle bir cesarete sahip olanları her zaman takdir etmişti.

Bir haftadan kısa bir süre içinde neredeyse iyileşmişti ve gözleri, kendi yolunu çizeceğini, aklından geçeni söyleyeceğini ve sonuçlarına lanet edeceğini söyleyen o küçük kıvılcımı yeniden kazanmaya başlamıştı. Ona daha ne kadar benzeyebilirdi ki? Onu takdir edebiliyor ve yüksek sesle olmasa da onun tarafından ele geçirilmeden hakkını teslim edebiliyordu.

Sonra yavaş yavaş ondan hoşlanmaya başladı. Ne olursa olsun o tamamen

lan'ın işine karışmak ve hayatını mahvetmek niyetinde olsa da, lan'ın hayranlık duymaktan kendini alamadığı bir azmi vardı. Bunların hiçbirini sadece kendisi için değil, kendisi ve ölen kocasından ailesine, lan'dan huysuzuna kadar herkes için yapıyordu,

lan'ın kesinlikle benzememeye kararlı olduğu izole edilmiş baba... ama öyleydi.

Klas ablasına meydan okuyup tozlu küçük kulübesine geri döndüğünde düştü. Ah, kahretsin, onunla birlikte

olmak için ne kadar kararlıydı, bunu görmek için,

Yapmak zorunda olduğunu hissettiği şey her neyse. Kendisi bile orada ne yaptığından tam olarak emin görünmüyordu ama ondan vazgeçmeye hazır değildi. Ve bu çılgınca her şeyin yoluna girebileceği fikri! Bir şekilde, onu ölen kocasına karşı olduğu adama geri çekecekti; cesur lider, korkusuz ve kararlı adam. Gözden kaybolan biri değil. Bir tür kendinden nefret ederek kendini izole etti. Babasının hiçbir zaman gurur duymadığı bir adama dönüştü.

Tanrım, bu kadar çabuk babama dönüşmüş olamam!

Zihnini Travis Goesel'e geri dönmeye zorladı, zemini, çalıları ve ağaçların alt dallarını taradı. Hâlâ çalışan eski saatine baktı. İki saattir Jack'ten hiç ses çıkmadan yürüyordu ve

Saat dörde yaklaşıyordu. Gün ışığında en fazla iki saatleri daha vardı, bu yüzden seslendi, "Travis! Travis! Travis! Travis!

Ses! Kimildayın!"

Biraz daha hızlı yürüdü, araziye dikkatle taradı ve bir şeye ait olmanın iyi bir şey olduğu aklına geldi. Jack görüş alanının dışında olmasına ve diğer adamların çiftliğin batı tarafında olmasına rağmen, sanki

Yeniden bir amacı olan adamlardan oluşan bir birliğin parçasıydı ve Jack kamyonu onunla birlikte binene kadar uzun zamandır bunu hissetmemişti. Kendini bu birlikten koparmaya o kadar hevesliydi ki.

Savaşın acısıyla, kardeşliğin ruhunu ne kadar doldurduğunu unutmuştu. İtiraf etmeliydi ki, tüm bunlar bu alıngan kızıl saçlı kız hayatına girdiği için olmuştu. Meseleyi zorlamıştı. Onu kozasından henüz hamken, yeni bir deri geliştirirken dışarı itmişti.

Engelli kocasını onun ellerine bıraksaydı ailesi üç yıl önce onun peşinden gelseydi, onu kendi içine kapanıklığından daha erken çekip çıkarmayı başarabilir miydi? Muhtemelen başaramazdı. Kendisini yalamıştı. O kadar uzun süre yara aldı ki kendine acımasının tadına alıştı.

lan yorgunluktan üşüyor, uzun iç çamaşırı giymek istiyordu. Saatlerdir ormandaydı. İçmek yerine kar yedi. Çocuğu bulursa ve ona lazım olursa diye şişelenmiş su.

Sonra bir kan lekesi ve kısmen yeni bir kar örtüsüyle kaplanmış bazı izler gördü. İzlerin genişliğine ve ağırlığına bakılırsa, bu yaralı bir kedi idi. İzleri kısa bir mesafe takip etti ve kedinin kendini sürüklediğini fark etti.

Ağır bir şekilde. Bir an sonra lan, Travis'in akıllıca davranarak bu kanlı patikanın aksi yönüne gideceğini fark etti. lan da öyle yaptı.

lan nehre ulaştı ve sağa sola bakıyordu. Gece çökerken kenar boyunca ilerledi. En azından Jack'le görüşmek ve gece arama planını tartışmak için yakında kamyonu dönmeye gerekecekti. Böyle bir planın bir parçası da uzun iç çamaşırları ve kuru çoraplar da dahil. Ama kendini durduramıyordu.

Karanlık iyice çöktü. El fenerini saatine tuttu ve saatin neredeyse altı olduğunu gördü ve milyonuncu kez bağırdı. "Travis! Travis!"

Sonra el fenerinin ışığı karın üzerine düştüğünde, bir damla kanın orada, bir damla burada olduğunu fark etti. Travis

Yaralıydı ve tam da lan'ın akıllı bir çocuktan beklediği şeyi yapıyordu; nehri eve kadar takip ediyordu. Taramak için el fenerini kullanarak etrafındaki karanlık yoğunlaşırken lan bir şey gördü. Nehrin kenarından çok uzakta olmayan bir yerde, üzeri biraz yeni karla örtülmüş, ölü çam iğneleri ve çalılardan oluşan bir yığın vardı. Bir tümsek. Pek bir şeye benzemiyordu ama botuyla hafif bir tekme attı ve enkazın bir kısmı düştüğünde bir kol gördü. Hemen dizlerinin üzerine çöktü ve kazmaya başladı. Birkaç dakika içinde yüzü beyaz, dudakları mavi, gözleri kapalı bir çocuk buldu. lan çocuğun ölü mü yoksa diri mi olduğunu bilmeden onu şiddetle sarstı.

"Travis! Travis!"

Çocuğun gözleri nihayet açıldı ve gözlerini kırpmıyordu. Nerede olduğunu biliyordu. Kuru dudaklarını şapırdattı. Baktı

şaşkın bir ifadeyle lan'a baktı. "Üzgünüm... Baba..."

"Ah, Tanrım, Travis!" lan kelimelerle ifade edilemeyecek kadar rahatlamış bir şekilde çocuk hayattaydı. "İyileşeceksin dostum." Sonra onu dikkatlice yan yatırdı ve ceketinin arkasının parçalandığını ve kanadığını gördü. Lanet olası kedi onu arkadan yakalamıştı ama Travis'in giysileri sayesinde hırpalama derinleşmemiş ve karın da yardımıyla kanaması durdurulmuştu.

"Onu yakaladın mı, evlat?" lan sordu.

"Hiç sanmıyorum. Özür dilerim baba."

Sayıklıyordu, muhtemelen yaralanmasından çok soğuktan. Tanrı'ya şükür vücut ısını korumak için kendini ölü yaprakların ve çam iğnelerinin altına gömmüştü. "Seni buradan çıkaracağım evlat, dayan," dedi lan, artık otomatik olarak çalışıyordu. Ayağa kalktı ve kalın bir ağaca iki el ateş etti; üç el ateş etmek kaybolduğunuzu gösterirdi, iki el ateş etmek bir arama ekibinin standart tepkisiydi ve bir el ateş eden avcı sanılabilirdi.

Havaya hiç mermi göndermedin.

dünyaya dönüp yaşayan bir insanı ya da masum bir hayvanı bulmasının sonucu.

Sonra tüfeğin kayışını omzuna geçirdi ve Travis'i kollarının arasına aldı. Hemen ne yaptığını hatırladı

Bobby için de aynısı. Ama bu sefer farklıydı; Travis'in vücudunda kas gerginliği vardı. Belki soğuktan, belki de sırtında bir dağ aslanının pençeleri olduğu için acıya tepki veriyordu.

"Uyan, Travis! Uyan! Seni kedi mi yakaladı? Söyle bana," diye nefes nefese kalmış, olabildiğince hızlı yürüyordu.

Düşmemeyi umuyordu. Gövdesi iyiydi; üzerinde bir tişört, sweatshirt ve ceket vardı ama bacakları, dizleri ve ayakları buz ve karla ıslanmıştı. "Benimle misin, dostum?"

"Kim... sen...?"

lan çocuğun tepkisini duyunca kendine rağmen güldü. "Koruyucu meleğin, oğlum! Kediye ateş mi ettin?"

"Sanırım..."

"Kanlı bir iz bıraktı, ateş ettiniz mi?"

"Ben... Ben ona vuramadım," diye cevap verdi Travis, dili kalınlaşmıştı.

"Evet, eminim şansın yaver gitmiştir. Senden çok daha kötü kanaması var. Aferin sana," dedi Ian. "Konuş. Konuşmaya devam et. Anlat bana."

Konuşması kesik kesik ve zorluydu ama Travis emredileni yaptı. "Beni... ağaçtan... yakaladı... Onu gördüm... Onu yakaladım... Piç herif Whip'i yakaladı..."

"Konuşmaya devam et," dedi Ian soluk soluğa, Travis'in ağırlığıyla birlikte

Karda ilerlemenin zorluğu. "Neredeyse geldik," dedi ama aslında ne kadar uzakta olduğundan emin değildi. Yürümeye devam etti. Yürümeye devam etti. Ama ormanı biliyordu, arazisinin yanından geçen nehrin kenarını biliyordu. "Konuş benimle! Bana kızından bahset!"

Ve çocuk denedi. Ona Felicity adını verdi. O olmalı Gelecek neslin kız isimleri, diye düşündü Ian, nefesi yetseydi neredeyse gülecekti. "Konuşmaya devam et!" diye bağırdı. "Şu Felicity var ya, ona aşık falan mısınız?"

"O iyi bir kız..."

"Bu ısıır," dedi Ian. "Kötü bir kız olamaması çok kötü. Bilemezsin dostum, o kötü kızlar insanın içine işler. Güzel mi?"

"Güzel," dedi.

"Aferin oğlum, konuşmaya devam et," dedi Ian, çocuğu dikkatlice yere yatırarak. "Geldiğimizi anlamaları için birkaç el ateş edeceğim." Ve Ian, yolda bir destek olduğundan emin olmak için şişman bir ağaca hızlıca iki el daha ateş etti. Çocuk zor durumdaydı, o yüzden mecbur kalırsa onu buradan götürür ve Jack için gecenin karanlığında geri gelirdi ama-

"Hey!" Jack bağırdı. "Ne buldun?"

"Oğlum," dedi Ian zayıf bir nefesle. Sonra yolun yaklaşık yüz metre aşağısında kamyonu gördü.

"Yardım edeyim," diye

bağırdı Jack. "Onu yakaladım.

Sen sür."

"Bu yolu bilmiyorum," dedi Jack. "Hissedemiyorum."
Ian bir kahkaha patlattı. "Senin için sürdürdüm! Hadi gidelim!"

Kamyona vardıklarında, Ian Travis'i kalçalarının üzerinde dengeledi ve cebinden anahtarları çıkarıp Jack'e uzattı. Sonra kucağında bir adam büyüklüğünde bir çocukla kabine tırmandı. Travis'in başı ileri geri sallanıyordu. ve gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Jack anahtarı kontağa sokmadan önce, Ian Travis'in Ceketini ve gömleğini çıkardı, atletini yırtarak açtı, sonra aynı şeyi kendi üç katmanı için yaptı. Travis'in çıplak göğsünü kendi göğsüne bastırdı ve vücuduna sarılarak onu kendi vücut ısıyla ısıttı.

Jack kamyonu dikkatlice geri çevirdi ve dışarı çıktı. "Pulluk düştü. Durup kaldırayım mı?"

"Hayır. İlçe bize teşekkür etmeli."

"Saban bıçağına zarar verebilir."

"Kimin umurunda?"

"Nereye gidiyoruz?" Jack sordu.

"Bilmiyorum. Tıbbi yardıma ihtiyacımız var. Sen söyle. Ailesini her yerden arayabiliriz..."

"Virgin River, sanırım," dedi Jack. "Onu doğruca Mel ve Doc'un bakabileceği kasabaya götürmek, onları çiftlikten aramak kadar hızlı. Ayrıca, Humvee ambulansları var. Durumu nedir?"

"Donarak ölmek için kendini gömmeye çalıştı ve bunda da iyi iş çıkardı. Ama birkaç saat daha geçerse şansımız kalmaz," dedi Ian. Çocuğun soğuğunu içine çekti vücuduna girmiş. "Kedi tarafından da hırpalanmış ama hava sıcaklığı düşük ve kanama ciddi görünmüyor ama ben ne bilirim ki? Daha hızlı sür, ha?"

"Anlaşıldı efendim," dedi Jack.

Ian koltuğa geri yerleşti ve Travis'in yüzünü çıplak omzuna bastırdı, onu göğüs göğüse tutarken şahdamarının nabzının yükseldiğini hissetti. Bir an için onun kucağında kıpırdadığını hissetti. On beş dakika içinde çocuğun gözleri

sürüklenerek açıldı. Yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "Kimsin sen?" diye sordu zayıfça.

"Noel perisi," dedi Ian. "İyi olacaksın, evlat." Ian ceketinin cebinden bir şişe su çıkardı ve Travis'in dudaklarına götürdü.

"Biraz iç. Yavaşça ve

kolay." Bitirdiğinde, Ian'ın kolları onu sıkıca sararak kendisine yasladı. "Son işim de olsa bu kamyonun ısıtıcısını tamir ettireceğim. Sanırım o kediye aldın, evlat."

"Ona ateş ettim ama yine de bana doğru hamle yaptı ve ben de kafasına olabildiğince sert bir darbe indirdim. Sadece kaçtı..."

"İyi kanıyordu. Ona çok sert vurmuş olmalısın."

"Onu yakalayamadım," dedi yavaşça. "Kendimi gömecek kadar uzun süre korkuttum onu."

"Bir köpeğim vardı," dedi Ian. "Yıllardır en iyi arkadaşımdı. Yatağında uyurdu. İyi bir köpekti..."

"Whip iyi bir köpekti," dedi.

Ian çocuğun saçını karıştırdı. "Köpeğimi severdim. Ben de senin gibi yapardım. O kedi kötü bir kedi. Onu etrafta gördüm."

"Gördün mü?"

Ian başını salladı. "Onu öldürmeliydim. Bu benim hatam, kediye vurmalıydim. Kızımı kapana kısıtırmıştı.

Ama onu kaçırmak için kafasına ateş ettim. Özür dilerim evlat. Kediye öldürmeliydim."

Çocuk başını Ian'ın omzuna yaslayarak uykulu bir sesle, "Ben de öyle yapmalıydim," dedi.

"Birkaç yudum daha iç," dedi Ian, suyu onun için kaldırarak.

Birkaç dakika sonra Jack, Virgin River'a girerken kornaya uzun uzun basarak insanları dışarı çıkardı.

Mel ve Doc Mullins de dahil. Jack hemen yanaştı.

Ian çıplak göğüsle Travis'i kamyonetten dışarı taşıırken, Mel ve Doc her zaman yaptıkları gibi hemen harekete geçtiler.

Hummer'ın kapağını kaldırdılar, sedyeyi çıkardılar ve Ian çocuğu oraya yerleştirdi.

Hayati değerlerini hızlıca kontrol ettikten sonra Ian onlara izini sürdüğü dağ aslanı yüzünden sırtında oluşan kesiklerden bahsetti. Doktor ceketi kaldırıp yaraya bakarken Mel onu yan yatırdı. "O kadar da kötü değil. Hipotermi. Melinda, ben arabayı sürerken sen de arkaya geçip serum tak ve onu ısıt. Valley Hastanesi bununla başa çıkabilir, sorun değil. ocuk iyileşecek." Jack'e, "iftliği ara, ailesine haber ver." dedi.

"Olur," dedi Jack. "Sonra dışarı çıkıp Vaiz, Mike ve arama ekibinin geri kalanı için bir işaret fişeği ateşleyeceğim. Evde zgr olduğumuzu mu söylüyorsun?"

"Olabildiğince iyi," dedi Doc. "Hadi, Melinda! Beni yavaşlatıyor musun?"

"Hadi oradan, seni yaşlı keçi," diye tersledi ve içeri tırmandı. "Jack-bebeğe dikkat et."

Büyük ölçüde sırtıttı. "Emin olabilirsiniz, aşkım."

Tüm bunlar olurken Ian bir birimin parçası olduğumu düşündü. Burada, ıssızlığın ortasında bile ait olduğu insanlar vardı. Bunu hep biliyordu ama onların arasına karışacağını hiç düşünmemişti.

Jack orada öylece durmuş, Ian'a bakıyordu. Tek kaşını kaldırdı. "Senin kız, ha?" diye sordu.

"Ben de tam çocukla konuşuyordum," dedi Ian. "Uh-huh. Eve gitsen iyi olur, dostum."

On beş

Ian kamarasına girdiğinde saat akşam sekizi geçiyordu. O kadar yorgun ve üşümüştü ki, ısınması için gecenin yarısının geçmesi gerektiğini düşünüyordu. ertesi günün yakacak odunlarını kamyonete yükledi. Daha kapıyı arkasından kapatmamıştı ki vahşi bir çığlık duydu ve Marcie üzerine atladı, kollarını boynuna doladı ve bacaklarını ona sardı.

"Hey," diye gülerek onu yerden kaldırdı. "Hey. Bir kene gibi üzerimdesin."

Adamın yüzüne doğru eğildi. "Sen iyi misin?"

"Donuyorum ve açım. Korktun mu?"

İnatla başını salladı. "Çocuğu buldunuz mu?" "Bulundu," dedi Ian. "Yaralanmış ve üşümüş ama iyi olmak için. Beni ısıtabilir ve besleyebilir misin? Abigail Adams bunu yapar mıydı?"

"Yapardı ve arada iki tarla sürer ve doğum yapardı." Marcie ona sırtıttı.

Tanrım, o çok canlı, diye düşündü. Onu bir dağın tepesinde saklamak büyük bir rezalet olurdu. Ama şimdilik, onun bu dağın tepesinde olması bir duanın cevabı gibiydi.

Ian ertesi sabah erkenden tuvalete gitmek ve Marcie uyandığında kullanması için kürekle bir yol kazmak zorunda kaldı. Sonra kamyonun arkasına yakacak odun yükledi, Gece boyunca çok fazla uyumasına izin vermediği için kendini hak ettiğinden daha iyi hissediyordu. Sonra, yakacak odun satmayı sevdiği kavşağa doğru gitmek yerine, birkaç kilometre ters yönde ilerledi.

kilometrelik bir yol kat etti, sabanın bıçağını ayarladı ve komşusunun evine kadar bir yol açtı.

Yanaştığında gördüğü şey hoşuna gitmedi. Bacadan çıkan dumanın ev gibi kıvrımı yoktu; hiçbir yaşam belirtisi yoktu. İlk düşüncesi, buz gibi bir bedeni daha göğsümde tutmak zorunda kalırsam...

Ama ön kapı gıcırdayarak açıldı. Yaşlı adam, ayağında botları ve paltosuyla çerçevenin içinde duruyordu.

"Birinin içeri girmesi ya da dışarı çıkması gerekebilir diye yolunuzu temizledim."

"Mecburen," dedi.

"Dinle, yakacak odunu nasıl ayarladın? Biraz var Kar yağarken açabileceğiniz konserve yiyecek var mı?" lan sordu.

"İdare ederim," dedi.

Normalde lan o zaman ona küçük bir selam verir, sonra da dönüp yapması gereken işlere devam etmek üzere 36. Otoyol'a doğru yola koyulurdu. Bunun yerine, boğuk bir küfürle yükünü örten muşambayı kaldırdı ve kollarını yarılmış kütüklerle doldurdu. Odunlarla birlikte ön kapıya doğru yürüdü ve yaşlı adam yolu kapattı. lan ona baktı. "Haydi," dedi. "Sana soban için odun getirdim."

Bir anlık tereddütten sonra adam yüzünü buruşturarak onu içeri aldı. lan kütükleri sobanın yanına koymaya giderken burnuna iğrenç bir koku geldi. Sorunun ne olabileceğine dair bir fikri olduğu için ağzını kapalı tuttu. Kütükleri sobanın yanına yığmak için çömeldiğinde ve ona dokundu. Buz gibiydi. Ayağa kalktı ve kapıya geri dönüp bir yığın kütük daha yükledi. Kapıya doğru giderken araziye şöyle bir göz attı ve beklediğini gördü; müştemilat birkaç metre karın içine gömülmüştü ve yol yoktu. İhtiyar delikanlı kendi kütüklerini ayıramıyordu, eğer ayıracak kütüğü varsa bile, ve ya müştemilata ulaşamıyordu ya da karda düşüp kalkamamaktan endişe ediyordu. Küremeye gelince, o

Muhtemelen dayanacak gücü yoktu. Tuvalete gidebildiği zaman boşalttığı, kapalı bir yerde bulunan derme çatma bir lazımlığı çok fazla kullanıyordu. Korkunçtu.

Ian üçüncü bir odun yükü teslim etti ve "Ateşinizi yakın. Senin için yolu açacağım. Nerede bu kürek?"

"Zahmet etmeyin. Ben-"

"Benimle bu konuda tartışmayın, lanet olası kürek nerede?"

Başını kapıdan dışarı eğdi. Ian dışarı çıktı, evin yan tarafına baktı ve küreği buldu.

Eve yaslanmış, neredeyse karla gömülmüştü. Her zamanki yakacak odun kalabalığı eksikti ve acelesi vardı, bu yüzden dar bir yol olması gerekiyordu. Ama bu yapılmak zorundaydı. Sadece lanet olası bir aptal gururunun onu kendi pisliğinde donarak ölecek.

Ve bu bana olmayacak, çünkü buna izin vermeyeceğim. Tıpkı her zaman babasına dönüşmesine izin vermeyeceğine inandığı gibi mi? Bu onu duraklattı.

Yolu temizledikten sonra adamın kapısına vurdu. "Dinty Moore biftek yahnisi sever misin?" diye sordu kısaca.

"Neden?"

"Elimde fazla var. Birazını daha sonra bırakırım diye düşündüm." "Buna gerek yok."

"Hadi ama dostum, bu dostça bir jest. Evimdeki kadın o şeyden nefret ediyor ve yemiyor, birkaç kutu bırakacağım. Elimden almak senin için büyük bir yük olmayacaksa."

Omuz silkti. "Şu tepede ot mu yetiştiriyorsun?" "Tabii ki hayır. Neden sordun bunu?"

"Orada ne yapıyorsun?"

"Ağaç kesiyorum ve kamyonumdan yakacak odun satıyorum. Biraz balık tutuyorum. Son zamanlarda çok kürek çekiyorum ve saban sürüyorum. Sizin işinizi bilmiyorum. isim."

"Ödeştik," dedi yaşlı çocuk. "Seninkini hiç tanımadığım için."

"Ian Buchanan," dedi elini uzatmadan. "Michael Jackson," dedi yaşlı çocuk ve Ian bir çığlık attı Kahkaha kaçı. Yaşlı adam karanlık bir şekilde kaşlarını çatı ve Ian çok geç fark etti ki bu adam muhtemelen on yıllardır televizyon izlememişti.

"Memnun oldum," dedi Ian. "Bay Jackson."

"Ot yetiştirmediğine emin misin? Çünkü Dinty Anything'in yetiştiricilerine bulaşmam."

"Eminim," dedi Ian. "Daha sonra birkaç konserve bırakacağım ama şimdilik tuvalete gidip evi ısıtabilirsin."

Ian kamyonuna geri döndü, otoyolda sürtünmemesi için sabanı ayarladı ve gitmek için arkasını döndü. Ne bir teşekkür ne de tanıştığına memnun olma vardı. Ama Ian iki yıldan uzun bir süredir yaşlı adamın şoförlüğünü yapıyordu ve hiçbir sosyal nezaket alışverişinde bulunmamıştı.

Ancak, hiç şüphe yok ki, bazı şeyler yaşlı adam. Bay Jackson şimdiye kadar tarlasını sürebilmişti ama şimdi arka tarafa bile gidemiyordu. ve evde hiç yiyecek olmaması mümkündü. Sonunda Doktor'un yaşlı Raleigh'i nasıl kontrol ettiğini hatırlayarak bu durumdan Doktor'a bahsetmeye karar verdi. Michael Jackson'ın vicdan azabını çekemezdi; onun vicdan şu anda oldukça doluydu.

Odunlarını teslim etmesi normalden daha uzun sürdü. Bu noktada karşılıksız çek almayı göze alamadığı için iki müşterisinin de ATM'lerine gidip nakit çekmelerini beklemek zorunda kaldı. Kulübesine döndüğünde öğleden sonra olmuştu ve sekiz saattir ortalıkta yoktu. İçeri girdiğinde Marcie banyo suyunu ocakta kaynatıyordu. "Pekala, Abigail," dedi ona gülümseyerek. "Görüyorum ki benim için hazırsın eve gelmek için. Söyle bana, arka kırkı sürdün mü?" "Ve ahır yeniden inşa edildi," dedi gülümseyerek. "Çok uzun sürdü bugün."

"Bazı günler diğerlerinden daha kolay," dedi. "Hızlı bir koşu yapmam gerekiyor. On beş dakika değil." O yürüdü

Dolabını. "Bu biftek yahnisinden ne kadar ayırmak istersin?"
"Neden?"

"Komşu yaşlı adamın erzakını koyduğunu sanmıyorum."
Büyük tenekeler kutuları çıkarıp sekiz tane olana kadar masanın üzerine yığmaya başladı. Bagajına gidip bir spor çantası aldı ve tenekeleri ona yükledi.

"Bu çok hoş, Ian. Onunla böyle paylaşmak."

"Hayır. Sadece kötü bir kokunun mülküne sinmesini istemiyorum. Suyumu açık tut, olur mu? Hemen döneceğim."

Ian arabayı Mike Jackson'ın evinin önüne çektiğinde, adamı öncekinden daha dost canlısı ya da anlayışlı bulmadı, ama güveç konusunda yaygara koparmadı. Aldı, başını salladı ve kapıyı kapattı.

O an bir aydınlanmaydı. Burada her iki şekilde de yaşayabilirsiniz. Kasabanızla, komşularınızla bağ kurabilir, birbirinize ait olabilir ve birbirinize bağlı olabilirsiniz. Karşılıklı güvenin zor zamanları atlatmanızı sağladığı bir varoluş. Ya da şöyle de olabilir. Kimsenin size yaklaşmasına izin vermezseniz, kısa sürede yalnız kalmak istediğiniz mesajını alırlardı. Komşuların kilometrelerle, tepelerle, büyük ağaçlarla ve çoğu zaman zorluklarla birbirinden ayrıldığı bu yerde kimse arkadaşlığınız ya da yoldaşlığınız için mücadele etmezdi. En azından insanlarla yarı yolda buluşmanız gerekirdi.

Ian, Virgin River'da etrafındaki insanlara pek bir şey vermemişti. Tıpkı babası gibiydi. Teşekkür ederim Tanrım, Marcie bunu görmezden gelmişti... Bir şeyleri değiştirmek zorundaydı, yoksa sonu eski komşusu, eski Raleigh gibi olacaktı.

Ian eve gittiğinde Marcie Abigail'i oynuyordu ve bu çok tatlıydı. Sadece birkaç günleri kalmıştı ve birlikte geçirdikleri zamanı en iyi şekilde değerlendirecekti ve gidip bu görevine bir son vermenin onun için zor olduğunu bildiği için, bunu onun için olabildiğince kolaylaştıracaktı. yapabilirdi.

Bu yüzden banyo yaptı, yemek yedi, bir süre ona sarıldı ve aşk romanının baharatlı bölümünü yüksek sesle okudu,

ki bu, ardından gelen gerçek Şeyle kıyaslandığında kesinlikle hiçbir Şeydi. Sonra biraz sũslendiler ve Fortuna amaŐır yıkamak için bir araya geldi. Orada ona planını anlattı.

"Yarın, odun dağıtmaktan eve dŧndŧğŧmde senin için arabanı çıkarıp kasabaya çekecek, Jack'in yerine park edecek, bagaja zincir takacak ve eve dŧnmeye hazır olduğunda gŧvende olman için nasıl takacağını gŧsterecek. Lŧtfen ben buralarda yokken vahşi bir tavşan gibi davranıp vedalaŐmadan gitmeye kalkma. Bu senin için gŧvenli değil. Bŧceđi dağdan aşağı zincirsiz indireceğim. Sŧz mŧ?" "Sŧz veriyorum," dedi.

"Gŧvende olduğundan emin olmak istiyorum. İcabına bakıldığından."

Onun da bildiği gibi kız yere baktı. Ŭzgŧn. Sessiz. Marcie neredeyse hiç sessiz değildi.

Kurutucudaki kot pantolon sesleri ve arka plandaki makinelerin ũđultusuyla kollarını tuttu ve onu kendisine doğru çevirdi. Bir parmağıyla çenesini kaldırdı. "Hâlâ vaktimiz var Marcie, aklındaki her Şeyi bana sorduğundan emin olman ve bŧylece eve gitme konusunda kendini rahat hissetmen için. Bŧylece için rahat olur."

"Ya sen?" diye sordu ona.

Bir parmağını onun yanağında gezdirdi. "Zihnim yıllardır hiç bu kadar huzurlu ve sakin olmamıştı. Burada olduğun sŧreyi en iyi Şekilde değerlendireceğiz." Dudaklarına kŧŧk bir ŧpŧcŧk kondurdu. "Ben ok Seninle ilk karŐılaŐtıđımda kızgındım. Artık kızgın değilim. Benim için her Şeyi yoluna koydun."

"Aramızda hayal ettiğimden çok daha fazla Şey geçti," dedi. "Ama ben memnunum."

"O zaman pantolonlarımızı katlayıp kasabaya dŧnelim. Sanırım kapanmadan ŧnce Jack ve Vaiz'le bir içki içebiliriz. Sonra eve gideriz, ateşi yakarız ve eğer istersen o kitabın kirli bŧlŧmŧnŧ sana tekrar okurum."

Koluna bir tokat attı. "Lütfen, bu ayıp değil! Bu romantik."

"Evet," diye sıırttı. "Hem de çok." Dudaklarını onun alnına bastırdı.

Jack'in evine gittiklerinde, ailesini tatil için Sacramento'ya götürmeden önce şehirdeki son gecesi olduğunu gördüler, bu yüzden Mel, Jack'in kız kardeşı Brie ve ortağı Mike Valenzuela da oradaydı. Ortam şenlik havasındaydı. Jack'in oğlu David, Vaiz'in barın arkasındaki odasında uyuyordu ve Noel için seyahat etmenin heyecanı vardı. Ian ve Marcie bira sipariş etti ve neşeli bir havaya sokuyor.

Doktor ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden Marcie mutfak telefonundan kız kardeşini kontrol ederken, Ian da Mel'le komşusu hakkında konuşmak için biraz zaman ayırdı ve onun iyi olmayabileceğini söyledi. Mel sadece gülümsedi ve "Teşekkürler, Ian. Sabah ayrılmadan önce Doktor'la konuşacağım ve o da oradaki durumu kontrol edecek. Eğer yardıma ihtiyacı olursa, Doc elinden geleni yapacaktır. Ama uyarayım, bu eski topraklardan bazıları yöntemlerini değıştirmezler. Yardım, tıbbi müdahale gibi konularda inatçıdırlar."

"Bana söylemek zorunda değilsin," dedi Ian. "O gittiğinde yaşlı Raleigh'in yanındaydım."

"O zaman zaten biliyorsun." Gülümsedi. "İyi Noeller, Ian."

"Sen de," dedi.

Uzun zamandır Noel'i kutlamamıştı. En son Irak'a gitmeden önce Shelly ile zaman geçirmişti. Ona bir yüzük vermişti ve tatil birdenbire Nişanlanmak.

Babası Noel'le hiç ilgilenmemişti. Noel'i gerçek kılan, süsleyen, pişiren, tanıdığı herkes için hediye sepetleri hazırlayan, üzerinde çok düşündüğü hediyeler alan Ian'ın annesiydi. Babası her zaman karısı için saçma sapan bir şey bulurdu; bir kadın dergisi aboneliğı, karısının giyemeyeceğı kadar çirkin bir kazak.

Birkaç yemek kitabı. Evin amaşıır makinesi ya da elektrikli süpürge gibi bir ihtiyacı olduğunda "Tamam o zaman, bu erken bir Noel hediyesi" diyerek boyun eğmesiyle ünlüydü. Annesi öldükten sonra Noel tamamen ortadan kayboldu. Ağaç ortaya çıkmadı, evin ışıkları yanmadı, özel bir akşam yemeği olmadı. Ian etrafta olmadığı için mutluydu.

Ama Ian, Shelly'ye yüzüğü verdiği Noel'de ona bir kolye ve güzel bir sabahlık da hediye etmişti. Ayrıntıları şimdi hatırlıyordu - o zaman babası gibi olmayacağına karar vermişti. Düşünceli olacaktı.

Ian için bu yıl hâlâ gerçek bir Noel olmayacaktı ama yine de morali yıllardır olmadığı kadar yüksekti. Hiç süslemesi yoktu ve muhtemelen

Akşam yemeği için bir kutu Dinty Moore açıyordu. Marcie'ye bir hediye almadığı için üzgündü ve Marcie'nin bir hediyesi olmadığı için de rahatlamıştı.

Onun için bir tane bulma fırsatı ya da imkânı yoktu. Ama kasabanın sadece bu işe dahil olması değil, nöbet tutan kadın ve erkekleri onurlandırması da hoşuna gitmişti. Bu bile başlı başına neşeli bir bayramdı.

Şaşırtıcı bir şekilde, kendisi için bir şeylerin değiştiğini düşünmeye başlamıştı. Çünkü bu alışılmadık şeyleri yaşadım,

Marcie'nin beklenmedik, aydınlatıcı haftaları. Gözlerini pek çok yönden açmıştı. Sonra kendi kendine gülmeye başladı, çünkü aklı foseptik çukurlarına gitmişti. Ne oldu?

bir foseptik tankı, sıcak su ısıtıcısı, kapalı bir banyo satın almak ve kurdurmak için ne gerekir? Her şey parayla başladığı - gerçek parayla.

Kışın yakacak odun satmak ve yazın yarı zamanlı mobilya taşımak.

Nakliye şirketinin sahibi olan adam, Ian güçlü ve hızlı olduğu için ona birkaç kez tam zamanlı iş teklif etmiş, ama o teşekkür etmeyerek reddetmişti. Şimdi ise O adamla temasa geçip adını tam zamanlı listeye yazdırmak. Belki de etrafa bakar.

ilgilenen başka işverenler de vardı - zindeydi ve çalışmaktan korkmuyordu.

Sonra küçük bir ses ona bir dosya açmadığını hatırlattı. Dört yıl içinde vergi iadesi çünkü umurunda değildi. İşlevsel dünyanın dışına çıkmıştı; gerçekten geri dönmeyi bekleyebilir miydi?

Doğru nedenlerle, diye düşündü. Ona yeniden gülmeyi öğretmişti. Sadece bu bile tam zamanlı bir işe girmesini ve bir fosseptik tankı almasını gerektiriyordu, Marcie için önemli olduğu için değil. Çünkü gelişmek, var olmaktan ziyade yaşamak iyi gelecekti. Ve kahretsin ki, uzun zamandır bir dürüst bir duş.

O anda mutfaktan çıkıp Ian'ın yanındaki bar taburesine zıpladı ve yüzünde mutlu bir ifade yoktu. "Erin Elizabeth biraz sinirlenmeye başladı. O eve dönmem için hazır. O çoktan hazır."

"Şaşırmış olamazsın," dedi Ian. "Ona söz vermiştin." "Ona Noel'e kadar burada kalacağımı söylemeyi erteledim. Eve. Sadece dört saatlik bir sürüş mesafesinde."

Kolunu onun omuzlarına doladı ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Yapılacak en doğru şey bu, Marcie. Ailen seni seviyor, sana ihtiyacı var. Bunu hafife almak istemezsin."

"Biliyorum. Şu anda yapmam gereken çok fazla doğru şey var. Banyo suyunuzu ısıtın, tarlalarınızı sürün..."

"Güldür beni..."

"Seni kükretmek." Ona gülümsedi.

"Şu anda ne düşünürsen düşün, eve döndüğünde memnun olacaksın," dedi. "Tanıdık ve rahat ve... Dinle, babama beni aramaya gideceğini söylediğinde ne dedi?"

"Sana söyledim," dedi birasına odaklanarak.

"Muhtemelen vaktimi boşa harcadığımı söyledi."

"Onu çok iyi tanıyorum, başka ne dedi?"

"Gerçekten, o sadece huysuz bir ihtiyardı-"

"Hadi ama, sen asla kendini tutmazsın. Gerçeği söyle."

Geniş, masum, sorunlu yeşil gözlerini onunkilere çevirdi. "O... O dedi ki, eğer seni bulursam, sana onu terk ettiğini söylemeliymişim.

evi ve arabayı gazete dağıtıcısına ver."

Ian beklenmedik bir şekilde kahkahalara boğuldu. Başını arkaya attı ve uludu. Ian gözleri yaşarana kadar gülerken Marcie ona bakakaldı. Kendini kontrol altına aldığıında dudakları hâlâ gülümseyecek şekilde kıvrılmıştı.

"Bu hiç komik değil," dedi. "Bence korkunç bir şey."

"Ama bu tam ona göre," dedi Ian. "Acaba tüm beyzbol kartlarımı ve mektup ceketlerimi yaktı mı, yoksa onları başkalarına mı verdi?"

"O seni hak etmiyor," dedi suratını asarak ve birasından bir yudum aldı.

"Yani, ölmeden önce onu son bir kez görmek için Chico'ya geri dönmemden bahsetmiyor musun?" diye alay etti.

Şaşkın görünüyordu. "Ian, bunu hiç istemedim. Dört ya da beş yıl önce görmediğin hiçbir şeyi görmeyeceğinden eminim."

"Onu son bir kez görmemi istediğini inkar mı ediyorsun...?"

"Ian, hayır! Hayır, o olmaz! Seni görmesini istedim. Senin iyi olduğunu bilmesini istedim - ne kadar kötü olursa olsun, sana ne kadar zalimce davranırsa davranırsın, sen iyiydin. Güçlü ve iyi. Ya da, daha doğrusu, öyle olduğunu ona göstermeni istedim. Yemin ederim."

"Neden?" diye sordu, kafası tamamen karışmıştı.

Elini onun elinin üzerine koydu. "İçindeki nezaket yüzünden. Bunu hak etmiyor, bunu hak etmek için hiçbir şey yapmadı, bunun için sana teşekkür bile etmezdi ama o ve bunu yapmak iyi bir şey olurdu - yaşlıların Her şeye rağmen iyi ve güçlü bir kalbi olan bir adam olduğunu ve onun gibi olmadığını biliyor. Asla onun gibi olmayacaksınız. Hepsi bu kadar. Belki ileride bir gün sen de bunu düşünürsün diye düşündüm.

Çok geç olduğunda bunu düşünmek için." Ona gülümsedi.

"Onun için değil, senin için."

"Beni o kadar iyi tanıdığını mı sanıyorsun?"

"Biliyorum," dedi. "Seni izliyorum - vahşı yaşamla, komşularla, her şeyle - yürek ve cömertlik gerektiren her şeyi yapmak senin için doğal. Eminim senin için vazgeçmesi en zor olan şey buydu."

Noel arifesi sabahı lan odun teslimatı için kalkmadı. Kamyonu yükleyip Noel'den önce bir satış ve teslimat daha yapabilir ve normalden daha iyi bir fiyat alabilirdi. Bunun yerine kahve yaptı ve Marcie'ye sıcak bir fincan ikram etti. "Sabah oldu, güneşli. Bugün senin için büyük bir gün."

"Odun satmıyor musun?" diye sordu uykulu bir şekilde, doğrulup. "Bugün satmıyorum. Kahveniz sıcak, risk yok." Sırttı

Onu.

"Hmm," dedi fincanı alarak. "Çok uygun bir Abigail olmuşsun."

"Bunu senin için kolaylaştırmak için ne yapabileceğimi söyle."

Kahvesini yudumladı ve bir süre düşündü. "İki şey."

"Adlarını söyle."

"Beni şehre götür ve bırak. Bana veda et ve sadece git - oyalanma, uzaklaşmamı izleme."

Başıyla onayladı. "Eğer böyle yapmak istiyorsan."

"Peki bana söyleyebilir misin, bana karşı bir şey hissediyor musun?"

Büyük elini kızın vahşi buklelerine dayadı. "Hissediyorum sizin için her şeyi. Ama bu gerçekleri değiştirmeyecek. Bizler kolay kolay birleşmeyecek iki ayrı dünyadan gelen yabancılarız ve ben hala senin deyimle sorunları olan bir adamım - bir yığın sorun. Hızlı değişiklikler yapmaya pek hazır değilim, yine de kendime rağmen bazı küçük değişiklikler yaptığımı düşünüyorum. Bir kere çok daha az saçım var."

"Çok güzel ilerliyorsun." Ona küçük bir öpücük verdi.

"Sanırım daha fazla zamanım olsaydı..."

Çenesini eliyle sabitleyerek dikkatini çekmeye çalıştı.
"Dinle. Seninle dalga geçmeyeceğim, sen her şeyi değiştirdin. Eğer istersen bir ara geri gel. Ama gelmezsen, bunu sana karşı kullanmayacağım. Bana ne söylediğini hatırla - bunu yaptıktan sonra, beni bulup teşekkür ettikten, bana bazı sorular sorduktan ve bildiğimden emin olman gereken şeyleri söyledikten sonra, yoluna devam etmekte özgür olacaktın. Sorun yok, Marcie. Aramızda geçenlerden sonra bile. Özellikle de aramızda geçenlerden sonra, istersen hayatına devam edebilirsin. Bunu bekliyorum."

"Peki ya istediğim şey sensen?" diye sordu ona.

"Dünyada beni üzebilecek tek şey seni mutlu edememektir. Beni korkutan da bu En çok da senin beni isteyeceğini ve benim seni hayal kırıklığına uğratacağımı." "Neden böyle düşünüyorsun ki?"

"Sadece eski bir alışkanlık," dedi.

"Eminim kendini bıraksan bu alışkanlığından kurtulabilirsin."

Gülümsedi. "Seninle ilgili en iyi şeylerden biri de bu, sonsuz iyimserliğin."

"Oh, lan, bu iyimserlik değil. Bu inanç. Bir ara sen de denemelisin."

On altı

Saat birde Ian, Marcie'yi kasabaya götürdü. küçük yeşil VeeDub park edilmişti. Ona karla karşılaşırca arka lastiklerine nasıl zincir takacağını gösterdi. Ama şu anda yollar da gökyüzü gibi açıktı ve önümüzdeki birkaç saat içinde yola çıkarsa gitmeye hazırdı. Sonra kollarını ona doladı ve uzun, sevgi dolu bir öpücük verdi. İzlenip izlenmediklerini görmek için etrafına bakmadı bile. Ve şöyle dedi: "Beni inatçı biriyle eşleştirdiğin için teşekkür ederim."

"Bu konuda kendimi toparlamış değilim," dedi. "Bu gerçekten çok zor."

"Eve yaklaştığında, hepsiyle birlikte olmak konusunda kendini iyi hissetmeye başlayacaksın. Onlar her zaman senin için oradaydılar," diye hatırlattı.

"İyi-"

Parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Şşşt. Sakın söyleme. Dikkatli sür."

"Sana yazarsam, cevap verir misin?"

"Kesinlikle," diye söz verdi.

"Eh, bu bir ilerleme," dedi zayıf bir sesle. "Ben... Ah... Sana bir şey bırakmıştım. Sen bakmıyorken giysi sandığının içine koydum."

"Ah, Marcie- bunu yapmamalıydın."

"Bu bir Noel hediyesi falan değil. Sana vermek istediğim bir şeydi ama zamanı hiç gelmedi. Ve sonra ben özel olarak konuşmanız gerektiğine karar verdim. Tekrar görüşeceğiz,

Ian." Ona titrek bir gülümseme verdi ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Dikkatli kes ve doğru," dedi. "Ve Buck'a iyi bak."

"Yapacağım," dedi, bir kez daha dudaklarına dokunarak.

"Sonra görüşürüz." "Tamam o zaman. Sonra görüşürüz."

Adam kamyonetine giderken o da barın merdivenlerinden yukarı doğru yürüdü. Adam uzaklaşırken o kaba, gürültülü motoru duydu.

Çılgına döndüğünde kendisine ulaşabileceği bir telefon numarası istemediğini fark etti ve aramaya karar verdi. O da Numarasını Vaiz'e bırakmıştı ve lan'ın okumadığı mektuplarda ev numarası vardı. Ama çok az. O gittikten sonra lan'ın kasabada takılacağına güveniyordu. Aslında, onun daha da içine kapanacağından endişeleniyordu.

Günün bu saatinde bar sessizdi, sadece birkaç yerli öğle yemeklerini bitiriyordu. Vaiz arka taraftan çıktı ve "İşler nasıl, Marcie?" dedi.

"Güzel. Güzel. Birazdan Chico'ya geri döneceğim. Önce bir fincan kahve alabilir miyim?"

"Tabii ki. İyi misin?"

"Sanırım. lan'a veda ettim. Ayrılmaktan nefret ediyorum. Onu bulacağıma ve ona bu kadar yaklaşacağıma kim inanırdı ki?"

"Ama onu buldun," dedi Vaiz, kahvesini doldururken. "Ve sanırım yarım kalan işlerini de hallettin. iş."

"Evet. Çok konuştuk. Her şey yolunda," dedi gözlerini cesurca kaldırarak.

"Duymak istediğim de bu. Dik duran bir adama benziyor. O çocuğu buldu, biliyorsun. Travis Goesel. Hayatını kurtardı."

Marcie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "lan mı yaptı?"

"Evet. Donmamak için yaptığı sığınaktan çıkardım, bir milden fazla taşıdım. Çocuk yaklaşık 1.80 boyunda ve sağlam yapılı, ağır. lan onu ısıtmak için gömleğini yırttı.... Gerçekten, bir saat daha geçseydi, sadece bir ceset olacaktı. Çocuk gayet iyi. Yarın sabah ailesiyle birlikte hediyelerini açacak."

"Ama bana lan'ın onu bulduğunu söyledi. Hiçbir şeyi üstlenmedi. Dinle, Vaiz... Tanrım, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ama bazen onu biraz dışarı çekmeyi deneyebilir misin? lan'ı mı? Büyük bir şey olması gerekmiyor ama ben buradayken dağdan biraz indi ve-"

"Elbette, evlat. Onun etrafımızda olması hoşumuza gidiyor."

"Ve her ihtimale karşı sana Chico'daki numaramı bırakmak istiyorum." Bir bar peçetesini kendisine doğru çekti ve üzerine üzerinde isim ve telefon numarası var. "Herhangi bir nedenle bana ulaşmanız gerekirse, bu benim ev telefonum. Telesekreteri var, mesaj bırakabilirsiniz." Sonra telefon numarasını

Peçeteyi geri aldı ve biraz daha yazdı. "Cep telefonu," dedi. "Bana ulaşabilmeni istiyorum- Şey, bilirsin işte."

"Kesinlikle. Elbette." Mektubu katladı ve cebine koydu. Sonra kahve fincanını onun yanına koydu. "Dinle, bu gece mum ışığında bir şey olacak, kalabalık olabilir, bu yüzden mutfakta çalışıyoruz - Paige'in yanına dönüp yardım etmeliyim. Sandviç gibi bir şeye ihtiyacın olursa mutfağa girip seslenmen yeterli."

"Devam et. Ben böyle iyiyim. Bir fincan kahveden sonra çıkarım, teşekkürler."

Böylece çocuğu bulmuş ve kurtarmış. Sonra da tüm konserve yahnisini yandaki yaşlı adama götürdü. Ya Ian'ın dramatik bir şekilde değişmişti ya da her zaman elinden geldiğince yardım etmeye çalışan bir adam olmuştu. Onda birkaç değişiklik görmüştü ama şüphelendiği şey şuydu Yalnız yaşamak onun gerçek kişiliği değildi. Kolordu, sevgilisi, babası ve silah arkadaşları tarafından terk edildiği kadar kaçmamıştı. Bu yüzden yönünü bulana, nerede olduğunu anlayana kadar bir süre kendini izole etti. ve nasıl yaşayacağını merak ediyordu. Bobby'nin son üç yılı ve ölümü hakkında ona getirdiği bilgiler, bu konuda bir kapanış bulmasına yardımcı olmuş olabilirdi. Yapmak için geldiği şey buydu. Eğer bunu yaptıysa, isteyebileceği tek şey buydu.

Onun için kapanışa gelince, tam tersi olmuştu. Onu seviyordu. Ondandır vazgeçebileceğinden emin değildi. Ama Şimdi köklerine, evine dönmek zorundaydı. O insanlardan da vazgeçemezdi.

Kapı arkasından açıldı ama o dönmedi bile. "Sen!" diye duydu. "Genç kadın!" Doktor'u görmek için döndü.

Orada dururken. "Hummer kullanabilir misin?"

"Tabii ki hayır," dedi. "Benim bir Volkswagen'im var."

"O zaman öğrenirsin. Melinda gitti ve başımdan yaralandım, Valley Hastanesi'ne gitmem gerekiyor. Araba kullanamam ve buna eğilemem.

Haydi."

"Ama ben gidiyorum..."

"Şimdi!" diye bağırdı ve gitmek için döndü.

Marcie bir an oturup düşündü. Kapı tekrar açıldı. "Şimdi dedim!"

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı, çantasını kaptı ve Doktor'u takip etti.

Ian kulübesine geri döndü ve sobayı yaktı. Birkaç kütük ayırmayı ya da kürek çekmeyi ya da Ama onun yerine masasında oturdu ve hiçbir şey yapmadı. Kızın yüzündeki her ifadeyi, söylediği her cümleyi hatırlamak dışında hiçbir şey. Sonra onu çekip önündeki kütüphane kitabını ve o romantik Sevdği pasaj, onları harekete geçiren. Gerçekten de hayatı boyunca bu kadar tatlı sevdiğini hatırlamıyordu. Sadece çok uzun zaman geçtiği için miydi? Yoksa çok fazla pratiği olmayan iki insanın kısa sürede birbirlerini nasıl memnun edeceklerini öğrendiklerini düşündüğünde haklı mıydı?

Kendi kendine, onun gitmiş olmasının iyi olduğunu söyledi.

Kadın

eve, ait olduğu yere gitmesi gerekiyordu. Burası artık onun evi değildi ve babası ilişkilerinin tabutuna son çiviye çaktığından beri de değildi. Ian gerçeğe yüzleşmişti; artık onun için orada kimse yoktu. Hiç kimse yoktu.

Marcie hariç, onu güldüren ve seven kız.

Ama o burada, koşulların onları bir araya getirmeye zorladığı yerdeydi. İşler yoluna girdiğinde, burada birlikte yaşadıkları şey aynı olmayacaktı.

Yine de, yaşı adamı ölmeden önce, çok geç olmadan bir kez daha görmenin nasıl bir his olacağını merak ediyordu. Ian'ın hiçbir hayali yoktu; babası sıcacık ve yumuşacık olmayacaktı. Aslında, yaşı ve hastalığı göz önüne alındığında muhtemelen daha kötü olurdu. Katı ve affetmez biriydi ve her zaman da öyle olmuştu. Kolordudayken onu etkilemek ve gururlandırmak imkânsızdı, şimdi de öyle olacaktı. Artık imkansız, son dört yıldan sonra.

Ama belki de yaşı adamla yüzleşmek ona dönüşmenin ilacıydı. Marcie haklı olabilirdi-Ian'ın babasını affetmesi gerekmiyordu, babasından nefret ettiği için kendini affetmesi gerekiyordu. Babasının onaylamamasının ve acımasızlığının onu öfkeli bir adama dönüştürmesine izin veriyor. Bu bir çıkış yolu olabilir.

Nasıl olur da şapşal, inatçı küçük bir kıızıl saçlı inanılmaz derecede anlayışlı? Sadece kafasında çalışmıyordu. Aklına yatmadı.

Ian onun için bıraktığı bir şeyi hatırladı ama ne olduğunu görmek istemedi; bunu yapabileceğinden emin değildi. Ama sonra diğer bir yanı, eğer sadece Onu hatırlayabileceği somut bir şey, günlerine neşe getirebilirdi. Sandığa gitti ve orada, tam tepede, bir zarftı. Marcie'ye gönderilmişti. Zarfın arkasına bir şeyler yazmıştı.

Sevgili Ian,
Sana bu mektubu göstermeyi planlıyordum. Ondan ayrılabilceğimi sanmıyordum, ama görünüşe göre var. Nedenini göreceksin. Ve söylediklerimde ciddiym, Ian. Sana aşık oldum. Marcie.

Odun sobasının yanında durup mektubu okumaya başladı ve bitirmek için oturmak zorunda kaldı. Bobby'den Marcie'ye bir mektuptu. Kendi zarfının içine katladığınız o ince askeri mektup kâğıdına yazılmıştı - ince, soluk mavi Sayfada Amerikan Kartalı resmi bulunan doku.

Posta damgasının üzerindeki tarihe bakılırsa, Bobby büyük olasılıkla onun hemen yanında oturuyordu ve ikisi de mektupları kadınlarına postaya vermek için birkaç dakikalarını ayırmışlardı.

Hey, Marcie, bebeğim. Seni özledim, kızım. Her gün her dakika seni düşünüyorum ve seni tekrar yanımda hissedene kadar saniyeleri sayıyorum. Sağ ol, bebeğim, tüm bu saçmalıklara rağmen bu kadar dayanıklı olduğun için. Başka türlü bir kadınla birlikte olamazdım. Bazıları Bu adamlar, kızları onlara, erkekleri uzaktayken hayatın onlar için ne kadar kötü olduğunu anlatan korkunç mektuplar yazıyor ve sen bunu yaparsan dayanamam. On dört yaşındayken senin doğru kişi olduğunu nereden biliyordum? Ben lanet bir dahi olmalıyım!

Sana bir şey söylemek zorundayım. Korkak değilim, eve gittiğimde söylemek yerine mektupla söyleyeceğim. Sadece bekleyemiyorum, hepsi bu. Bak, bunu sonsuza dek istiyorum. Sen Muhtemelen bunu söyleyecek kadar aklımı kaçırdığımı düşünüyordurdur.

Özellikle de. Yani, burası berbat bir yer. O kadar sorun yaşamadık ama diğer ekiplere ateş açıldı, pusuya düşürüldüler, intihar bombacılarıyla karşılaştılar ve her an bizim de başımıza gelebileceğini biliyoruz.

Henüz bizim olmamamızın sebeplerinden biri de lan. Adam inanılmaz. Onun gibi birini hiç tanımadım ve gerçekten harika insanlar tanıdım, özellikle de Deniz Kuvvetleri'nde. Bu adam tam bir jarhead, bebeğim. Ne yaptığını biliyor. Sizi düşman bölgesine götürebilir ve orada olmak istediğinizi düşündürebilir.

O herkesin kendine acımasını engelleyen kişidir.

Kendisini genç bir denizciyle ateş arasına koyduğunu gördüm. Bir gün

Yolda yaralanmış; çocuk bir çukura basıp bileğini kırmış ve lan onu kampa kadar taşımış, beş mil

kadar. Onu teslim etmedi ya da

Yük. Çocuğu bir mil götürmeyi teklif ettim ama lan dedi ki, Gözünü işinden ayırma denizci, böylece ikinizi birden taşımak zorunda kalmam.

Kapı kapı dolaşırken birkaç silahlı isyancı bulduk ve lan'ın bir adamı çıplak elle indirmesini izledim. Bir saat sonra lan'ı küçük bir Iraklı bebeği tutarken ve annesiyle konuşurken, ona gülümserken, ona güven verirken gördüm. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum.

Buradaki en güçlü, en acımasız adamdan en tatlısına kadar.

Ve günün sonunda, herkes

Kızgın, kirli ve yorgun bir halde herkesle konuşur, başlarının dik olduğundan emin olur. Başımız derde girdiğinde kimsenin kendini hayatta tutamayacak kadar korkmuş, ürkmüş ya da yalnız olmasını istemiyor. Adamlardan biri Sevgili John'u aldı ve acınacak haldeydi. Lan ona kendine gelmesini ve sert davranmasını söyleyebilirdi ama

Adam ağladığında lan onunla dalga geçmedi ya da başka bir şey yapmadı. Sadece elini adamın sırtında tuttu, sağlam durdu ve konuştu.

Ona çok yumuşak davrandı, hayatta çok fazla garanti olmadığını ve bazı şeyleri atlatmanın biraz zaman aldığını söyledi, ama eğer teselli olacaksa, kardeşleri onu asla terk etmeyecekti. Eğer kız dayanamazsa, lan erken öğrenmenin daha iyi olacağını söyledi. Bir denizciye katlanmak için gerçekten özel bir kadın olmak gerekir.

Bu konuda haklı, bebeğim ve o sensin. Kariyer için Kolorduyu üstlenmemi kaldırabilir misin bilmiyorum ama umarım kaldırırsın. Lan'ın yarısı kadar lider ve arkadaş olabilseydim, efsane olurdum. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ona hayran olacaksın.

Benim kadar. Sonra da muhtemelen Kolorduyu bu kadar kötü gösterdiği için

benim için iyi. Ha ha. Şaşırmayacak, ona senin hakkında her şeyi anlattım, ufak tefek bir şey olabilirsin ama ayağa kalkıp konuşmaktan

korkmuyorsun.

Seni çok özledim, bebeğim. Sen farkına varmadan dönmüş olacağım. Seni seviyorum, Marce.

Ian birkaç derin nefes aldı ve sonra tekrar okudu. Bu da neydi böyle? Bobby onun hakkında nasıl bu kadar çok şey düşünebilirdi? Bu aptalca bir kahramana tapınmaydı ve Ian bunu hak etmediğini düşünüyordu. Ian sadece yapmak için eğitildiği işi yapıyordu. özel bir şey.

Yine de Marcie konusunda haklıydı. O küçük bir tabancaydı. Gittiği her yere güneş ışığı ve kahkaha götüren güzel bir küçük tabanca. Bir kararlı Küçük bir kızdı. Erken pes etmedi; iyi bir denizci olabilirdi. Bobby onu dokuzuncu sınıfta bulduğu için şanslıydı. Bu kadar güçlü, kendinden ve ne istediğinden bu kadar emin bir kadın bulmak kolay değildi.

Yaşadığı onca şeyden, paylaştıkları onca şeyden sonra, nasıl bir erkek en azından "Ben de seni seviyorum" demez?

Doc, Marcie'yi dağ eteklerindeki bir çiftliğe doğru çılgın bir gezintiye çıkardı ve sedyeyi taşımasına yardım etmesi için onu tersledi. Sonra Doc, kafasına eşek toynağı yemiş bir çiftçi olan hastalarına müdahale etmek için arkaya tırmandı. Kafası yarılmıştı ve çift görüyordu ama bilinci yerindeydi. Doktor hastasıyla ilgilenirken Marcie'ye araba kullanması konusunda bağırdı ama Marcie bunu anlayamadı.

Çünkü o büyüklükte bir araca alışık olmadığını düşünerek çok iyi gittiğini düşünüyordu.

Valley Hastanesi'ne vardıklarında, Doktor çiftçiyi bırakmadan önce röntgen çekilmesini beklemek zorunda kaldılar. Sonra Doktor bu aracı arka planda bağırış çağırış olmadan deneyimleyebilmek için onu Virgin River'a geri götürdü. Bu arada Kasabaya girdiklerinde, kadın harap olmuştu.

"Hadi," dedi Doc. "Sana bir içki ısmarlayayım. Bir içkiyi hak ettin. İyi iş çıkardın."

"Bana bağırma şeklinden bunu asla anlayamazsın," diye homurdandı.

"Hayır, Melinda'nın yarısı kadar iyiydin - ki bu iyi bir şey. Pratik yaptı. O şeyi bir kaykay gibi savuruyor. Gel hadi. Bir şeyler içme vakti geldi."

"Gerçekten, beş saat önce buradan çıkmış olacaktım."

"Peki, bu kadar kısa sürede

Yardım mı? Yardım etmek mi? Eğer orada oturuyor olmasaydınız Paige'i ya da belki de gözlerini yoldan ayıramayan hastanın eşini almak zorunda kalacaktım. Bu hepimiz için bir şans oldu. Bir içki iç ve biraz yemek ye. Karanlıkta araba sürebilirsin, değil mi? Gitmeden önce seni yemekle doyurur ve kahveyle ıslatırız."

"Evet," dedi yorgun bir şekilde. "Elbette. Neden olmasın. Chico'daki Noel Arifesi yemeği için zaten çok geç kaldım."

"İşte oldu. Bir mola daha."

"Kız kardeşim bu şekilde görmeyebilir...."

"Daha da iyisi," dedi Doc, "iki kadeh içip geceyi evimdeki boş yatakta geçirmen.

Bu daha da iyi olur."

"Hayır," dedi. "Gerçekten, gitmem gerek. Burada takılamam. Bu beni üzüyor."

"Ne yapman gerektiğini düşünüyorsan," dedi Doc. "Bu açık bir teklif."

Bar, ağacın etrafındaki küçük programları için toplanan insanlarla doluydu. Etrafta sıcak ordövrlerden Noel kurabiyelerine kadar tepsiler dolusu atıştırmalık vardı.

Marcie'nin daha önce hiç tanışmadığı insanlar kendilerini tanıttı, ona nereli olduğunu ve ilahiler için kalıp kalmayacağını sordu. Vaiz'den bir konyak kabul etti, sonra Atıştırmalıkların tadına baktı ve sonunda mutfağa geçip Erin'i aradı. "Özür dilerim ama geç kalıyorum..."

"Ne?" Erin neredeyse patlayacaktı. "Aklından ne geçiyor? Eve döneceğine söz vermiştin!"

"Geliyorum," dedi. "Dinle, acil bir durum vardı -Kasabadan bir adamın kafasına e eği tekme atmış ve doktorun hastaneye götürmesi için birine ihtiya ı varmış. "Başımı eğdim ve... Beş saat geciktim ve özür dilerim. Noel Baba'yı iş üstünde yakalayacağım ama oraya varacağım."

"Karanlık! Senin için endişelenmek istemiyorum!"

Bir nefes aldı. "Ben her zaman karanlıkta araba kullanırım, ama istersen oturup endişelenebilirsin. Biraz yemek yiyip kahve i eceeğim, sonra da yola çıkacağım."

Marcie bara geri döndüğünde bitkin bir haldeydi. Kendisi başta olmak üzere herkesi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu. Yorgun düşmüştü. şüphesiz bunun nedeni uzun gün, Ian'dan ayrılma duygusu ve Doc'la yaptığı çılgın yolculuktu. Ama en çok da Ian'la başlattığı şeyin daha ileri gitmeyeceğinin yarattığı hayal kırıklığını hissediyordu.

Ama sonra, ne bekleyebilirdi ki? Birlikte g leceklerini, bir hafta kadar birlikte sevişeceklerini ve onun kendisiyle ilgili her şeyi değiştireceğini mi? Ve tüm o büyük konuşmalarına rağmen

sonsuza kadar o kulübede kalacağından hiç emin değildi - bir yıl sonra aklını ka ırmayacağından hiç emin değildi.

Ayrıca, onu biraz rahatlatmıştı ama iyileştirmemişti; daha iyileşmesi gereken çok şey vardı. Ve o

Muhtemelen neye ihtiya ı olduğunu biliyordu. Tomruklarını bölüp satmaya,

Geyikleri besleyin, sabahları şarkı söyleyin ve yavaşça dünyaya geri d n n.

  ten i e yas tutmaya başladı. Kalbinin ağrımalarına engel olamıyordu. Ama kendine hatırlattı ki

En çok istediği şey Ian'ın kendi yolunu bulması, huzuru ve mutluluğu yakalamasıydı. Onunla ya da onsuz. Marcie hataları olduğunu biliyordu ama bencil olmak bunlardan biri değildi.

İnsanlar bardan çıkmaya ve ağacın etrafında toplanmaya başlamıştı. O da onları takip etti. Verandada biri, "Al, Marcie," dedi ve ona bir mum uzattı. O da bunu düşündü.

Sürüşe başlamadan önce birkaç ilahi söylemek için kalsa da pek bir şey fark etmezdi.

Ağaç muhteşemdi; berrak gecede ısıllı ısıllı parlıyordu. Yıldız sokağın aşağısına doğru bir yol çiziyordu. Dışarıda, barda olduğundan çok daha fazla insan toplanmıştı. Belli ki bir süredir geliyorlardı. Bir sürü insan birbirine karışmış, sohbet ediyor, gülüşüyor ve mum yakıyordu.

Kimse yetkili gibi görünmüyordu. Sonunda biri "Uzaklarda" dedi. Yavaşça, duraklayarak şarkı söylemeye başladı.

İlk başta biraz beceriksizdi. İlk dizenin yarısına geldiklerinde, ki bu sadece ilk dizeyi okuyan bir kalabalıktı, sesleri daha da güçlenmişti. Sonra başka biri "Sessiz Gece!" diye bağırdı ve tekrar başladılar. Ardından, "Biz Üç Kralız!" ve sonra da "Gümüş Çanlar" geldi.

Marcie de dahil olmak üzere herkes gülene kadar kötü bir şekilde tökezledi. Kalabalığın arkasından berrak, güçlü ve güzel bir ses geldiğinde bir sürü öneri mırıldanılıyor ve etrafta dolanılıyordu. Yavaşça. Yavaşça. Yumuşakça.

Oh kutsal gece

Yıldızlar ısıllı ısıllı parlıyor

Sevgili Kurtarıcımızın doğum gecesi!

Marcie'nin kalbi yerinden fırladı; gözleri yaşlarla doldu ve arkasındaki kalabalığın da onun sesine döndüğünü gördü. Nefes nefese, bulanık gözlerle mumunu uzattı ve kalabalığın arasından geçerek onları ayırdı. O zamana kadar

İnsanların arasından sıyrıldığında onu orada, caddenin karşısında dururken gördü. Yıldızın ışığı üzerine düşmüştü ve onu neredeyse hiç tanımıyordu. Sinek kaydı tıraş olmuş, iyi bir pantolon, gömlek ve kot ceket giymişti. Ve yanında, yerde bir spor çantası vardı. Paketlenmişti.

Elini titreyerek boğazına götürdü. daraldı ve sıkıştı. Gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Gülümsedi

Ona kısa bir süre baktı, sonra şarkı söylerken gözleri yıldıza dikildi.

Dizlerinin üzerine çök
Oh, melek seslerini duy Oh,
ilahi gece
Oh, İsa'nın doğduğu gece Oh, ilahi
gece
Oh gece, oh gece ilahi

Meleğin sesiydi.

Dizlerinin üzerine çök, gerçekten. Marcie'nin dik durmak için yapabileceği tek şey buydu. Ama lan şarkı söylemeyi bırakmadı; ilahiye varını yoğunu verdi, sonra yüksek sesle ve hareketli bir nakarat daha. Kalabalıkta en ufak bir mırıltı bile yoktu ve kimse katılmadı, ses ve tutku o kadar çarpıcıydı ki.

Ve nihayet ilahinin sonuna geldiğinde, çenesini saygıyla yere bırakıp aşağıya baktı.

Önce sevinç ılgılları atıldı, sonra alkışlar başladı ama Marcie ona doğru yürüdü, gözleri parlıyordu, bacakları güçsüzdü. Ona ulaştığında, bir elini uzun, ince yara izini taşıyan yanağına koydu. Adamın eli de onun yumuşak, kırmızı buklelerine değdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu usulca.

"Vahşi yaşam yerine insanlar için şarkı söyleme pratiği yapmak," dedi. "Hâlâ burada olmaması gereken kişi sensin. Düşündüm ki

Bir iki ilahi için uğrar, sonra da yola

koyulurdum." "Uzun hikâye. Ama nereye gidiyorsun?"

"Chico." Ona gülümsedi. "Orada birlikte iş yaptığım bir kız var."

"Benimle kalacak mısınız?"

"Belki bir gece, saat çok geç olduğu için. Sonra da yaşlı adamın gazete dağıtıcısına sorup bir oda kiralayıp kiralayamayacağıma bakarım."

"Oh, lan..." Kollarını ona doladı ve adam onu yerden

kaldırdı. Adam, alkışlar arasında onu doyasıya öptü.

izleyicileri.

Ama sonra onu ayağa kaldırdı ve kollarının üstünden tuttu. "Dinle Abigail, bilmen gereken bazı şeyler var. Bin dört yüz on bir dolarım var ve benzine ihtiyacım var. Birikimim yok. Dört yıldır vergi beyannamesi vermedim. Baharda o dağın vergisini ödeyemezsem, öylece yok olup gidecek ve bir iş bulamazsam vergileri de ödeyemem. Uzun zamandır gerçek bir işim olmadı. Ve benim Babamla gözyaşları içinde yeniden bir araya geleceğimizi hiç sanmıyorum. Muhtemelen beni kapı dışarı eder. O yüzden bu işe hala bir karmaşa olduğunu bilerek gir. Yüksek sesle şarkı söyledim diye-"

"Benim pısırik olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu inanamayarak. "Her şeyden sonra zayıf olduğumu mu düşünüyorsun? O zaman neden geliyorsun? Zayıflıktan nasıl nefret ettiğini biliyorum!"

"Aramızda bir şey olup olmadığını görmek için. Marcie, seni dünyalar için incitmezdim, o yüzden her şey mahvolursa bunu yapabileceğini söyle. Çünkü bu işe girerken, eksi tarafta çok şey var, benden başlayarak. Sonunda senin için büyük bir hayal kırıklığı olabilirim."

"Kütüphane kitaplarımı geri verdin mi?" diye sordu.

"Yapmadım," dedi başını sallayarak. "Sana daha önce ulaşabilmek için yapabileceğim pek çok şey vardı. Noel."

Ona gülümsedi. "Nereye gittiğimi hiçbir zaman tam olarak bilemedim. Ama bir ışık vardı... Ve onu takip ettim... Sana söyledim, seni seviyorum. Ian, seni çok seviyorum. Oradan başlayacağım ve diğer her şeyi olduğu gibi kabul edeceğim."

"Ve sana söylemedim," dedi Ian. "Seni üzmemek, hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ama daha önce hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Seni seviyorum, Marcie. Her şeyi deneyeceğim."

"Tamam o zaman. Neden sadece inançla başlamıyoruz ve oradan devam etmiyoruz?"

Ona sırtıttı. "Erin Elizabeth beni gördüğünde biraz hoşnutsuz olacak."

Onun yanağını okşadı. "En azından birkaç gün seni tanıyamayacak bile. Çok muhteşem görünüyorsun. Kimin Buck'ı besleyecek misin?"

"Buck şimdilik tek başına. Karlar eridiğinde ona yetişiriz. Bu sizin için uygun mu?"

"Mükemmel," dedi. Ve eğer bu dağlar kışın güzelse, yazın da yürek hoplatıyor olmalı diye düşündü.

Yeni bir hayat vaadiyle bahar. Onunki gibi.

Onunki

gibi...

Onlarınkı

gibi...

ISBN: 978-1-4268-5388-3

BAKIR NEHİR NOELİ

Telif hakkı © 2008 Robyn Carr'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılmak dışında, bu çalışmanın tamamen veya kısmen herhangi bir biçimde, kserografi de dahil olmak üzere, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla çoğaltılması veya kullanılması, Yayıncı MIRA Books, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Canada M3B 3K9'un yazılı izni olmaksızın fotokopi ve kayıt ya da herhangi bir bilgi depolama veya erişim sisteminde kullanılması yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

MIRA ve Star Colophon lisans altında kullanılan ve Avustralya, Yeni Zelanda'da tescilli ticari markalardır, Filipinler, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi ve diğer ülkelerde.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen Customer_eCare@Harlequin.ca adresinden bizimle iletişime geçin.

www.MIRABooks.com

*
-(yeni baskı Haziran 2010'da)